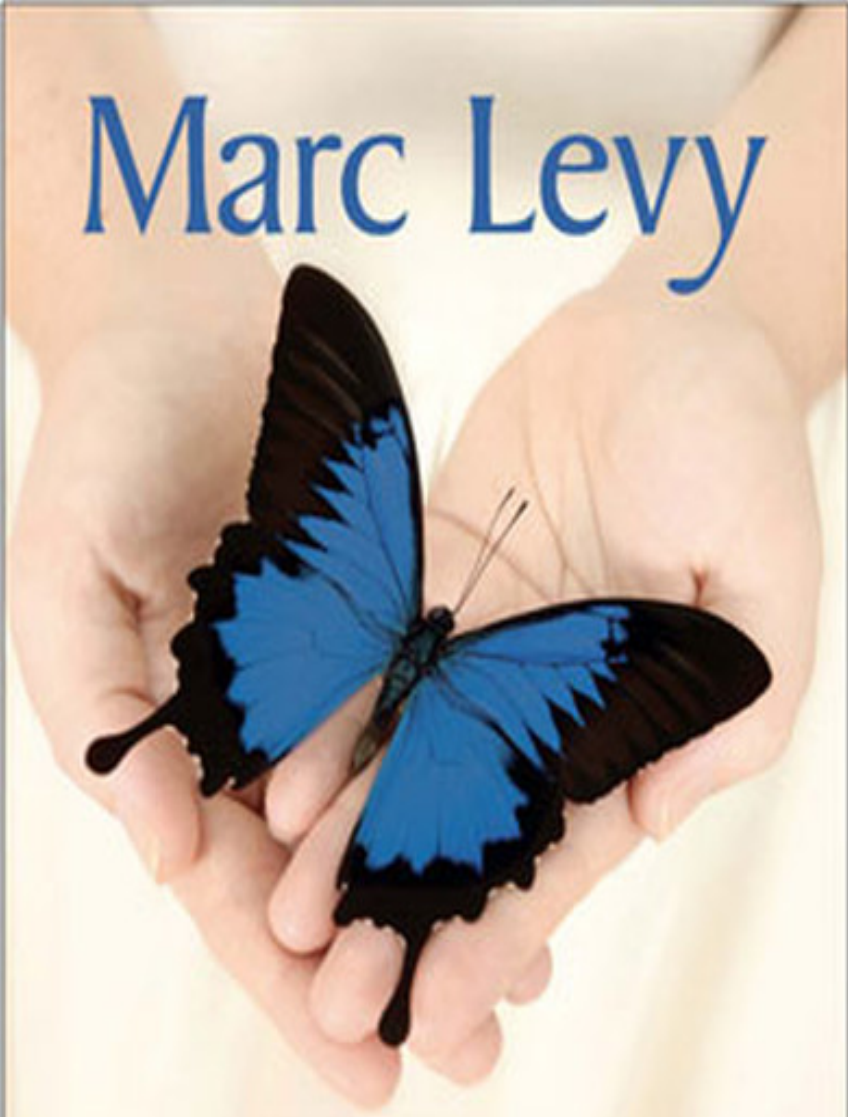
Marc Levy

Sizi Tekrar Görmek

Çeviri: Ayça Sezen

CAN

Can Yayınları 1668

Vous revoir, Marc Levy
© 2005, Editions Robert Laffont / Susanna Lea Associates
© 2007, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

1. basım: 2007
5. basım: Eylül 2011
Bu kitabın 5. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak resmi: © iStockphoto.com / Amanda Rohde

Kapak baskı: Azra Matbaası
İç baskı ve cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0852-7

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com

MARC LEVY

Sizi Tekrar Görmek

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
Ayça Sezen

MARC LEVY, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?* ilkini aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden 1 milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün,* Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere;* aşk, mizah ve masalsı öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. Levy, 2005'te *Keşke Gerçek Olsa*'nın devam romanı *Sizi Tekrar Görmek*'i yayımladı. Bir kısa metraj filmi de (*La lettre de Nabila*) bulunan yazar Londra'da yaşıyor.

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Keşke Gerçek Olsa, 2001
Neredesin? 2004
Sonsuzluk İçin Yedi Gün, 2005
Dostlarım Aşklarım, 2008
Özgürlük İçin, 2009
Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey, 2010
Gölge Hırsızı, 2011

Oğlum Louis'ye

"İnsanların âşık olmasının
sorumlusu yerçekimi olamaz."

Albert Einstein

Arthur otelin muhasebesinde hesabını kapattı. Civarda küçük bir gezinti yapmak için hâlâ zamanı vardı. Bavulları taşıyan çocuğun verdiği emanet fişini ceketinin cebine tıkıştırdı. Avludan geçip Beaux-Arts Sokağı'na çıktı. Büyük fıskiyelerin yıkadığı kaldırım taşları güneşin ilk ışıklarının altında kuruyordu. Bonaparte Sokağı'ndaki birkaç dükkânın önü hareketlenmeye başlamıştı bile. Arthur bir pastanenin camekânı önünde duraksadıktan sonra yoluna devam etti. Biraz ötedeki Saint-Germain-des-Prés Kilisesi'nin beyaz çan kulesi doğmakta olan günün renkleri arasından beliriyordu. Fürstenberg Meydanı'na kadar yürüdü, orası hâlâ ıssızdı. Demir bir kepenk açılıyordu. Arthur, kendisine çok hoş bir kimyacı görüntüsü veren beyaz önlüklü genç çiçekçi kızı selamladı. Çiçekçi kızın, çoğunlukla Arthur'la beraber düzenlediği karmakarışık buketler, Arthur'un henüz iki gündür oturduğu küçük dairenin üç odasını süslüyordu.

Çiçekçi kız, onu son kez gördüğünü bilmeden selamına karşılık verdi.

Hafta sonundan bir önceki gün, kapıcı kadına anahtarları teslim etmesiyle birlikte yabancı bir ülkede aylarca süren hayatının da, şimdiye dek gerçekleştirdiklerinin en çılgını olan, bir Franko-Amerikan kültür merkezi projesinin de üzerine sünger çekmişti.

Kim bilir, belki günün birinde, aklından bir türlü atamadığı o kadınla yeniden gelirdi buralara. Ona, çok sevdiği bu daracık sokakları gezdirir, başkentte sık sık yağan yağmurun altında bile gezinmekten zevk aldığı Seine Nehri kıyıları boyunca birlikte yürürlerdi.

Çok önem verdiği mektubu yazmak üzere bir banka oturdu. Mektup bitmek üzereyken bir zarfa koyup ağzını yapıştırmadan cebine yerleştirdi. Saatine baktıktan sonra yeniden otelin yolunu tuttu.

Taksi birazdan gelirdi, uçağı üç saat sonra kalkacaktı.

Uzun süren zorunlu bir ayrılıktan sonra, bu akşam şehrine geri dönüyordu nihayet.

1

San Francisco Körfezi'nin üzerindeki gökyüzü kıpkırmızıydı. Uçağın penceresinden, bir sis bulutunun ardına saklanan Golden Gate seçilebiliyordu. Uçak, Tiburon'a doğru eğildi, burnu güneye bakarak yavaş yavaş alçaldı, San Mateo Köprüsü'nün üstünden geçerek döndü. Kabinden bakıldığında uçak kendisini parıldayan tuzlalara doğru bırakıverecekmiş gibi geliyordu.

* * *

Saab marka kabriyole iki kamyonun arasına ustaca sokuldu, durumdan hiç de hoşnut olmayan sürücülerin farlarını yakıp söndürerek yaptıkları uyarılara aldırış etmeden üç şeridi enlemesine geçti. 101. Otoyol'u terk edip uluslararası San Francisco Havalimanı'na giden bağlantı yoluna kıl payı da olsa girmeyi başardı. Yokuşun aşağısına geldiğinde tabelalardan yolunu çıkarmaya çalışan Paul yavaşladı. Sapağı kaçırdığı için homurdandıktan sonra, otoparkın girişine dönmek üzere arabayı yüz metre kadar geri aldı.

* * *

Kokpitteki bilgisayar yüksekliğin yedi yüz metre olduğunu gösteriyordu. Uçağın içinde görünen manzara değişmeye devam ediyordu. Batmakta olan güneşin ışıkları arasından, hepsi birbirinden modern bir sürü kule seçiliyordu. Kanat kapakları açıldı, kanat takımları yükseldi ve uçağın hızı daha da kesildi. Hemen ardından iniş takımlarının kulakları tırmalayan sesi duyuldu.

* * *

Terminaldeki panoda AF 700 sefer sayılı uçağın indiği yazıyordu. Yürüyen merdiveni soluk soluğa, uçarcasına inen Paul girişe doğru koşturdu. Mermer kaplı zemin kaygandı, dönemeçte ayakları yerden kesilince can havliyle karşı istikametten gelen bir pilotun kolunun yenine tutundu, kısaca özür diledikten sonra deli gibi koşmaya devam etti.

* * *

Fransız Hava Yolları'na ait A 340 Airbus tipi uçak asfalt zeminde yavaşça ilerliyordu, uçağın tuhaf burnu ürkütücü biçimde terminalin camekânına yaklaşıyordu. Türbinlerin gürültüsü uzun bir vızıltıyla boğuldu ve körük uçağın gövdesine yaklaştı.

* * *

Uluslararası uçuşlardan inen yolcuların çıkış yaptığı kapıda, Paul elleri dizlerinde, iki büklüm olmuş soluklanmaya çalışıyordu. Otomatik kapılar açıldı ve ilk yolcu dalgası salona akmaya başladı.

Uzaklardan, kalabalığın içinden bir el sallanıyordu, Paul en iyi dostuna ulaşabilmek için ite kaka bir yol açtı kendine.

"Kemiklerimi kıracaksın," dedi Arthur kendisini kucaklayan Paul'e.

Satıcı kadınlardan biri şefkatle onlara bakıyordu.

"Dur, çok rahatsız edici olmaya başladı," dedi ısrarla Arthur.

"Seni özlediğimi biliyorsun," dedi Paul, bir yandan da arkadaşını otoparka inen asansöre doğru sürüklüyordu, Arthur alaylı alaylı baktı ona.

"Bu Hawaii gömleği de neyin nesi, kendini Magnum mu sanıyorsun?"

Paul asansördeki aynada kendine baktıktan sonra dudağını bükerek gömleğinin bir düğmesini iliklediği.

"Delahaye Moving'deki yeni evine gittim," diye devam etti Paul. "Taşıyıcılar kolileri evvelsi gün getirdiler. Elimden geldiğince toparladım ortalığı. Bütün Paris'i satın mı aldın, yoksa dükkânlarda birkaç parça bir şey bıraktın mı?"

"Ev meselesiyle ilgilendiğin için teşekkür ederim; daire nasıl?"

"Birazdan göreceksin, beğeneceğini düşünüyorum, üstelik büroya da çok yakın."

Arthur'un gösterişli kültür merkezinin yapımını bitirmesinden bu yana, Paul onu San Francisco'ya dönmeye ikna etmek için elinden geleni yapmıştı. Kardeşi gibi sevdiği adamın gitmesinin açtığı boşluğu hiçbir şey dolduramamıştı.

"Şehir pek değişmemiş," dedi Arthur.

"14. ve 17. sokakların arasına, biri otel, biri de işyeri olarak kullanılmak üzere iki kule inşa ettik ve sen şehri değişmiş bulmuyorsun, öyle mi?"

"Mimarlık bürosunda işler nasıl gidiyor?"

"Senin Parisli müşterilerinle yaşadığımız sorunları bir yana bırakırsak, her şey yolunda sayılır. Maureen iki hafta sonra tatilden dönüyor, masana bir not bıraktı, seni yeniden görecek diye sabırsızlıktan içi içine sığmıyor."

Arthur ve asistanı Paris'teki inşaatın yapımı süresince, gün içinde birçok kez konuşmuşlardı, Maureen onun günlük işlerini hallediyordu.

Otoyolun çıkışını kaçırmasına ramak kala, Paul 3. Sokak'a çıkan bağlantı yoluna çıkmak için yolu bir kez daha enlemesine geçti. Bu tehlikeli manevrasını korna sesleri selamladı.

"Özür dilerim," dedi dikiz aynasına bakarken.

"Oh, endişelenme, Étoile Meydanı'nı görsen hiçbir şeyden korkmazdın."

"O da ne?"

"Dünyanın en büyük ve tıkalı araba yolu, üstelik bedava!"

Arthur, Van Ness Caddesi'ndeki kavşakta durmalarından yararlanarak arabanın üstünü açtı. Bez korkunç bir gıcırtıyla katlandı.

"Arabamdan bir türlü ayrılamıyorum," dedi Paul, "zaman zaman romatizması tutsa da dayanıyor."

Arthur camı sonuna kadar açıp deniz kokusunu içine çekti.

"Sen Paris'ten haber ver?" dedi Paul coşku dolu sesiyle.

"Çok Parisli var!"

"Parisli kadınlar nasıl?"

"Her zamanki gibi şıklar!"

"Ya sen ve Parisli kadınlar? Çok ceviz kırdın mı?"

Arthur yanıtlamadan önce bir süre durdu.

"Rahip hayatı yaşamadım, kastettiğin buysa."

"Ciddi ilişkileri kastettim, ben. Âşık oldun mu?"

"Ya sen?" dedi Arthur.

"Hâlâ bekârım!"

Saab, kentin kuzeyine doğru çıkarak Pacific Sokak'a saptı. Fillmore Kavşağı'nda, Paul arabayı kaldırımın kenarına çekti.

"İşte geldik, senin yeni *home sweet home*'unun önündeyiz; umarım beğenirsin, burada rahat edemezsen yeni bir yer bulmak için emlakçıyla görüşürüz. Bir başkası için ev seçmek pek..."

Arthur arkadaşının sözünü kesti, evi sevecekti, bundan hiç kuşkusu yoktu.

Ellerinde bavullarla, küçük binanın girişinden geçtiler.

Asansör onları üçüncü kata çıkardı. Kapısında 3B yazan dairenin önünden geçerlerken Paul, Arthur'a karşı komşusuyla karşılaştığını söyledi, anahtarı kilidin içinde çevirirken tam bir "fıstık" olduğunu fısıldamayı da ihmal etmedi.

Salondan, Pacific Heights'ta uzanan evlerin çatıları görülüyordu. Yıldızlı gece odanın içine doldu. Taşıyıcılar, Fransa'dan gelen mobilyaları, oraya buraya rastgele koymuşlar, çizim masasını da pencerenin karşısına kurmuşlardı. Kitap kolileri boşaltılmış, içindekiler kütüphaneye yerleştirilmişti bile.

Arthur mobilyaların yerini hemen değiştirdi, kanepeyi camlı çıkmanın karşısına çekti, iki koltuktan birini küçük şömineye doğru itti.

"Gördüğüm kadarıyla, takıntından kurtulamamışsın."

"Böyle daha iyi olmadı mı?"

"Harika oldu," dedi Paul. "Şimdi beğendin mi?"

"Evimde gibi hissediyorum!"

"İşte yine şehrine, mahallene geri döndün, birazcık şansla hayatına da geri döneceksin!"

Paul öbür odaları da gezdirdi, yatak odasının boyutları iyiydi; büyük bir yatak, iki komodin, bir de konsol vardı. Bitişikteki banyonun küçük penceresinden içeri ay ışığı süzüldüğünü görünce Arthur hemen pencereyi açtı, manzara güzeldi.

Geldiği günün akşamı onu yalnız bırakmak zorunda olmak Paul'ü son derece üzse de, şu iş yemeğine gitmesi gerekiyordu; büroda önemli bir proje için yarışıyordu.

"Sana eşlik etmeyi isterdim," dedi Arthur.

"Saat farkı seni serseme çevirmiştir, evde kalmanı tercih ederim! Yarın uğrarım, öğle yemeğine gideriz."

Paul, Arthur'u kucaklayıp dönmüş olduğu için ne kadar mutlu olduğunu yineledi. Banyodan çıkarken arkasına döndü ve parmağıyla duvarı işaret etti.

"A, bu dairede henüz fark etmediğin olağanüstü bir şey var."

"Neymiş o?" dedi Arthur.
"Hiç dolap yok!"

* * *

San Francisco'nun merkezinde, Triumph marka parlak yeşil bir araba, Potrero Caddesi'ne son hızla daldı. San Francisco Memorial Hastanesi'nin otopark bekçisi John Mackenzie, gazetesini katlayıp bir kenara koydu. Genç doktorun kullandığı arabanın çok özel motor sesini, 22. Sokak'ın köşesini döner dönmez tanımıştı. Kabriyolenin tekerlekleri oturduğu bekçi kulübesinin önünde gıcırdayarak durdu, Mackenzie taburesinden kalktı, neredeyse ön camın hizasına kadar bariyerin altına girmiş olan kaportaya baktı.

"Acilen müdürü mü ameliyat etmeniz gerekiyor, yoksa sadece beni sinirlendirmek için mi yapıyorsunuz bunu?" dedi başını sallayarak.

"Biraz adrenalin salgılamanın kalbinize bir zararı olmaz, bunun için bana teşekkür etmelisiniz John. Şimdi, izin verin de geçeyim lütfen!"

"Bu gece nöbetçi değilsiniz, sizin için yer ayırmadım."

"Nöroşirurji ders kitabını dolabımda unutmuşum, sadece bir dakikalığına girip çıkacağım!"

"İşinizle bu yarış arabası arasında kendinizi öldüreceksiniz, Doktor. Dipte, sağ tarafta 27 numara boş."

Lauren bekçiye gülümseyerek teşekkür etti, bariyer kalkar kalkmaz gaza bastı; tekerlekler yine gıcırdadı. Rüzgâr, alnındaki eski bir yaranın izini açığa çıkartarak birkaç lülesini uçuşturdu.

* * *

Arthur salonun ortasında bir başına öylece dikilmiş, mekâna alışmaya çalışıyordu. Paul, kütüphaneye bir de

müzik seti yerleştirmişti.

Radyoyu açtıktan sonra, bir köşede üst üste yığılmış duran son kolileri açmaya başladı. Kapının zili yankılandı, Arthur odayı geçip kapıyı açtı. Yaşlı, hoş bir hanım ona elini uzattı.

"Rose Morrison, komşunuzum!"

Arthur onu içeri davet ettiyse de kadın kabul etmedi.

"Sizinle laflamak çok hoşuma giderdi," dedi "ama bu akşam işim başımdan aşkın. Pekâlâ baştan anlaşalım, öncelikle *rap* ve *tecno* kesinlikle yok, *R&B* olabilir ama iyisinden olması koşuluyla, *hip hop*'ı da düşünürüz. Bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeden kapımı çalabilirsiniz, ısrarlı çalın, duvar gibi sağırım!"

Sözünü bitirir bitirmez koridorda geri döndü. Çok eğlenen Arthur yeniden işe koyulmadan önce, kısa bir süre sahanlıkta durdu.

Ancak bir saat sonra, midesine kramplar girmeye başladığında uçakta sunulandan başka bir şey yemediğini hatırladı. Büyük umutlara kapılmaksızın buzdolabını açtı ve şaşkınlık içinde bir şişe süt, bir kalıp tereyağı, bir paket tost ekmeği, bir kâse de taze makama olduğunu gördü. Paul, "Afiyet olsun," yazan bir de küçük bir not bırakmıştı.

* * *

Acil servis ana baba günüydü. Sedyeler, tekerlekli sandalyeler, koltuklar, banklar her taraf ağzına kadar doluydu, adım atacak yer yoktu. Danışma odasının camekânının arkasındaki Lauren kabul listesini inceliyordu. Tedavi edilen hastaların isimleri büyük beyaz tahtadan silinir silinmez yerlerine başka hastalarınki yazılıyordu.

"Ne o, deprem oldu da ben mi hissetmedim?" diye sordu telefon memuruna alaylı bir sesle.

"Sizi Tanrı gönderdi, burada işler çığırından çıktı."

"Evet, görüyorum! Ne oldu?" dedi Lauren.

"Bir kamyondan fırlayan römork, bir süpermarketin camekânına girmiş. Onu ağır yirmi üç yaralı var. Yedisi arkamdaki bölmelerde, üçü muayeneden geçiyor, destek göndermeleri için reanimasyon servisini uyardım," diye devam etti ona bir yığın dosya uzatan Betty.

"Güzel bir akşam başlıyor desene!" dedikten sonra üstüne bir önlük geçirdi Lauren.

Birinci muayene odasına girdi.

Yatakta uyuyan genç kadın otuz yaşlarında olmalıydı. Lauren hızla kayıt fişini inceledi. Sol kulağından kan sızıyordu. Zorluklara alışkın olan stajyer gömleğinin cebindeki kalem lambayı çıkarıp hastasının gözkapaklarını kaldırdı, ancak gözbebekleri ışığa tepki vermedi. Hastanın mavileşen parmak uçlarını inceledikten sonra genç kadının elini yavaşça bıraktı. Âdet yerini bulsun diye çarşafı kadının başına çekmeden önce, stetoskopunu boynuna taktı. Lauren duvar saatine bakıp dosyasının kapağına not etti ve yandaki bölmeye geçmek üzere odadan çıktı. Yatağın üzerine bıraktığı hasta fişine ölüm saatini 20.21 olarak yazmıştı; ölüm saati de doğum saati kadar kesin olmalıydı.

* * *

Arthur mutfağın altını üstüne getirmişti, her çekmeyi açtı, köşe bucak bakındı, sonunda kaynayan suyun altını kapattı. Komşusunun kapısını çalmak için evinden çıkıp sahanlığı geçti. Kapı açıldığında yanıt almaktan ümidini kesmiş, dönüp gitmek üzereydi.

"Buna 'kuvvetli çalmak' mı diyorsunuz?" dedi Miss Morrison.

"Sizi rahatsız etmek istemedim, tuzunuz var mıydı?"

Miss Morrison üzüntüyle ona baktı.

"Kur yapmak için erkeklerin hâlâ böyle kokuşmuş numaralara başvurduklarına inanmıyorum doğrusu!"

Arthur'un endişesi yüzünden okunuyordu. Yaşlı kadın içten bir kahkaha patlattı.

"Suratınızı görmelisiniz! Girin, baharatlar evyenin yanındaki sepette duruyor," dedi salondaki açık mutfağı göstererek. "Neye ihtiyacınız varsa alın, sizi yalnız bırakıyorum, çok meşgulüm."

Televizyonun karşısındaki kocaman koltuğuna kurulmak için aceleyle uzaklaştı. Arthur tezgâhın arkasına geçti, merak içinde, Miss Morrison'ın koltuğun arkalığının gerisinde kıpırdayan beyaz saçlarına baktı.

"Evladım, ister kalın ister gidin, istediğinizi yapmakta serbestsiniz, yeter ki gürültü yapmayın. Bir dakika sonra, Bruce Lee müthiş bir *kata* yapacak ve sinirlerimi oynatmaya başlayan bu üçlünün bücür şefini bir güzel pataklayacak."

Yaşlı kadın yandaki koltuğa oturmasını işaret etti, çıt çıkarmak yoktu!

"Bu sahne bitince dolaptan söğüş et tabağını alın, filmin devamını da benimle birlikte izleyin, pişman olmayacaksınız! Sonra da birlikte yemek yeriz, yalnız yemekten iyidir!"

* * *

Ameliyat masasına bağlanmış olan adam bacağındaki çok sayıdaki kırıktan dolayı acı çekiyordu, yüzündeki soluk ifadeye dikkatle bakılırsa "acı çekmek" fiili tamı tamına doğruydu.

Küçük bir ampul ve şırınga almak için Lauren ecza dolabını açtı.

"İğneden çok korkuyorum," diye inledi hastası.

"İki bacağınız da kırık ve siz iğneden korkuyorsunuz, öyle mi? Erkekler beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyecekler!"

"Ne iğnesi yapacaksınız bana?"

"Acıyla savaşmak için bilinen en eski ilacı."

"Zehirli mi?"

"Acı strese, taşikardiye, yüksek tansiyona, geri dönüşü

olmayan hafıza kayıplarına yol açar... Birkaç miligram morfinden çok daha zararlıdır, inanın bana."

"Hafıza kaybı mı?"

"Mesleğiniz nedir, Mösyö Kowack?"

"Araba tamircisiyim!"

"Öyleyse, sizinle bir pazarlık yapalım, siz kendinizi bana teslim edin, ben de Triumph'umu size getirdiğimde ona istediğinizi yapmanıza izin vereyim."

Lauren iğneyi katetere batırıp şırıngaya bastı. Kanına alkaloiti zerk ederek Francis Kowack'ı azaptan kurtaracaktı. Afyon içeren sıvı kolun iç yüzündeki toplardamara nüfuz etti, beyne ulaşır ulaşmaz acının sinirlere iletilmesini engelledi. Tekerlekli küçük bir tabureye oturan Lauren, hastasının nefesini kontrol ederken bir yandan da alnını sildi. Acısı dinmişti.

"Bu maddeye Morpheus'tan esinlenerek morfin adı verilmiştir, şimdi dinlenin. Çok şanslıymışsınız."

Kowack gözlerini tavana dikti.

"Sakin sakin alışverişimi yapıyordum," diye mırıldandı adam. "Donmuş yiyecekler reyonunda üstüme bir kamyon çıktı, bacaklarım paramparça oldu, sizin meslekte tam olarak neyi şans diye tanımlıyorsunuz?"

"Hemen yandaki bölmede olmamanızı!"

Muayene odasının perdesi kornişin üzerinde kaydı. Profesör Fernstein'ın yüzü asıktı.

"Bu hafta sonu dinleneceğinize inanıyordum," dedi.

"İnanç dinin işidir!" diye cevabı yapıştırdı Lauren. "Sadece uğramıştım ama sizin de gördüğünüz gibi burada işler çok yoğun," diye ekledi muayeneye devam ederken.

"Acil servislerin yoğun olmadığı zamanlar çok enderdir. Kendi sağlığınızı tehlikeye atmanız, hastalarınızınkini de tehlikeye atmanız anlamına gelir. Bu hafta kaç saat nöbet tuttunuz? Aslına bakarsanız, size bu soruyu neden sordum bilmiyorum, nasıl olsa, 'İnsan işini sevince saatleri saymıyor,' diye karşılık vereceksiniz yine," dedi Fern-

stein öfkeyle bölmeden çıkarken.

"Ha şunu bileydin," diye homurdandı Lauren korkudan donmuş gözlerle ona bakan araba tamircisinin göğsüne stetoskopunu bırakırken. "Endişelenmeyin, ben hep formdayımdır, o da hep söylenir."

Betty bölmeye girdi.

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Lauren'a. "Sana yan tarafta ihtiyaç var, iş gerçekten başımızı aştı."

Lauren ayağa kalkıp hemşireden annesini aramasını istedi. Bütün geceyi hastanede geçirecekti, köpeği Kali'yle birinin ilgilenmesi gerekiyordu.

* * *

Miss Morrison tabakları yıkamakla meşguldü, Arthur ise kanepede pinekliyordu.

"Uyku vaktiniz geldi, sanırım."

"Ben de öyle sanıyorum," dedi Arthur gerinirken. "Bu akşam için teşekkür ederim."

"Pacific Sokak, 212 numaraya hoş geldiniz. Genellikle mesafeliyimdir, yine de herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa kapımı çalabilirsiniz."

Tam mekânı terk edeceği sırada, Arthur masanın altına uzanmış yatan siyah beyaz bir köpek gördü.

"O, Pablo," dedi Miss Morrison, "böyle durduğuna bakıp da ölmüş olduğunu sanmayın, sadece uyuyor; en sevdiği faaliyettir. Zaten, uyanma zamanı da geldi, dolaştırmaya çıkaracağım."

"Benim dolaştırmamı ister misiniz?"

"Yatsanız daha iyi olur, halinize bakılırsa, yarın sabah ikinizi de bir ağacın altında horlarken bulmam işten bile değil."

Arthur vedalaşıp evine gitti. Ortalığa biraz daha çekidüzen vermek istiyordu ama yorgunluk bastırmıştı.

Elleri başının altında, yatağa uzanmış odanın aralık kapısından bakıyordu. Salona yığılmış koliler, oraya çok

da uzak olmayan, Victoria tarzı bir binanın en üst katına yerleştiği gecenin anısını canlandırdı.

* * *

Saat sabahın ikisini geçerken, başhemşire Lauren'ı arıyordu. Acil servis nihayet boşalmıştı. Betty hazır ortalık tenhayken muayene odasındaki ecza dolaplarını düzenlemeye karar verdi. Koridoru geçti ve son bölmenin perdesini çekti. Lauren, yatağa kıvrılmış derin derin uyuyordu. Betty perdeyi kapadıktan sonra, başını sallayarak uzaklaştı.

2

Arthur uyandığında öğle oluyordu. Tepedeki güneş, salonun penceresinden tatlı tatlı içeri sızıyordu. Arthur kendisine baştan savma bir kahvaltı hazırladıktan sonra ceptelefonundan Paul'ü aradı.

"Selam Baloo," dedi arkadaşı telefonu açar açmaz, "on iki saat deliksiz bir uyku çekmişsin, bakıyorum."

Paul öğle yemeğine gitmeyi önerdi ama Arthur'un kafasında başka bir plan vardı.

"Özetle," dedi Paul, "Carmel'e yürümene göz yummak ya da seni oraya bırakmak arasında bir seçim yapmalıyım, öyle mi?"

"Aslına bakarsan seçeneğin yok! Üvey babanın garajından Ford'u alıp oraya birlikte gidelim istiyorum."

"Arabanı çalıştırmayalı asırlar oldu neredeyse, hafta sonunu kurtarma aracı bekleyerek otoyolda mı geçirmek istiyorsun?"

Arthur steyşın arabasının kullanılmadan öylece yattığı daha da uzun süreler olduğunu belirtti, üstelik Paul'ün üvey babasının eski arabalara olan tutkusunu da biliyordu, arabayı toparlamış olmalıydı.

"Benim 1960'tan kalma Ford'um, senin tarih öncesinden kalma kabriyolenden daha iyi durumda."

Paul saatine baktı, bir dakika içinde aramazsa garajı kapanacaktı. Tartışmanın âlemi yoktu, hiç gerek yoktu,

Arthur'la orada buluşacaklardı.

Saat üçte, iki arkadaş binanın önünde buluştular. Paul anahtarı kilidin içinde döndürdü, atölyeye girdiler. Arthur tamire gönderilmiş polis arabalarının ortasında, örtüsünün altında uyumakta olan eski ambulansı tanır gibi oldu. Bir köşesinden tutup kaldırmak için örtüye yaklaştı. Ambulansın radyatörünün önündeki kafesin nostaljik bir havası vardı. Arabanın çevresinde bir tur attı, bir süre tereddüt ettikten sonra arabanın arkasını kaplayan kılıfı açtı. Arka bölmenin içinde, kalın bir toz tabakasının altındaki sedye öyle çok anısını canlandırdı ki, Paul'ün Arthur'u düş âleminden çekip çıkarması için sesini yükseltmesi gerekti.

"Balkabağını unut ve buraya gel, Külkedisi. Ford'unu çıkartmak için üç arabayı çekmemiz gerekiyor. Carmel'e gideceğiz diye günbatımını kaçırmayalım!"

Arthur kılıfı kapattı, kaputu okşadıktan sonra, "Hoşça kal Daisy," diye fısıldadı.

Gaz pedalına dört kez bastıktan ve çıkan üç hırıltıdan sonra motor gürüldemeye başladı. Arthur birkaç manevra yaptı ve Paul'ün bitmek bilmeyen homurdanmaları arasında araba garajı terk etti, Pasifik boyunca uzanan 1 numaralı yola sapmak üzere kentin kuzeyine doğru tırmanmaya başladı.

"Onu hâlâ düşünüyor musun?" diye sordu Paul.

Yanıt vermek yerine Arthur pencereyi açtı, ılık bir hava doldu arabanın içine.

Paul, bir mikrofonu test edermişçesine dikiz aynasına vurdu.

"Bir, iki, bir, iki, üç, evet çalışıyor, bekle bir deneme daha yapacağım... Onu hâlâ düşünüyor musun?"

"Düşündüğüm oluyor," diye yanıtladı Arthur.

"Sık mı?"

"Biraz sabahları, biraz öğlenleri, biraz akşamları, biraz da geceleri."

"Onu aklından çıkarmak için Fransa'ya gitmen ne iyi oldu, tamamen iyileşmişe benziyorsun! Hafta sonları da

onu mu düşünüyorsun?"

"Hayattan koptuğumu söylemedim ki sana, onu düşünüp düşünmediğimi bilmek istedin, ben de sana yanıt verdim, hepsi bu. Eğer içini rahatlatacaksa, evet, yaşadığım gönül maceraları oldu; artık konuyu değiştir lütfen, bundan bahsetmek istemiyorum."

Otomobil Monterey Koyu'na doğru yol alıyordu, Paul arabanın camının gerisinden süzülüp giden Pasifik kumsallarına bakıyordu; sonraki kilometreler büyük bir sessizlik içinde geçti.

"Onu görmeyi düşünmüyorsundur umarım," dedi Paul.

Arthur tek bir kelime etmedi, arabaya yeniden sessizlik çöktü.

Dışarıdaki manzara, yolun asfalt bir hatla sınırladığı kumsallar ve bataklıklar arasında gidip geliyordu. Paul iki tepe arasından her geçişlerinde cızırdayan radyoyu kapattı.

"Bas gaza, günbatımını kaçıracağız!"

"İki saat öndeyiz, ayrıca sen ne zaman bu kadar pastoral ruhlu bir insan oldun?"

"Günbatımı umurumda değil! Beni asıl ilgilendiren kumsaldaki kızlar!"

* * *

Güneş ufuk çizgisine yaklaşalı çok oluyordu, ışınlarıysa salonun köşesindeki pencereyi gizleyen kütüphanenin rafları arasından süzülüyordu. Lauren öğleden sonranın büyük bölümünü uyuyarak geçirmişti. Saatine göz attıktan sonra banyoya girdi. Yüzünü suyla serinletti, dolabı açtı ve bir eşofmanın önünde kararsızlıkla duraksadı. Gece nöbetine zamanında yetişmek istiyorsa Marina'da koşmaya çok az zamanı kalıyordu, oysa hava almaya da ihtiyacı vardı.

Apar topar giyindi, akşam yemeğini es geçti, çalışma saatleri saçma sapandı, yolda bir şeyler atıştırırdı. Tele-

sekreterin düğmesine bastı. Sevgilisinden gelen bir mesaj, o akşam, çektiği son belgeselin gösterimine katılmaları gerektiğini hatırlatıyordu. Robert'ın sesinin randevu saatini belirtmesine bile fırsat vermeden mesajı sildi.

* * *

Ford, 1 numaralı yolu terk edeli on beş dakika olmuştu. Evin bahçe duvarları uzaktaki tepenin üzerinde karaltı halinde belirmeye başlamıştı, Arthur virajda yön değiştirerek Carmel istikametine döndü.

"Bol bol zamanımız var, önce çantalarımızı bırakalım," dedi Paul.

Ne var ki, Arthur dönmeyi reddetti, kafasında başka bir şey vardı.

"Keşke mandal alsaymışım," diye devam etti Paul. "Örümcek ağlarının ortasından yol açacağımızı düşününce, fena olmazdı sanırım. Ev, biraz da havasızdır değil mi?"

"Büyüdüğünü görecek miyim, merak ediyorum! Evin bakımı düzenli olarak yapıldı, yataklarda temiz çarşaf bile serili. Fransa'da telefon var, biliyorsun, bilgisayar da var, hatta televizyon bile var. Sadece Beyaz Saray'ın kafeteryasında, Fransa'da suyun musluktan akmadığını sanıyorlar hâlâ!"

Bir tepenin yukarısına doğru tırmanan yola girdi, önlerinde mezarlığın dövülmüş demirden parmaklıkları yükseliyordu.

Arthur'un arabadan inmesiyle, Paul'ün direksiyona geçmesi bir oldu.

"Söyle bakalım, sen burada yokken kendi bakımını kendi yapan bu büyülü evde, fırın ve buzdolabı bize akşam yemeği yapmak için anlaşmamışlar mıdır?"

"Hayır, bunun için hiçbir şey öngörülmedi."

"İyi, o zaman dükkânlar kapanmadan önce bir şeyler

almamız gerekiyor. Seni bulurum," dedi Paul neşeli bir sesle, "ayrıca, kısa bir süre için, seni annenle baş başa bırakmayı tercih ediyorum."

İki kilometre ötede, bir bakkal dükkânı vardı, Paul çabucak döneceğine söz verdi. Arthur uzaklaşan arabaya baktı, tekerleklerinin arkasından bir toz perdesi yükseliyordu. Arkasını dönüp giriş kapısına doğru yürüdü. Yumuşacık bir ışık yayılıyordu, Lili'nin ruhu, ölümünden bu yana sık sık hissettiği gibi etrafında süzülüyordu sanki. Ağaçlı yolun ucunda, güneşin ağarttığı mezar taşını buldu. Gözlerini kapattı, bahçe buram buram yabannanesi kokuyordu. Alçak sesle konuşmaya başladı...

Gül bahçesinde geçirdiğimiz o günü anımsıyorum. Ben yere oturmuş oynuyordum, altı yaşındaydım, belki de yedi. Birlikte geçirdiğimiz son yılın seher vaktiydi. Sen, verandanın altında oturmak için mutfaktan çıktın. Görmemiştim seni. Antoine denize doğru inmişti, bense onun yokluğundan yararlanarak bana yasak olan bir oyun oynuyordum. Elime çok büyük gelen bahçe makasıyla gülleri buduyordum. Bahçe salıncağından kalktın ve beni olası bir yaralanmadan korumak için sekinin basamaklarını indin.

Adımlarını duyduğumda bana bağıracağını, artık onu hak etmeyen birinden madalyasını geri alır gibi aleti elimden alacağını sandım, çünkü bana duyduğun güvene ihanet etmiştim. Oysa bunların hiçbiri olmadı, yanıma oturdun ve bana baktın. Sonra, çiçeğin sapına doğru kaydırmak için elimi eline aldın. Gülümsemelerle yumuşattığın sesinle, "Gülü yaralamamak için her zaman tomurcukların üzerinden kesmelisin; bir erkek asla bir gülü yaralamamalı, değil mi?" dedin. Peki erkekleri neyin yaraladığını umursayan var mı?

Bakışlarımız karşılaştı. Sen, parmağınla çenemin altını okşadın ve bana, "Kendini yalnız mı hissediyorsun?" diye sordun. Bir yalanı en iyi biçimde gizlemek için gereken tüm şiddetle başımı hayır anlamında salladım. Benim

aramızdaki yaş farkını kendi üslubumca kapatmaya çalışmama sen her zaman eşlik edemiyordun. Bizleri anne babalarımızla aynı davranışları göstermeye iten bir yazgı olduğuna inanır mısın, anne?

Bana bıraktığın son mektupta yazdıklarını anımsıyorum. Ben de vazgeçtim, anne.

Birini onu sevdiğim gibi sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ona, bir düşe inanır gibi inandım. Yitip gittiğinde ben de onunla birlikte yittim. Cesurca, fedakârca davrandığımı düşünüyordum, oysa onu yeniden görmememi buyuran herkesi duymayı reddedebilirdim. Komadan çıkmak bir yeniden doğuş gibi. Lauren'ın ailesinin yanında olmasına ihtiyacı vardı. Sahip olduğu tek aile annesi ve yeniden bir araya geldiği erkek arkadaşıydı. Onun için bir yabancıdan başka neyim ki? Her şey bir yana, çevresindeki herkesin onu ölüme terk ettiğini anlamasını sağlayacak kişi ben değilim! Bu denli ihtiyaç duyduğu kırılgan dengeleri yıkmaya hakkım yoktu.

Annesi, kendisinin de vazgeçtiğini ona söylememem için bana yalvardı. Nöroşirurjiyen, üstesinden gelemeyeceği bir şok yaratacağına dair yemin etti. Yeniden hayatına giren erkek arkadaşı, onunla aramda dikilen son engeldi.

Ne düşündüğünü biliyorum. Hakikat başka yerde, korku ise çoğuldur. Onu düşlerimin son noktasına kadar sürüklemeyi başaramamaktan korktuğumu, düşlerimin seviyesinde olamamaktan korktuğumu, onları gerçekleştirememekten korktuğumu, beklediği adam olmamaktan korktuğumu, beni unutmasından korktuğumu itiraf etmem için zamana ihtiyacım vardı.

Belki bin kez düşündüm onunla yeniden görüşmeyi ama o zaman da bana inanmamasından, iki kişi olarak gülmeyi yeniden keşfetmeyi beceremekten, artık sevdiğim eski kadın olmamasından ve en çok da, onu tekrar kaybetmekten korktum, işte buna dayanacak gücü bulamazdım. Ondan uzaklaşmak için yurtdışında yaşamaya gittim. Ama sevince hiçbir mesafe yeterince uzak olmuyor. Önüm sıra yürüdüğünü görmem için sokakta ona

benzeyen bir kadın görmem, karşımda belirivermesi için bir kâğıdın üzerine ismini kazımam, gözlerini görmek için gözlerimi kapamam, sesini duymak için kendimi sessizliğe gömmem yetiyordu. Ve tüm bunlar olurken, meslek yaşantımın en güzel projesinde başarısızlığa uğradım. Dış cephesi tamamen karolarla kaplı bir kültür merkezi yaptım, aynı hastaneye benzedi!

Burayı terk ederken, aslında kendi ödlekliğimden de kaçıyordum, vazgeçtim anne, ne kadar pişmanım bir bilsen! Hayatın bizi tekrar bir araya getireceği umudunun çelişkisiyle yaşıyorum, onunla konuşma cesaretini kendimde bulur muyum, bilmiyorum. Artık, hayatıma devam etmem gerekiyor, evini ne yapacağımı anlayacağını ve bunun için bana gücenmeyeceğini biliyorum. Ama endişelenme anne, yalnızlığın hiçbir şeyin açmadığı bir bahçe olduğunu unutmadım. Bugün onsuz yaşıyor olsam da, bundan böyle asla yalnız olmayacağım, çünkü o bir yerlerde yaşamaya devam ediyor.

Arthur beyaz mermeri okşadı ve hâlâ gün ışığının sıcaklığını taşıyan taşın üstüne oturdu. Lili'nin mezarının kenarındaki duvar boyunca bir asma büyür. Her yaz, Carmel'in kuşlarının gagaladıkları birkaç üzüm verir.

Arthur çakıltaşlı yoldan gelen ayak sesleri duydu, kendisinden birkaç metre ötede, bir dikili taşın önünde oturan Paul'e bakmak için arkasını döndü. Arkadaşı da sır verir gibi, kısık bir sesle konuşmaya başlamıştı.

"Pek de iyi gitmiyor değil mi, Madam Tarmaşov! Kabrinizin durumu içler acısı, bu çok utanç verici! Uğramayalı çok uzun zaman oldu ama bu benim suçum değil, biliyorsunuz. Hayaletini gördüğü bir kadın yüzünden, şuradaki sersem en iyi arkadaşını terk etmeye karar vermişti. Neyse, sonunda geldi, asla çok geç olmaz değil mi, üstelik gereken her şeyi yanımda getirdim."

Paul bakkal poşetinden bir fırça, sıvı sabun, bir şişe su çıkarttı ve var gücüyle taşı ovmaya başladı.

"Ne yaptığını öğrenebilir miyim?" diye sordu Arthur.

"Madam Tarmaşov'u tanıyor musun?"

"1906'da öldü!"

"Paul, bir an olsun saçmalamayı bir kenara bırakamaz mısın? Burası saygılı olunması gereken bir yer ne de olsa!"

"İyi ya, ben de temizleyerek gösteriyorum saygımı!"

"Bir yabancının mezarını temizleyerek mi?"

"O bir yabancı değil, dostum," dedi Paul ayağa kalkarken. "Annenin mezarını ziyarete gelirken sana eşlik etmem için beni zorladığın onca seferden sonra, komşusuyla biraz yakınlaştım diye beni kıskanmayacaksın herhalde!"

Paul eski beyazlığına kavuşan mermeri suyla duruladıktan sonra, kendinden memnun bir halde, çıkarttığı işi hayranlıkla seyretti. Arthur acıyan gözlerle ona baktı, ardından o da kalktı.

"Arabanın anahtarını ver!"

"Hoşça kalın Madam Tarmaşov," dedi Paul, "merak etmeyin, görünen o ki, Noel'den önce en az iki kez daha görüşeceğiz. Zaten çıkarttığım işe bakılırsa sonbahara kadar tertemiz kalırsınız."

Arthur arkadaşını kolundan çekti.

"Ona söyleyeceğim önemli şeyler vardı."

Paul onu mezarlığın büyük kapısına uzanan yolda sürükledi.

"Hadi, gel artık, sığır pirzolası aldım, pişman olmayacaksın."

Yaşlı bir bahçıvan, Lili'nin okyanusa karşı dinlendiği ağaçlı yolun çakıllı zeminini tırmıkla düzeltiyordu. Arthur ve Paul yokuş aşağı park ettikleri arabaya kadar yürüdüler. Paul saatine göz attı, güneşin ufuk çizgisine inmesine fazla kalmamıştı.

"Sen mi kullanıyorsun, ben mi?" dedi Paul.

"Annemin emektar Ford'unu mu? Dalga geçiyorsun herhalde, az önceki bir istisnaydı!"

Araba tepe boyunca inen yolda uzaklaşıyordu.

"Emektar Ford'unu kullanmak umurumda değil."

"Öyleyse, neden her defasında soruyorsun?"

"Canımı sıkıyorsun!"

"Sığır pirzolanı evdeki ocakta mı pişirmek istiyorsun?"

"Hayır, daha çok kütüphanede pişirmeyi düşünüyordum!"

"Kumsala indikten sonra, limanda ıstakoz yemeye ne dersin?" diye sordu Arthur.

Gökyüzü, uzun, kıvrımlı şeritler halinde örülmüş, yer yer denizi ufka bağlar gibi gözüken, soluk pembe bir ipekliye bürünüyordu.

* * *

Lauren soluğu kesilene kadar koştu. Küçük yat limanına bakan bir banka oturmuş sandvicini yerken soluklanıyordu. Hafif imbat yelkenlilerin direklerini sallıyordu. Elleri ceplerinde ilerleyen Robert, ağaçlı yolda göründü.

"Seni burada bulacağımı biliyordum."

"Kâhin misin, yoksa beni takip mi ettiriyorsun?"

"Kâhin olmaya gerek yok," dedi Robert banka otururken. "Seni tanıyorum, hastanede ya da yatakta değilsen, koşuyorsundur."

"Arınıyorum."

"Benden de mi arınıyorsun? Telefonlarıma yanıt vermedin."

"Bu koşuya yeniden girmek istemiyorum. Yeni öğrenim yılının başlaması ile birlikte stajyerliğim bitiyor ve asaleten doktor olarak atanırsam yapmam gereken çok iş var."

"Gözün işinden başka bir şey görmüyor. Kazadan bu yana çok şey değişti."

Lauren sandvicinin kalanını çöpe attı, ayakkabılarını bağlamak için ayağa kalktı.

"Rahatlamaya ihtiyacım var, koşmaya devam etsem gücenmezsin değil mi?"

"Gel," dedi Robert elinden tutarak.

"Nereye?"

"Bir kerecik olsun kendini bıraksan ne olur sanki?"

Robert banktan kalktı ve onu kanatlarının altına ala-

rak otoparka doğru sürükledi. Birkaç saniye sonra araba Pacific Heights'a doğru yola çıkmıştı.

* * *

İki arkadaş dalgakıranın ucuna yerleştiler. Dalgaların üzerinde yağ yansımaları vardı, gökyüzüyse ateş rengiydi.

"Üstüme vazife değil, işine karışmak istemem ama, belki fark etmemişsindir diye söylüyorum; güneş tam ters taraftan batıyor," dedi Arthur yüzünü kumsal yönüne dönmüş olan Paul'e.

"Karışsan iyi edersin! Çok sevgili güneşin büyük olasılıkla yarın yine aynı yerde olacak, oysa şuradaki iki kız için aynı şeyi söyleyemeyiz."

Arthur kumun üzerinde oturan iki genç kadını inceledi, gülüşüyorlardı.

Esinti içlerinden birinin saçlarını savurdu, diğeri gözlerine kaçan kumu çıkarmaya çalışıyordu.

"Şu ıstakoz yeme işi çok iyi fikirmiş," diye bağırd
Paul, Arthur'un dizine vurarak. "Zaten fazlasıyla e
rum, biraz balık sağlığıma çok iyi gelir."

Monterey Koyu'nda, ilk yıldızlar gökt
başlamıştı bile. Bu dingin anların tadını c
eden birkaç çift kumsalda oturuyordu.

"Istakoz balık değil, deniz kabu
etti Arthur dalgakıranı terk ederk

"Pek de havalıymış şu ıstako
gibi gelmediler! Neyse, solda
Lady Casper'ı andırıyor bira
diye ekledi Paul uzaklaşırk

"Anahtarın yanında mı?" diye sordu Robert ceplerini karıştırırken. "Benimkileri büroda bırakmışım."

Önce Lauren girdi eve. Serinlemek istiyordu, Robert'ı salonda yalnız bıraktı. Robert kanepeye oturur oturmaz suyun sesini duydu.

Robert yavaşça odanın kapısını itti. Giysilerini teker teker yatağın üzerine fırlattı, banyoya kadar kedi gibi sessizce yürüdü. Ayna buharla kaplıydı. Banyo perdesini itti ve küvete girdi.

"Sırtını sabunlamamı ister misin?"

Lauren yanıt vermedi, fayans kaplı duvara yaslandı. Karnının üzerinde tatlı bir kıpırtı hissetti. Robert ellerini Lauren'ın ensesinde dolaştırdı ve hafifçe sarılmadan önce omuzlarını ovdu. Lauren başını eğdi ve kendini Robert'ın okşayışlarına teslim etti.

* * *

Restoran sorumlusu onları camlı çıkmadaki masaya oturttu. Onega, Paul'ün anlattıklarına gülüyordu. Yatılı okulda birlikte geçirdikleri ergenlikleri, fakültede geçirdikleri yıllar, kurdukları mimarlık bürosunun ilk yılları... Paylaştıkları ortak tarih sayesinde, Paul konuklarını yemeğin sonuna kadar eğlendirdi. Arthur'unsa çıtı çıkmıyordu, okyanusa öylece dalıp gitmişti. Şef garson devasa ıstakozları masaya getirdiğinde Paul masanın altından bir tekme attı ona.

"Aklınız başka yerde gibi," diye yavaşça fısıldadı Mathilde, Paul'ün sözünü kesmek istememişti.

"Yüksek sesle konuşabilirsiniz, bizi duymaz! Üzgünüm, doğru, kafam biraz dağınık ama uzun bir yolculuk yaptım ve hikâyeyi ezbere biliyorum, ben de oradaydım!"

"Ne zaman kızları yemeğe davet etse tekrar anlatıyor, öyle mi?" diye güldü Mathilde.

"Evet, birkaç küçük değişiklikle ve benim rolümü biraz abartarak," diye yanıtladı Paul.

Mathilde uzun uzun inceledi onu.

"Özlediğiniz biri var, öyle değil mi? Gözlerinizden açıkça okunuyor," dedi.

"Eskiden sıkça uğradığımız yerler bazı anılarımı canlandırıyor."

"Son sevgilimden ayrıldıktan sonra kendimi toparlamam için altı uzun hafta gerekti. Bir ilişki bittikten sonra yaraları sarmak, ilişki süresinin yarısı kadar zaman alır derler. Bir sabah uyandığınızda, bir de bakmışsınız ki geçmişin ağırlığı bir mucize gibi uçup gidivermiş. İşte o zaman, ne kadar hafiflediğinizi tahmin bile edemezsiniz. Kendi hesabıma ben bir kuş kadar hafifim."

Arthur falına bakmak ister gibi Mathilde'in elinin ayasını çevirdi.

"Çok şanslı birisiniz," dedi.

"Ya siz, ne zamandır nekahet dönemindesiniz?"

"Birkaç yıldır!"

"Birlikteliğiniz bu kadar uzun mu sürmüştü?" diye sordu kız yumuşak bir sesle.

"Dört ay!"

Mathilde gözlerini indirip hırsla ıstakozunu kesti.

* * *

Robert yatağa uzanmıştı, kotunu almak için uzandı.

"Ne arıyorsun?" dedi saçını havluyla kurulamakta olan Lauren.

"Paketimi!"

"Odada sigara mı içeceksin?"

"Sakız paketimi arıyorum!" dedi pantolonun cebinden sarkan küçük kutuyu gururla gösteren Robert.

"Atmadan önce kâğıda sararsan iyi olur, hiç de hoş bir görüntü olmuyor."

Lauren üzerine bir pantolon ve San Francisco Memorial Hastanesi'nin baş harflerinin işli olduğu mavi bir gömlek geçirdi.

"Garip bir durum," diye devam etti Robert, elleri başının arkasındaydı. "Hastanede gördüğün onca korkunç şeye rağmen benim sakızlarımdan iğreniyorsun."

Lauren aynanın karşısında bluzunun yakasını düzeltti. İşinin başına dönmek ve Acil Servis'teki havayı soluyacak olmak keyfini yerine getiriyordu. Masanın üzerinden anahtarlarını alıp odadan çıktı; bir süre salonun ortasında durduktan sonra odaya geri döndü. Yatağında çırılçıplak uzanmış olan Robert'a baktı.

"Suratını asma öyle, asıl mesele bu geceki galada yanında olacak bir kadına ihtiyacın olması. Gerçekten kendine odaklanmış durumdasın... ama maalesef ben bu akşam nöbetçiyim!"

Dairenin kapısını kapattı ve park yerine doğru indi. Birkaç dakika sonra, ılık gecede Triumph'unun direksiyonunda yol alıyordu. Green Sokak'taki sokak lambaları onun geçişini selamlar gibi teker teker yanıyordu. Bu düşünce Lauren'ı gülümsetti.

3

Emektar Ford, Monterey Koyu'nu baştan başa aydınlatan kızıl ayın altında yamacı tırmanıyordu. Kızları küçük otellerine bıraktıklarından beri Paul'ün ağzını bıçak açmamıştı. Arthur radyoyu kapattı ve arabayı yarın kenarındaki park yerine çekti. Motoru durdurdu, çenesini bakalit direksiyonu tuttuğu ellerine dayadı. Evin gölgesi yukarıdan aşağıya tüm ayrıntılarıyla seçiliyordu. Tepeleri kaplayan yabannanesi kokusu arabanın içini doldursun diye camı indirdi.

"Neden böyle surat asıyorsun?" diye sordu Arthur.

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

Paul kontrol paneline vurdu.

"Ya bu araba, ondan da mı kurtulmayı tasarlıyorsun? Bütün anılarından kurtulmak mı istiyorsun?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Çevirdiğin dolabı anladım: 'Önce mezarlığa uğrayalım, sonra kumsala gidelim ve sığır pirzolası yerine ıstakoz yiyelim...' Gece olunca çitin üstündeki 'Satılık' levhasını görmeyeceğimi mi sandın? Ne zaman aldın bu kararı?"

"Birkaç hafta önce ama ciddi bir teklif gelmedi henüz."

"Sana sadece o kadınla ilgili sayfayı çevirmeni söyledim, geçmişine dair koca bir kütüphaneyi yakmanı değil.

Lili'nin evinden ayrılırsan pişman olursun. Günün birinde, bu çit boyunca yürürken kapıyı çalacaksın, yabancılar sana evini gezdirecekler ve seni, daha doğrusu çocukluğunu, geçirmek için kapıya geldiklerinde, kendini yalnız, hem de yapayalnız hissedeceksin."

Arthur, Ford'u çalıştırır çalıştırmaz motor homurtular çıkarmaya başladı. Evin yeşil giriş kapısı açıktı, steyşın araba az sonra, garaj çatısı görevini üstlenmiş olan kamışların altında durdu.

"Katır inadı var sende!" diye söylendi Paul arabadan inerken.

"Katırlarla çok mu vakit geçirdin?"

Gökyüzü pırıl pırıldı. Arthur ay ışığının altında, çevresindeki manzaranın ne muhteşem olduğunu tahmin edebiliyordu. Yolun kenarındaki küçük taş merdiveni izlediler. Yolun yarısına geldiklerinde, Arthur sağındaki gül bahçesinden artakalanları da gözünde canlandırabiliyordu. Bahçe kendi haline terk edilmişti ama birbirine karışan kokuların oluşturduğu koku demetleri, her adımında, birbirine zincirleme eklenen anılarını canlandırıyordu.

Uykudaki ev aynı bıraktığı gibiydi, Lauren'la paylaştıkları son sabahki gibi. Dış cephedeki kapalı panjurlar daha da eskimişti ama çatıdaki kiremitler sapasağlamdı.

Paul sekiye doğru ilerledi, basamakları çıktı ve verandadan Arthur'a seslendi.

"Anahtarın var mı?"

"Büroda bıraktım. Beni orada bekle, içeride yedeği var."

"Duvardan geçerek mi içeri girmeyi düşünüyorsun?"

Arthur yanıt vermedi. Köşedeki pencereye yöneldi ve hiç duraksamadan topuk demirlerinin üzerinde dönen panjurun altına sıkışmış küçük takozu çekiverdi. Ardından, hafifçe yuvasından oynatarak pencerenin sürgülü çerçevesini kaldırıp çırpı iplerinin üzerinde kaydırdı. Eve girmesine hiçbir şey engel olamazdı.

Küçük çalışma masası karanlığa gömülmüştü ama masayı bulması için Arthur'un ışığa ihtiyacı yoktu. Çocukluk

hafızası el değmemiş olarak yerli yerinde duruyordu, odanın her köşesi hafızasında kazılıydı. Yatağı görmekten korktuğu için arkasına dönmekten sakınarak dolaba yaklaştı, kapağını açtı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kolunu uzatmasıyla, elinin, hâlâ Lili'nin sırlarını saklayan küçük, siyah valizin derisine değmesi bir oldu. Valizin iki kilidini yana kaydırdı ve yavaşça kapağı açtı. Valizin içinden hâlâ, Lili'nin mat gümüş kapaklı, sarı kristalden büyük bir şişenin içinde karıştırdığı iki kokunun esansı yayılıyordu. Ama yüreğinde annesinden geriye kalan tek hatıra bu değildi artık.

Arthur, evi son kez kilitlediği gün bıraktığı yerde duran uzun anahtarı aldı. Arthur kendisinin ve Paul'ün Lauren'ı planlanmış bir ölümün kucağından kaçırmalarının ardından, bir polis müfettişinin onu hastane odasına geri götürmek üzere yola koyulmasından hemen sonra kilitlemişti bu kapıyı.

Arthur küçük çalışma odasından çıktı. Koridora çıkar çıkmaz ışığı açtı. Ayaklarının altındaki parke gıcırdıyordu, anahtarı deliğe soktu ve ters yöne çevirdi. Paul içeri girdi.

"Düşünebiliyor musun? Magnum ve McGyver aynı evde!"

Mutfağa girer girmez, Arthur evyenin altındaki gaz vanasını açıp büyük tahta masaya oturdu. Paul ise gazocağının üzerine eğilmiş, içinde su kaynayan İtalyan cezvesini gözlüyordu. Kahvenin nefis kokusu odaya yayılmaya başlamıştı. Paul kahverengi tahta raftan iki büyük fincan aldı ve arkadaşının karşısına geçip oturdu.

"Evi elinde tut, o kadını da aklından çıkar, yeterince zarar verdi."

"Yine girmeyelim bu konuya!"

"Her erkeğin rüyalarını süsleyecek türden iki fıstıkla yemek yerken yüzünden düşen bin parça olan sendin," dedi Paul kaynar sıvıyı fincanlara doldururken.

"Onlar senin rüyalarını süslüyor, benim değil!"

Paul isyan etti.

"Hayatına çekidüzen vermenin vakti geldi artık. Yeni

bir evin, seni heyecanlandıran bir mesleğin ve muhteşem bir ortağın var, asıldığım kızlar kendilerine kur yapanın sen olması için içlerinden dua ederek bakıyorlar bana."

"Seni gözleriyle yiyen kızdan mı söz ediyorsun?"

"Onega'dan değil öbüründen söz ediyorum! Biraz eğlenmenin zamanı geldi!"

"Ben eğleniyorum Paul, belki senin gibi değil ama eğleniyorum. Artık hayatımda Lauren yok ama bu hayatımın bir parçası olmasını engellemiyor. Ayrıca, daha önce de söylediğim gibi, hayatı kendime zindan etmiyorum. Dönüşümden sonra birlikte yediğimiz ilk yemekti ve bildiğim kadarıyla yalnız değildik."

Paul fincanının içindeki kaşığı durmadan çeviriyordu.

"Kahvene şeker atmadın..." dedi Arthur elini arkadaşınınkinin üzerine koyarak.

Aydınlık gecenin ortasında, okyanusun kıyısındaki eski bir evin sıcacık mutfağında iki sırdaş sessizce birbirlerine bakıyorlardı.

"Ne zaman yaşadığımız o akıl almaz macerayı düşünsem, uyanman için seni tokatlamak geliyor içimden," dedi Paul. "Onu yeniden görmek çılgınlığını yapsaydın, ona ne diyecektin? Yaşadıklarını bana anlattığında seni sağlık taramasından geçirttiğimi unuttun mu?.. Üstelik senin en iyi arkadaşınım! O ise bir doktor, gerçeği söyleseydin seni anlar mıydı sanıyorsun. Sen yapman gerekeni yaptın, bunun için hayranlık duyuyorum sana. Onu sonuna kadar koruma cesaretini gösterdin."

"Yatsam iyi olacak, yorgunum," dedi Arthur ayağa kalkarken.

Paul arkasından seslendiğinde Arthur koridorda uzaklaşmıştı bile, kafasını kapıdan uzattı.

"Ben senin dostunum, bunu biliyorsun değil mi?" dedi Paul.

"Evet!"

Arthur arka kapıdan çıkıp evin çevresinde bir tur attı. Bahçe salıncağının paslanmış iskeletini hafifçe okşadı ve etrafına baktı. Verandanın döşemesinin tahtaları birbirin-

den ayrılmış, dış cephenin kaplamaları ise yaz güneşinin sıcağından ve kışın tuzlu serpintilerinden pul pul kalkmıştı, çorak bahçenin hüzünlü bir havası vardı. Esmeye başlayan rüzgâr Arthur'u titretti. Ceketinin cebinden Paris'te, Fürstenberg Meydanı'ndaki bir bankın üzerinde yazmaya başladığı mektubun zarfını çıkarttı, son sayfasını yazıp cebine koymuştu.

* * *

Pasifik'in pusları, gece tüllerini kente kadar yaymışlardı. Lauren, acil servis girişinin karşısındaki Parisian Coffee'nin boş tezgâhında oturmuş, günün mönüsünü okuyordu.

Barın sahibi, "Gecenin bu saatinde, barımda yalnız başınıza oturmuş ne yapıyorsunuz?" diye sordu soda servisini yaparken.

"Mola vermiş olabilir miyim, acaba?"

"Gece boyu, ambulanslar adeta bale yaptı burada!" diye devam etti bardaklarını kurularken. "İnsanları kurtarmak iyi bir şey ama sizin de bir hayatınızın olması gerektiğini düşündünüz mü hiç?"

Lauren, bir sır verecekmiş gibi ona doğru eğildi.

"Hep benden bahsedecek değiliz, Fernstein uğradı mı bu akşam?"

"Şurada oturuyor," diye itiraf etti işletmeci salonun arka tarafını göstererek.

Lauren taburesinden kalktı ve Profesör'e katılmak için oturduğu bölmeye gitti.

"Böyle surat asmaya devam ederseniz, yemeğimi tezgâhta tek başıma yiyeceğim," dedi Lauren bardağını masaya koyarken.

"Saçmalayacağınıza oturun."

"Dün hastamın yanında beni azarlamanız çok yersizdi. Bazen küçük kızınızmışım gibi davranıyorsunuz bana."

"Daha fazlasısınız, sizi ben yarattım! Geçirdiğiniz kazadan sonra, sizi ben toparladım..."

"Kafatasımı kaplayan vidaları çıkarttığınız için teşekkür ederim, Profesör."

"Frankenstein'dan daha başarılıyım, karakteri saymazsak tabii. Yaşlı bir doktorla, bol akçaağaç şuruplu bir tabak krepi paylaşmaya ne dersiniz?"

"Olur derim."

"Bu gece kaç hastaya müdahale ettik?" diye sordu Fernstein tabağını ona doğru iterken.

"Yüz tanecik," diye yanıtladı Lauren krepten büyükçe bir parça alırken. "Siz hâlâ burada ne arıyorsunuz, ay sonunu getirmek için fazladan nöbet tutmanız gerekmiyordur herhalde?"

"Bir cumartesi için iyi atıştı," diye onayladı Fernstein dolu ağzıyla.

Yaşı olmayan bir bistronun camekânının arkasında, yaşlı bir profesör ve öğrencisi gecenin sonundaki kısa molalarında kafa kafaya vermiş, yemeklerinin tadını çı- ' ·rtıyorlardı.

'·aldırımdaki acil servis birkaç saat daha yokluk- :yecekti. Issız sokakta, ampulü titreşen bir ın ışığı söndü. Solgun gökyüzünde gün ağa-

* * *

bahçe salıncağında uyukluyordu. Etrafa doğ- n günün ışığı yayılıyordu. Gözlerini açtı ve hu- .e uyuyormuş gibi görünen eve baktı. Aşağıda , geceki işini bitirmiş, kumları yalıyordu. Kumsal . düz ve pürüzsüz giysisine kavuşmuştu. Arthur :n kalkıp taptaze sabah kokusunu derin derin içi- .ti. Koşar adım sekiye doğru gitti, basamakları ça- . tırmanmak için koridoru geçti. Üst kata vardığın- rmaklarıyla ritim tutarak kapıyı çaldı ve nefes nefe- ·ul'ün odasına girdi.

Uyuyor musun?"

Paul olduğu yerde sıçradıktan sonra yatağında bir hamlede doğruldu. Etrafına bakındıktan sonra kapının aralığındaki Arthur'u fark etti.

"Hemen yatağına geri dön! Bu çalar saatin akrebi uygun bir rakamı, mesela on biri gösterene kadar benim yaşadığımı unutacaksın! İşte o zaman, sadece ve sadece o zaman saçma sorunu sorabilirsin bana."

Paul arkasını döndü, başını büyük yastığın altına gömdü. Arthur odadan çıktıktan sonra kendi etrafında yarım daire çizerek geri döndü.

"Kahvaltı için ekmek almamı ister misin?"

"Dışarı!" diye gürledi Paul.

* * *

Lauren uzaktan kumandaya basarak garajının kapısını açtı ve park eder etmez kontağı kapadı. Kali, Triumph'tan nefret ederdi, motorun ilk hırıltılarını duyar duymaz havlamaya başlıyordu. İç koridordan geçti, merdivenleri dörder dörder çıkıp evine girdi.

Şöminenin üzerindeki sarkaçlı saat sabahın altı buçuğunu gösteriyordu. Kali, sahibini karşılamak üzere kanepeden kalktı, Lauren onu kucakladı. Bu sevgi gösterisinin ardından dişi köpek, gecesine devam etmek üzere hindistancevizi ağacı liflerinden yapılma halısına gitti, Lauren'sa bitki özü çayı demlemek için mutfak tezgâhının arkasına geçti. Annesinin, kurbağa biçimindeki mıknatısla buzdolabının kapısına iliştirdiği kısa notta, Kali'nin yemeğini yediği, dolaşmaya çıkarıldığı yazıyordu. Üzerine, kendisine çok büyük gelen bir pijama üstü geçirir geçirmez, yorganın altına büzülüp yattı. Hemen uykuya daldı.

4

Paul elinde bavuluyla, merdiveni indi. Koridordan Arthur'unkini de aldıktan sonra onu dışarıda beklediğini söyledi. Arabanın ön koltuğuna kuruldu, etrafına bakınarak ıslık çalmaya başladı. Dikkat çekmemeye çalışarak vites kolunun üzerinden bacağını attı ve direksiyonun arkasına kaydı.

Arthur giriş kapısını içeriden kapadı. Lili'nin çalışma odasına girdi, dolabı açtı ve rafta duran siyah deri valize baktı. Parmaklarıyla deri kilitlere hafifçe dokundu ve anahtarı yerine bırakmadan önce cebinde sakladığı zarfı valize koydu.

Pencereden dışarı çıktı. Panjuru sıkıştıran takozu yerine koyarken şehre alışverişe her gidişlerinde, Antoine o lanet panjuru hâlâ onarmadı diye söylenen annesinin sesini duydu. Bahçede yine Lili'yi gördü, omuzlarını silkip evlerin de kırışıklıkları olabileceğini söylüyordu. Duvarın kenarına sıkıştırılmış bu küçük tahta parçası, tamamen geçmişte kalması asla mümkün olmayacak bir zamanın tanığıydı.

"Yana kay," dedi Paul'e, arabanın kapısını açarken.

Arabaya girdi ve yüzünü buruşturdu.

"Tuhaf bir koku var, değil mi?" dedikten sonra arabayı çalıştırdı.

Yolun biraz yukarısında, Paul'ün camı indi. Üzerinde

bir kasap dükkânının baş harfleri yazan plastik poşeti parmaklarının ucuyla tutan eli göründü, torbayı evin çıkışındaki bir çöpe attı. Yola akşam yemeği saatinden çok önce çıkmışlardı, böylelikle hafta sonu dönüş trafiğine takılmayacaklardı. Akşamüzerinden önce San Francisco'da olacaklardı.

* * *

Lauren bütün vücuduyla gerindi. İstemeye istemeye önce yatağından, ardından da odasından çıktı. Her zaman olduğu gibi önce ağır, toprak bir kapta köpeğinin mamasını, sonra da kendi tepsisini hazırladı. Pencereden sabah güneşini alan küçük çıkmaya oturdu. Oradan, koyun iki yakası arasında bir tire işareti gibi uzanan Golden Gate'i, Sausalito tepelerine dizilmiş küçük evleri, hatta Tiburon'u ve küçük balıkçı limanını seyredebiliyordu. Büyük kargo gemilerinin martıların çığlıklarına karışan sis düdükleri, o pazar sabahının ağırlığına ahenk katıyordu.

Leziz kahvaltısının büyük bir bölümünü iştahla mideye indirdikten sonra tepsiyi evyenin içine bırakıp banyoya gitti. Duş başlığından akan suyun şiddeti, tenindeki yara izlerini asla silemeyecekti belki ama onu tamamen ayıltmaya yetti.

"Kali, dört dönüp durma böyle, seni gezmeye çıkaracağım."

Lauren memelerini açıkta bırakacak şekilde bir havlu doladı beline. Makyaj yapmaktan vazgeçti, dolabı açtı, üzerine bir kot pantolon bir de polo yakalı bluz geçirdi, polo yakalı bluzu çıkarıp bir gömlek, sonra da gömleği çıkarıp yine polo yakalı bluzu giydi. Saatine baktı, Marina'da annesiyle buluşmasına daha bir saat vardı, Kali kanepenin üzerinde uyuyakalmıştı. Lauren köpeğinin yanına oturdu, sehpanın üzerine saçılmış olan dosyaların arasından nöroşirurjiyle ilgili kalın bir ders kitabı yakaladı ve kaleminin arkasını kemirerek okumaya daldı.

* * *

Ford, Cervantes Bulvarı 27 numaranın önünde durdu. Paul arka koltuktan çantasını alarak arabadan indi.

"Bu akşam sinemaya gitmek ister misin?" dedi Arthur'un oturduğu tarafın kapısından başını uzatarak.

"Mümkün değil, başka birine sözüm var bu akşam."

"Bu biri kadın mı, erkek mi?" diye bağırdı Paul sevinçle. "Baş başa televizyon seyredeceğiz!"

"Bak işte bu iyi bir haber. Patavatsızlık yapmış gibi olmayayım ama, kiminle?"

"Patavatsızsın!"

"Neyim?"

"Patavatsızsın!"

Araba Fillmore Sokağı'nda gözden kayboldu. Union Sokağı'nın köşesinde, Arthur kendisinden önce "Dur" levhasına ulaşan bir kamyonun geçmesine izin vermek için durdu. Römorkun arkasına gizlenmiş Triumph marka bir kabriyole durmadan yoluna devam etti, yeşil otomobil Marina'ya doğru indi. Şoför koltuğunun yanındaki koltuğa emniyet kemeri bağlanmış olarak oturan bir köpek avazı çıktığı kadar havlıyordu. Kamyon kavşağı geçti, Ford da Pacific Heights'a doğru tırmandı.

* * *

Kali'nin kısa aralıklarla salladığı kuyruğu mutlu olduğunu gösteriyordu. Kendisinden önce hangi hayvanın üzerinde gezindiğini bulmak için büyük bir ciddiyetle burnunu çeke çeke çimenleri kokluyordu. Ara sıra başını kaldırıp ailesine doğru koşuyordu. Lauren ve Madam Kline'ın bacaklarının arasında birkaç zikzak çizdikten sonra koşup yolu açıyor, başka bir toprak parçasını teftiş etmek için uzaklaşıyordu; gezintiye çıkmış çiftlere ya da onların çocuklarına biraz fazla sevgi gösterdiğinde Lauren'ın annesi onu uyarıyordu.

"Kalçaları nasıl da canını yakıyor gördün mü!" dedi Lauren uzaklaşan Kali'ye bakarak.

"Yaşlanıyor! Biz de yaşlanıyoruz, farkındaysan."

"Ağzından bal damlıyor, ne o briç turnuvasında yenildin mi?"

"Dalga mı geçiyorsun, o yaşlı kızların hepsini yendim! Sadece senin için kaygılanıyorum."

"Boşuna kaygılanma, ben iyiyim, sevdiğim işi yapıyorum, migrenim neredeyse hiç tutmuyor artık ve mutluyum."

"Evet, haklısın, olaylara iyi tarafından bakmalıyım; güzel bir hafta, kendine ayırabileceğin iki saat koparabilmeyi başardın, bu iyi!"

Lauren, küçük dalgakıranda önlerinde yürüyen bir adamla kadını gösterdi.

"Bu adama mı benziyordu?" diye sordu annesine.

"Kim?"

"Neden olduğunu bilmiyorum ama dünden beri yine onu düşünüyorum. Ayrıca, bu konuyu her açışımda lafı savuşturmaya bir son ver."

Madam Kline iç geçirdi.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok, tatlım. Hastaneye seni görmeye gelen adam kimdi bilmiyorum. Kibardı, çok terbiyeliydi, senin yanında olmaktan mutluluk duyan ve canı sıkılan bir hastaydı kuşkusuz."

"Hastalar üzerlerinde tüvit ceketle hastane koridorlarında dolaşmazlar. Ayrıca, o dönemde hastanenin o kanadında yatan hastaların listesini kontrol ettim, ona uyan biri yoktu."

"Onu araştırmaya mı kalktın? Ne kadar da inatçı olabiliyorsun! Tam olarak ne aradın?"

"Beni aptal yerine koyarak saklamaya çalıştığın şeyi. Onun kim olduğunu, neden her gün orada olduğunu bilmek istiyorum."

"Neye yarar! Bunların hepsi geçmişte kaldı."

Lauren fazlaca uzaklaşan Kali'yi çağırdı. Köpek bir yarım daire çizip sahibine doğru koşmadan önce ona şöyle bir baktı.

"Komadan çıktığımda o oradaydı, elimi ilk kez kıpırdattığımda beni rahatlatmak için elimi o tuttu, gecenin ortasında en ufak kıpırtımda yine o yanımdaydı... Bir sabah, bana inanılmaz bir hikâye anlatacağına söz verdi ve ortadan kayboldu."

"Bu adam, bir kadın olarak özel hayatını görmezden gelmen ve işinden başka bir şey düşünmemek için yarattığın bir bahane. O adamda, bir tür beyaz atlı prens yarattın. Ulaşamadığın birini sevmek kolaydır, hiçbir risk almazsın."

"Babamla yaşadığın yirmi yıl boyunca, sen bunu yapmayı başardın ama."

"Kızım olmasaydın, okkalı bir tokat yemiştin benden, üstelik hak etmiş de olurdun."

"Tuhafsın anne. Komadan çıkma gücünü bulacağımdan hiç kuşku duymadın, şimdi sağlıklı olduğum halde bana niye bu kadar az güveniyorsun? Bir kerecik olsun sağduyumu ve mantığımı bir yana bırakıp içimin derinliklerinden benimle konuşan o cılız sesi dinlesem ne olur? Onu tanıdığımı sandığım her sefer neden kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor? Bu soruyu sormaya değmez mi? Babam öldüğü için üzgünüm, seni aldattığı için de üzgünüm ama bu kalıtımsal bir hastalık değil. Bütün erkekler babam gibi değil!"

Madam Kline kahkahalarla güldü. Elini kızının omzuna atıp onu süzdü.

"Sana Bakire Meryem gibi bakan, hayatlarına giren bir mucize olarak gören cesur erkeklerden başka ilişkin olmadı senin, buna rağmen ders mi vermek istiyorsun! Ne yaparsan yap bir erkeğin seni terk edemeyeceğini bilmek rahatlatıcı değil mi? Ben, hiç değilse sevmiştim!"

"Annem olmasaydın, şimdi de ben tokatlardım seni."

Madam Kline yürümeye devam etti. Çantasını açıp bir paket şeker çıkarıp kızına da ikram etti ama Lauren reddetti.

"Söylediklerin arasında beni etkileyen tek şey; sürdüğün yaşama rağmen o küçük romantizm kıvılcımının içinde

hâlâ parladığını görmek, beni üzense bu kıvılcımı böylesine safça harcıyor olman. Neyi bekleyeceksin? Eğer o adam gerçekten hayatının erkeği olsaydı, seni arar bulurdu zavallı kızım! Onu kovan olmadı, kendiliğinden ortadan kayboldu. Dünyaya, özellikle de –suçlusu benmişim gibi– annene kin beslemeyi bir yana bırak."

"Kendine göre sebepleri vardı belki de?"

"Başka bir kadın ya da çocuklar gibi mi örneğin?" dedi Madam Kline sinsice.

Kali, anneyle kızı arasındaki gerilimden sıkılmış gibiydi. Yerden bir sopa alıp Lauren'ın ayağının dibine koydu ve ısrarla havladı. Lauren oyuncağı alıp uzağa fırlattı.

"Lafını sakınmadan tartışma yeteneğinden hiçbir şey kaybetmedin. Geç kalmak istemiyorum, yarına okumasını tamamlamam gereken bir dosya var," dedi Lauren.

"Bu yaşta, pazar gününe ödevin mi var? Başarıya koşmaktan ne zaman yorulacaksın merak ediyorum! Belki de sevgilinden ölesiye sıkılıyorsun, ah pardon amma da aptalım, pazar günleri uyumayı ya da ödev yapmayı tercih ettiğine göre asla sıkılıyor olamazsın!"

Lauren annesinin önüne dikildi, onu boğmak istiyordu.

"Hayatımın erkeği mesleğimi sevmemle gurur duyacak ve çalışma saatlerimi saymayacak!"

Öfkeden şakaklarındaki küçük damarlar atmaya başlamıştı.

"Yarın sabah, küçük bir kızın beynindeki tümörü almayı deneyeceğiz," diye söze devam etti Lauren. "Böyle söyleyince önemsizmiş gibi görünebilir ama bu tümör onu kör ediyor. Durum böyle olunca müdahalenin bir gece öncesinde iyi bir film izlemek ve patlamış mısır yerken Robert'la öpüşmekle, yarınki ameliyat prosedürünü baştan aşağı gözden geçirmek arasında tereddütte kalıyorum!"

Lauren köpeğine ıslık çaldı. Yat limanı boyunca uzanan gezinti alanından ayrılıp park yerine yöneldi.

Köpek sağ ön koltuktaki yerini aldı, Lauren emniyet kemerini taktı ve Triumph havlamalar arasında Marina

Bulvarı'nı terk etti. Cervantes Bulvarı'na sapıp Fillmore'a tırmandı. Greenwich Kavşağı'na geldiğinde bir film kiralamakla kiralamamak arasında kararsız kalan Lauren yavaşladı. Cary Grant'i ve Deborah Kerr'ı *An Affair to Remember* (*Unutulmayan Aşk*) filminde tekrar seyretmenin hayalini kuruyordu ama ertesi sabahki işini düşününce hemen harekete geçti ve önünde 1961 model eski bir Ford duran video kulübünün yanından hızla geçti.

* * *

"Dövüş Sanatları" koleksiyonunun bulunduğu bölümün önünde Arthur tek tek filmlerin isimlerine bakıyordu.

"Bu gece, bir hanım arkadaşıma sürpriz yapmak istiyorum, ne tavsiye edersiniz?" diye sordu görevliye.

Satıcı tezgâhının arkasında kayboldu, kollarının arasında tuttuğu küçük bir karton kutuyla geri göndü, yüzünde zafer edası vardı. Bir çakıyla ambalajı açtı ve Arthur'a bir film uzattı.

"*Furry of the Dragon*'ın koleksiyon baskısı! Daha önce yayımlanmamış üç dövüş sahnesi var! Dün geldi, bunu görünce çıldırır!"

"Gerçekten mi?"

"Bruce Lee'yi seviyorsa, arkadaşınız kesinlikle bir fanatiktir."

Arthur'un yüzü aydınlandı.

"Alıyorum!"

"Arkadaşınızın bir kız kardeşi var mı acaba?"

Video kulübünü mutluluk içinde terk etti. Akşam iyi geçeceğe benziyordu. Yoldaki mezecinin önünde kısa bir mola verdi, birbirinden iştah açıcı mezeler ve yemekler seçtikten sonra neşeyle evine gitti. Ford'u, Pacific ve Fillmore sokaklarının kesiştiği yerdeki küçük binanın önüne park etti.

Dairesinin kapısını kapatır kapatmaz, alışveriş paket-

lerini mutfak tezgâhının üzerine koydu, müzik setini açtı, bir Frank Sinatra albümü koyup ellerini ovuşturdu.

Oda o yaz akşamının kırmızı ışığıyla yıkanıyordu. Arthur bir yandan bağıra bağıra *Strangers in the Night*'ı söylerken, bir yandan da salondaki sehpanın üzerine iki kişilik, şık bir sofra kuruyordu. 1999 tarihli bir şişe Merlot şarabı açtı, gratine edilmiş lazanyayı ısıttı, çeşit çeşit İtalyan mezelerini iki beyaz porselen tabağa yerleştirdi. Hazırlık nihayet bittiğinde, oturma odasından geçti, dairenin kapısını aralık bırakarak sahanlığa çıktı ve koridoru geçti. Parmaklarıyla tempo tutarak kapıyı çaldı, komşusunun hafif adımlarının kapıya yaklaştığını duydu.

"Tamam, sağırım ama, o kadar da değil!" dedi yaşlı kadın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onu karşılarken.

"Akşam için sözleştiğimizi unutmadınız değil mi?" dedi Arthur.

"Hiç unutur muyum!"

"Köpeğinizi getirmiyor musunuz?"

"Pablo kütük gibi uyuyor, biliyorsun en az benim kadar yaşlı."

"O kadar da yaşlı değilsiniz, Miss Morrison."

"Hayır hayır, inanın bana yaşlıyım!" dedi koridorda onu kolundan çekiştirerek.

Arthur Miss Morrison'ı rahat bir yere oturtup bir kadeh şarap ikram etti.

"Size bir sürprizim var!" dedi filmin kutusunu göstererek. Miss Morrison'ın güzel yüzü aydınlandı.

"Limandaki dövüş sahnesi seçme bir parçadır!"

"Siz daha önce seyrettiniz mi?"

"Birçok kez!"

"Ve hâlâ bıkmadınız?"

"Daha önce hiç Bruce Lee'nin çıplak sırtını gördün mü?"

* * *

Kali bir sıçrayışta ayağa kalktı, ağzıyla tasmasını yakaladı ve kuyruğunu sallayarak kendi etrafında dönmeye başladı.

Lauren, üzerinde bir havlu ve ayağında yün çoraplarla kanepeye çöreklenmişti. Kali'nin koşuşturmasını seyretmek için okumayı bıraktı ve nöroşirurji kitabını kapatıp köpeğinin başını şefkatle öptü.

"Giyineyim, çıkıyoruz," dedi.

Birkaç dakika sonra Kali, Green Sokak'ta atlayıp zıplıyordu; biraz ötede, Fillmore'un kaldırımındaki genç bir kavak ağacı bayağı güzel kokuyor gibiydi, Kali sahibini oraya doğru sürükledi. Lauren dalgındı, akşam rüzgârı onu titretti.

Ertesi günkü ameliyat onu endişelendiriyordu, Fernstein'ın kumandayı ona bırakacağını hissediyordu. Sene sonunda emekli olmaya karar verdiğinden beri Profesör, onu gitgide daha çok teşvik ediyordu, eğitimini hızlandırmaya çalışır gibiydi. Birazdan eve döndüğünde gece lambasının ışığında notlarını tekrar tekrar okuyacaktı.

* * *

Miss Morrison geçirdiği geceden çok memnundu. Mutfakta Arthur'un yıkadığı tabakları kuruluyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Ne isterseniz sorun."

"Karateyi sevmiyorsun, ayrıca senin gibi genç bir adamın pazar akşamını geçirmek için seksen dört yaşındaki bir ihtiyardan başkasını bulamadığını söyleme."

"Bu bir soru değildi, Miss Morrison."

Yaşlı kadın elini Arthur'unkinin üzerine koyup somurttu.

"Oh, yanılıyorsun, bu bir soruydu! Soru içinde gizliydi, sen de bunu gayet iyi anladın. Ayrıca Miss Morrison demeyi de bırak artık, Rose de bana."

"Bu pazar akşamını, sizinle ve gizli sorunuzu yanıtla-

makla geçirmekten zevk duyuyorum, Miss Morrison."

"Sen, yalnızlığının ardına saklanan birine benziyorsun oğlum!"

Arthur, Miss Morrison'ın yüzüne dikkatle baktı.

"Köpeğinizi gezdirmemi ister misiniz?"

"Bu bir tehdit mi, soru mu?" diye devam etti Rose.

"Her ikisi de!"

Miss Morrison, Pablo'yu uyandırmaya gitti, tasmasını da boynuna geçirdi.

"Neden ona bu adı verdiniz?" diye sordu Arthur kapının ağzında.

Yaşlı hanım, bir sır verir gibi Arthur'un kulağına eğildi ve bunun âşıklarından en unutulmazının adı olduğunu söyledi.

"... Otuz sekiz yaşındaydım, o da benden beş, belki de on yaş küçüktü. İnsan benim yaşıma geldiğinde, işine gelince hafızasını yitirebiliyor. Adam taş gibi bir Kübalıydı. Bir tanrı gibi dans ediyordu ve bu Jack Russell'dan[1] çok daha hareketliydi, inan bana!"

"Size bütün kalbimle inanıyorum," dedi Arthur koridorda ayaklarıyla fren yapan küçük köpeğin tasmasından çekerek.

"Ah, Havana!" diye iç geçirdi Miss Morrison kapısını kapatırken.

Arthur ve Pablo, Fillmore Sokağı'na iniyorlardı. Köpek bir kavak ağacının dibinde durdu. Arthur'un hiç anlamadığı bir sebepten dolayı, ağaç birdenbire hayvanın çok ilgisini çekti. Arthur ellerini cebine sokup alçak duvara yaslandı, ender olarak uyanık olan Pablo'nun bu fırsattan yararlanmasına izin verdi.

Cebindeki telefon titreşince açtı.

"Akşamın iyi geçti mi?" diye sordu Paul.

"Mükemmel."

"Peki, şimdi ne yapıyorsun?"

1. Teriye cinsi bir köpek. (Ç.N.)

"Sence bir köpek ne kadar süreyle bir ağacın dibini koklayabilir, Paul?"

"Telefonu kapatıyorum," dedi şaşkınlıkla Paul, "sen başka bir soru daha sormadan hemen yatmalıyım!"

* * *

Oradan iki blok ötede, Green Sokak üzerindeki Victoria tarzı küçük bir evin ikinci katında, genç bir nöroşirurjiyenin odasının lambası söndü.

5

Komodinin üzerindeki çalar saat Lauren'ı öylesine derin bir uykunun kollarından çekip aldı ki, gözlerini açarken adeta canı yandı. Yıl boyunca biriken yorgunluk, bazı sabahlar günün ilk saatlerinde gri bir hüzne dalmasına neden oluyordu. Triumph'unu hastanenin garajına park ettiğinde daha saat yedi bile değildi. On dakika sonra, doktor gömleğini giymiş olarak giriş katındaki acil servisten ayrılmış, 307 numaralı odaya gidiyordu. Küçük maymun, zürafanın güven veren boynunda dinleniyordu. Biraz ötede beyaz bir ayı da onları gözlüyordu. Marcia'nın hayvanları pencerenin pervazında hâlâ uyuyorlardı. Lauren duvara asılmış resimlere baktı, birkaç aydır sadece hafızasında kalanları çizen bir kız çocuğu için usta işi sayılırlardı.

Lauren yatağa oturdu, uyanan Marcia'nın alnını okşadı.

"Hu hu," dedi Lauren "büyük gün geldi."

"Daha değil," diye yanıtladı Marcia gözlerini açarak. "Şimdilik, hâlâ gece."

"Az kaldı, tatlım, az kaldı. Birazdan, ameliyata hazırlamak için seni almaya gelecekler."

"Sen yanımda olacak mısın?" dedi Marcia endişeyle.

"Benim de hazırlanmaya gitmem gerekiyor. Blokun girişinde buluşuruz."

"Beni sen mi ameliyat edeceksin?"

"Profesör Fernstein'a yardım edeceğim, hani şu senin

sesinin çok ciddi olduğunu söylediğin adam."

"Korkuyor musun?"

"Benden önce davrandın, bu soruyu ben sana sormak istiyordum."

Çocuk ona güvendiği için korkmadığını söyledi.

"Şimdi çıkıyorum, birazdan bulurum seni."

"Bu akşam, iddiamı kazanacağım."

"Ne iddiası?"

"Gözlerinin rengini tahmin ettim, bir kâğıda yazdım, komodinin çekmecesinde katlanmış olarak duruyor, ameliyattan sonra ikimiz birlikte açarız."

"Söz, açarız," dedi giderken Lauren.

Marcia, kapının eşiğinde, geri dönmüş sessizce ona bakan Lauren'ın varlığından habersiz aşağıya eğildi. Yatağın altına kaydı.

"Bir yerlere saklandığını biliyorum ama korkman için hiçbir sebep yok," dedi küçük kız.

Eliyle zemini yokluyordu, pelüş hayvanı arıyordu. Parmaklarını hafifçe baykuşun kürkünde gezdirdi, sonra da karşısına yerleştirdi.

"Buradan çıkman gerek, ışıktan korkman için hiçbir sebep yok. Eğer bana güvenirsen sana renkleri göstereceğim, bana güveniyorsun değil mi? Benim karanlıktan korkmadığımı mı sanıyorsun? Biliyorsun, sana gün ışığını anlatmam çok zor, sadece güzel işte. Benim tercihim yeşil ama kırmızıyı da seviyorum, renklerin kokuları vardır, onları kokuları sayesinde tanırız, bekle, kıpırdama, sana göstereceğim."

Küçük kız saklandığı yerden çıktı, el yordamıyla komodine doğru gitti. Komodine sakladığı küçük kabı ve bardağı aldı. Yeniden somyanın altına girer girmez, gurur içinde baykuşuna bir çilek gösterdi ve kararlı bir sesle, "İşte kırmızı," dedi, "ve işte bu da yeşil," diye ekledi içinde naneli meşrubat olan bardağı uzatarak. "Gördün mü, renkler nasıl da güzel kokuyorlar! İstersen tatlarına da bakabilirsin, bana izin vermiyorlar, ameliyat yüzünden, midemin boş olması gerekiyor."

Lauren yatağa doğru ilerledi.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Marcia'ya.

"Orada olduğunu biliyordum. Bir arkadaşımla konuşuyorum ama onu sana göstermek istemiyorum, sürekli saklanıyor, çünkü ışıktan korkuyor, ayrıca insanlardan da korkuyor."

"Adı ne?"

"Emilio! Ama sen ne dediğini duyamazsın."

"Neden?"

"Anlayamazsın."

Lauren diz çöktü.

"Seninle yatağın altına girebilir miyim?"

"Karanlıktan korkmuyorsan."

Küçük kız kenara çekildi, Lauren usulca somyanın altına kaydı.

"Onu da yanımda götürebilir miyim?"

"Hayır, saçma da olsa bu bir kural, hayvanlar ameliyathaneye alınmıyor ama merak etme, bir gün bütün bunlar değişecek."

* * *

Işıl ışıl bir gün başlıyordu. Arthur, Jackson Sokak'taki mimarlık bürosuna yürüyerek gitmeyi tercih etmişti. Paul onu sokakta bekliyordu.

"Ne kadar?" dedi güleç yüzüyle kapıda beliren Paul.

"Ne ne kadar?" diye sordu Arthur kahve makinesinin düğmesine basarken.

"Köpeğin işi ne kadar sürdü?"

"Yirmi dakika!"

"Senin akşamlarını kıskanıyorum, dostum! Carmel'li iki dostumuzla telefonda konuştum, dönmüşler ve bu akşam hep birlikte yemek yemek için oldukça istekliler, sıkılmaktan korkuyorsan kuçukuçunu da getir."

Paul saatinin kadranına vurdu, gitme zamanı gelmişti. İkisinin de bürolarında önemli bir müşterisiyle randevusu vardı.

* * *

Lauren sterilizasyon odasına girdi. Kollarını uzatıp bir hemşirenin tuttuğu doktor gömleğini giydi. Kollarını geçirdikten sonra, sırt kısmındaki ipleri bağladı ve çelik lavaboya doğru ilerledi. Genç nöroşirurji uzmanı heyecandan karnı sancıyarak titizlikle ellerini yıkamaya başladı. Ellerini kuruttuktan sonra, hemşire avuç içlerine talk pudrası ekti ve yeni bir çift steril eldiven paketini açtı, Lauren eldivenleri hemen ellerine geçirdi. Başına soluk mavi ameliyat beresini, ağzına da maskeyi taktıktan sonra derin bir nefes aldı ve ameliyathaneye girdi.

Kontrol masasının gerisinde oturan, fonksiyonel sinirsel görüntüleme uzmanı Adam Peterson ameliyat öncesi ekografi sisteminin doğru çalışıp çalışmadığını denetliyordu. Marcia'nın beyninin MR filmleri makineye kaydedilmişti bile. Bilgisayar, bu görüntülerle ekografinin gerçek zamanlı olarak kaydedeceği görüntüleri karşılaştırarak ameliyat sırasında alınacak olan tümörün boyutunu tam olarak belirleyebilecekti.

* * *

Adam'ın bilgi girişlerini yaptığı görüntüleme sistemi, ameliyat sırasında küçük kızın beyninin gözden geçirilmiş yeni görüntülerini verecekti. Profesör Fernstein ameliyata birkaç dakika daha geç girdi, yanında Montréal'den gelen meslektaşı Doktor Richard Lalonde vardı.

Doktor Lalonde ameliyat ekibini selamlayıp nöronavigasyon cihazının[1] arkasına geçti, iki kulbundan tuttu. Cerrahın ustaca kullandığı, ikisi de ana bilgisayara bağlı olan mekanik kollar milimetrik bir hesapla tümörü kesip alacaklardı. Ameliyat boyunca cerrahi müdahalenin ustaca

1. Ameliyat masasına bağlı, çok eklemli kol, görüntü tarayıcı ve bilgisayardan oluşan bir cihaz. (Ç.N.)

yapılması hayati önem taşıyordu. En ufak bir kayma Marcia'yı konuşma ya da yürüme yetisinden yoksun bırakabilirdi, tersi durumda ise; yani fazla ihtiyatlı davranılır, tümörün bir kısmı bırakılırsa ameliyat boşuna yapılmış olacaktı. Sessizlik içinde odaklanmış olan Lauren, haftalardır durup dinlenmeden hazırlandığı ve az sonra başlayacak müdahalenin her ayrıntısını tekrar tekrar aklından geçiriyordu.

Komşu odalardan birinde ameliyat için hazırlanan Marcia, nihayet, bir sedyeye uzanmış olarak bloka geldi. Hemşireler onu büyük bir dikkatle ameliyat masasına yatırdılar. Koluna bağlanmış olan serum şişesi çubuğa asılıydı.

Hastanedeki hemşirelerin duayeni Norma, Marcia'ya bir panda yavrusu evlat edindiğini anlatıyordu.

"Peki onu buraya nasıl getireceksiniz? Bunun için izin aldınız mı?" diye sordu Marcia.

"Hayır," diye yanıtladı Norma gülerek, "evinde, Çin'de kalacak, sütten kesilinceye kadar bakım masraflarını biz karşılayacağız."

Norma ayrıca, yavruya bir isim bulamadığını da ekledi, bir pandaya ne isim koyulurdu?

Küçük kız bu sorunun yanıtını düşünürken Norma kızın göğsüne tutturulmuş elektrot kablolarını elektrokardiyografi cihazına bağladı, anestezist de işaretparmağına ufacık bir iğne batırdı. Bu boru, hastasının kan gazlarındaki satürasyonu gerçek zamanlı olarak kontrol etmesini sağlayacaktı. Serumun içine bir sıvı enjekte etti ve Marcia'yı pandanın ismini ameliyattan sonra düşünebileceğine dair ikna etti, şimdi ona kadar sayması gerekiyordu. Anestezi maddesi serum borusu boyunca inerek damara nüfuz etti. Marcia ikiden üçe geçerken uyumuştu bile. Reanimasyon uzmanı hemen farklı monitörlerdeki yaşamsal bulguları doğruladı. Norma, başının hareket etmesini önlemek amacıyla Marcia'nın alnına takılan çemberi kapattı.

Profesör Fernstein, usta bir orkestra şefi gibi ekibini şöyle bir gözden geçirdi. Her biri, hazır olduğunu söyledi. Fernstein, Doktor Lalonde'a işaret etti, Lalonde, Lau-

ren'ın dikkatli bakışları eşliğinde nöronavigasyon cihazını çalıştırdı.

İlk neşter darbesini saat dokuzu yirmi yedi geçe vurdular, küçük bir kız çocuğunun beyninin en ücra bölgelerinde gerçekleşecek on iki saatlik yolculuk böylece başlamış oldu.

* * *

Paul ile Arthur'un birlikte sunumunu yaptıkları proje müşterilerinin hoşuna gitmiş gibiydi. Yeni bir şirket binasının yapımı için yarışma açan konsorsiyumun yöneticileri kurul odasındaki devasa maun masanın etrafında toplanmışlardı. Sabah boyunca Arthur'un yeni giriş salonunun, toplantı alanlarının ve ortak kullanım alanlarının ayrıntılarını vermesinin ardından, öğle vakti nöbeti Paul devraldı. Arkasındaki ekrana yansıtılan çizim ve tabloları açıklıyordu. Salonun duvarında asılı olan sarkaçlı saat dördü gösterdiğinde oturumun başkanı yaptıkları çalışma için iki mimara teşekkür etti. Yönetim kurulu üyeleri, işi finale kalan iki proje arasından kazananı belirlemek üzere hafta sonuna kadar toplanacaklardı.

Arthur ve Paul, çıkmak üzere izin istemeden önce, ayağa kalkıp ev sahiplerini selamladılar. Asansörde Paul uzun uzun esnedi.

"İyi bir iş çıkardık sanırım, değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Arthur alçak sesle.

"Canını sıkan bir şey mi var?" diye sordu arkadaşı.

"Macy's'te uzayabilen tasma satıyorlar mıdır sence?"

Paul kollarını havaya kaldırıp gözlerini tavana dikti. Asansörün içinde zil sesi yankılandı ve garajın yeraltında bulunan üçüncü katında kabinin kapıları açıldı.

Paul direksiyonun başına geçmeden önce, birkaç esneme hareketi yaptı.

"Yorgunluktan bittim," dedi. "Böyle günler öldürüyor adamı."

Arthur'sa yorum yapmadan arabaya bindi.

* * *

Marcia'nın kalp atışları düzenliydi. Fernstein anestezinin yavaş yavaş artırılmasını istedi. Yeni bir dizi ekografi tümörün alınma işleminin olağan seyrinde gittiğini onaylıyordu. Doktor Lalonde'un milim milim hareket ettirdiği elektronik kollar Marcia'nın beyninin oksipital lobundaki tümörü kazıyıp kesitleri yüzeye doğru çıkartıyordu. Ameliyatın dördüncü saatinde Lalonde başını kaldırdı.

"Sen geç!" dedi gözlerinden yorgunluktan bittiği anlaşılan cerrah.

Fernstein, Lauren'a cihazın önüne oturmasını işaret etti. Lauren bir anlık tereddütten sonra, ihtiyaç duyduğu gücü hocasının güven veren bakışlarında buldu. Simülasyon derslerinde bu hareketleri binlerce kez yinelemişti ama bugün, birinin hayatı onun başarısına bağlıydı.

İdareyi ele almasıyla korkusunun kaybolması bir oldu. Lauren ışık saçıyordu. İki pensin ucuyla, bir düşe dokunuyordu.

Ellerine hâkimiyeti kusursuzdu, ustalığı ikna ediciydi. Bütün ekip dikkatle ona bakıyordu, Norma ise Profesör'ün gözlerinden öğrencisiyle gurur duyduğunu okuyabiliyordu.

Lauren ameliyata ara vermeksizin, üç saat daha devam etti. Yerine bir başkasının geçmesini istediğinde bilgisayar tümörün yüzde yetmiş altısının alındığını gösteriyordu. Lalonde tekrar yerini aldı. Meslektaşına göz kırparak başarısını kutladı.

* * *

"Seni büroya atıp ben de eve kaçıyorum," dedi Paul.

"Beni Union Meydanı'nda bırak, bir şey almam gerek."

"Köpeğin olmadığı halde, neden tasma almak istediğini öğrenebilir miyim?"

"Bir hanım arkadaşım için!"

"Cazibeli mi bari?"

"Seni rahatlatacaksa, yetmiş dokuz yaşında."

"Pek rahatlattı sayılmaz," diye iç geçirdi Paul büyük Macy's mağazasının önündeki kaldırımda dururken.

"Akşam yemeği için nerede buluşuyoruz?" diye sordu Arthur arabadan inerken.

"Sekizde, Cliff House'da ve lütfen biraz gayret göster. Geçen sefer pek kibar davrandığın söylenemez. İyi bir izlenim bırakmak için ikinci bir şans yakaladın, bu fırsatı kaçırmamaya çalış!"

Arthur uzaklaşan kabriyoleye baktı, vitrine şöyle bir göz attıktan sonra mağazanın döner kapısından içeri girdi.

* * *

Anestezist, ekrandaki çizgide bir sapma fark etti. Hemen kandaki satürasyonu kontrol etti. Ameliyat ekibi doktorun yüz çizgilerinde meydana gelen değişimi hemen gördü. İçgüdüsü onu alarma geçirmişti.

"Kanama mı var?" dedi.

"Görüntüye yansıyan bir şey yok henüz," dedi Fernstein, Doktor Peterson'ın monitörüne eğilerek.

"Yolunda gitmeyen bir şey var!" diye onayladı Anestezist.

"Bir eko daha çekiyorum," dedi görüntüleme uzmanı.

Ameliyathanelerin bulunduğu bloka hâkim olan dingin hava, aniden kaybolmuştu.

Doktor Cobbler, oksijen miktarını artırırken, "Küçüğü kaybediyoruz!" dedi sertçe.

Lauren çaresizlik içindeydi. Bakışlarını Fernstein'a di-

kince Profesör'ün gözlerinden durumun kritik bir hal almak üzere olduğunu anladı.

"Elini tutun," diye fısıldadı patronu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Lalonde, Fernstein'a.

"Devam ediyoruz! Ekografi ne söylüyor, Adam?"

"Şimdilik pek bir şey söylemiyor," diye yanıtladı Doktor.

"Bir ritim bozukluğu yakaladım," diye belirtti ışığı yanıp sönen elektrokardiyografi cihazına gözü takılan Norma.

Richard Lalonde elinin içiyle cihazın üzerine vurdu.

"Beynin arka atardamarında diseksiyon var," dedi sert bir sesle.

Ekibin tüm üyeleri birbirlerine baktılar. Lauren nefesini tutup gözlerini kapadı.

Saat beşi yirmi iki geçiyordu. Marcia'nın beyninin arka kısmına kan taşıyan atardamarın zarar gören çeperi, bir dakika içinde iki santim yırtıldı. Fışkıran kanın basıncıyla, yırtık daha büyüdü. Açık yaradan oluk gibi akan kan kafatasının içine doldu. Fernstein'ın hemen yerleştirdiği drene karşın, kafatasının içindeki kan seviyesi, beynin de üzerini kaplayarak korkunç bir hızla yükselmeye devam etti.

Saat beş yirmi yediyi gösterdiğinde dört doktorun ve hemşirelerin çaresiz bakışları eşliğinde Marcia son nefesini verdi. Lauren'ın tuttuğu küçük kızın eli, avucunun içinde sakladığı son nefesi de bırakırmış gibi açıldı.

Ekip ameliyathanelerin bulunduğu bloktan sessiz sedasız çıkıp koridorda dağıldı. Tümör tüm kötücüllüğüyle, Marcia'nın beynindeki küçük bir atardamardaki anevrizmayı modern tıbbın en gelişmiş cihazlarından bile gizlemeyi başarmıştı.

Küçük kızın cansız parmaklarını bir süre daha tutan Lauren, ameliyathanede yalnız kaldı. Norma yanına yaklaştı, genç cerrahın parmaklarını çözdü.

"Gelin artık."

"Söz vermiştim," diye fısıldadı Lauren.

"Bugün yaptığınız tek hata da söz vermenizdi zaten."

"Fernstein nerede?" diye sordu.

"Küçüğün ailesiyle konuşmaya gitmiş olmalı."

"Bunu ben yapmak isterdim."

"Bugün yeterince heyecan yaşadığınızı düşünüyorum. Haddimi aşıyor olabilirim ama bence evinize dönmeden önce, büyük bir mağazaya gidip biraz gezinin."

"Ne için?"

"Etrafınızda biraz hayat, bir sürü yaşam görmek için."

Lauren, Marcia'nın alnını okşadı ve yeşil çarşafı çocuğun başına doğru çekerek gözlerini örttü, ameliyathaneden çıktı.

O, koridorda uzaklaşırken Norma arkasından ona bakıyordu. Başını iki yana sallayıp ameliyat masasının üzerindeki ışıkları söndürdü, oda karanlığa gömüldü.

* * *

Arthur aradığı şeyi büyük mağazanın üçüncü katında bulmuştu: Miss Morrison'ı çok sevindirecek, uzayabilen bir tasmaydı bu. Havanın kapalı olduğu günlerde, Pablo oluktaki sularla keyfince oynarken o da yağmurdan korunmak için binanın saçağının altında durabilirdi.

Alım işlemlerini yaptığı merkez kasadan ayrıldı; ilerlediği sırada erkek pijaması seçmekte olan bir kadın ona gülümsedi, Arthur da ona karşılık vererek yürüyen merdivene doğru yöneldi.

Merdivende zarif bir el omzuna dokundu. Arthur arkasını dönünce kadın da ona yaklaşmak için bir basamak indi.

Yaşadığı bütün ilişkiler arasında, pişmanlık duyduğu tek bir ilişki vardı...

"Beni tanımadığını söyleme sakın!" dedi Carol-Ann.

"Affedersin, aklım başka yerdeydi."

"Biliyorum, Fransa'da yaşadığını öğrendim. Biraz daha iyi misin?" diye sordu eski sevgilisi acıklı bir ses tonuyla.

"Evet, neden sordun?"

"Öğrendim ki, uğruna beni terk ettiğin kız... yani dul kaldığını öğrendim, ne kadar acı..."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye şaşkınlıkla sordu Arthur.

"Geçen ay, bir kokteylde Paul'le karşılaştım. Çok üzüldüm, gerçekten."

"Karşılaştığımıza sevindim ama biraz geciktim," dedi Arthur.

Birkaç basamak inmek istedi, ancak Carol-Ann kolunu yakalayıp gururla, parmağında parlayan yüzüğü gösterdi.

"Gelecek hafta, evliliğimizin ilk yılını kutlayacağız. Martin'i hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Arthur birinci kata inen merdivene binmek için tırabzanın kenarından dönerken.

"Martin'i unutmuş olamazsın! Hokey takımının kaptanıydı!" dedi büyük bir gururla Carol-Ann, Arthur'u azarlayarak.

"Ah, evet, iriyarı bir sarışındı!"

"Hayır, çok esmerdir."

"Esmer ama iriyarı?"

"Çok iriyarı."

"Evet, işte o," dedi Arthur ayakkabılarının ucuna bakarak.

"Hâlâ yeni bir yaşam kuramadın mı kendine?" diye sordu Carol-Ann yine üzüntülü bir edayla.

"Kurdum! Kurdum, sonra tekrar yıktım, hayat işte!" dedi Arthur, gitgide öfkeleniyordu.

"Senin gibi bir erkeğin hâlâ bekâr olduğunu söylemeyeceksin, umarım?"

"Hayır, söylemeyeceğim, çünkü muhtemelen on dakika sonra unutacaksın, zaten çok da önemli değil," diye homurdandı Arthur.

Bir başka tırabzana yaklaşırken Arthur, Carol-Ann'in bu katta yapacağı başka alışverişler olabileceğini umut etti, ancak o giriş katına doğru Arthur'u izledi.

"Bir sürü bekâr arkadaşım var! Yıldönümü kutlamamıza gelirsen, seni müstakbel karınla tanıştırırım. Olağanüstü bir çöpçatanımdır, kimin kime uygun olduğu konusunda Tanrı vergisi bir yeteneğim vardır. Kadınları hâlâ seviyor musun?"

"Bir tanesini seviyorum! Teşekkür ederim, seni yeniden görmek bir zevkti, Martin'e de selamlarımı söyle."

Arthur, Carol-Ann'i selamlayıp hızla sıvıştı. Tezgâhtar kadının, müşterisinin önünde salladığı şişeden yayılan koku kadar hoş bir anısı tekrar su yüzüne çıktığında bir Fransız markasının kozmetik ürünlerinin sergilendiği bölümün önünden geçiyordu. Gözlerini kapadı, görünmez ve mutlak bir aşkın tam ortasındayken buradan geçtiği günü anımsadı. O anda, hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu. Döner kapının içine daldı.

Döner kapı onu Union Meydanı'na çıkardı. Vitrindeki mankenin üzerinde, belden kemerli, şık bir gece elbisesi vardı. İnce, tahta elinin uyuşuk bir parmağı sokaktan geçenleri işaret ediyordu. Arthur kımıldamıyor, orada değil. Arkasından gelen sepetli motosikletin sesini duymuyor. Büyük meydanı çevreleyen dört sokaktan biri olan Polk Sokağı'nın virajında, bir sürücü kullandığı motosikletin hâkimiyetini kaybediyor. Motosiklet karşıdan karşıya geçen bir kadını ezmemek için, sendeliyor, zikzaklar çiziyor, motor kükrüyor. Sokaktaki insanlar panik içinde koşuşturuyorlar; takım elbiseli bir adam aletten kaçmak için kendini yere atıyor, bir başkası geri geri kaçarken sendeliyor, bir kadın çığlık atıp telefon kulübesinin arkasına sığınıyor. Sepetli motosiklet çılgınca ilerlemeye devam ediyor. Motosikletin yan tarafındaki ek yolcu koltuğu, bir levhayı yerinden sökerek korkuluğu aşıyor ama çarptığı parkmetre yere çok sağlam çakıldığından koltuğu tamamen motosikletten ayırıyor. Koltuğu tutan hiçbir şey yok artık, havan topunu andıran biçimiyle ve neredeyse onun kadar hızlı, dosdoğru öne fırlıyor. Arthur'un bacaklarına ulaştığında onu kaldırıp havaya fırlatıyor. Zaman keyfince davranıp ansızın, uzun bir sessizlik gibi yayılıyor. Mo-

torun füze biçimindeki ön kısmı camı aşağı indiriyor. Devasa vitrin binlerce parçaya bölünerek patlıyor. Arthur, artık camdan halının üzerine uzanmış olan mankenin kolunun olduğu yere kadar yerde yuvarlanıyor. Gözlerinin önüne bir tül indi, ışık donuklaştı, ağzı kanın demirsi tadını aldı. Kendisini sarmalayan uyuşukluk içinde, insanlara bunun sadece aptalca bir kaza olduğunu söylemek isterdi. Ne var ki, kelimeler boğazında düğümlendi.

Ayağa kalkmak istiyor ama bunun için henüz erken. Dizleri biraz titriyor, bir de, yere uzanmış yattığı için çığlık çığlığa bağıran o ses var. Yardım gelecek.

Geç kalırsa Paul çok kızacak. Miss Morrison'ın köpeğini gezdirmesi gerekiyor, günlerden pazar mı? Hayır, pazartesi olabilir mi? Projeleri imzalamak için büroya uğraması gerek. Park yerinin bileti nerede? Cebi yırtılmıştır tabii, eli cebindeydi, şimdi ise sırtının altında ve canını biraz yakıyor. Kafasını yere sürtmemeli, cam kırıkları keskin. Işık gözlerini kamaştırıyor ama sesleri yavaş yavaş duymaya başlıyor. Göz kamaşması hafifliyor. Gözleri açmak. Bu Carol-Ann'in yüzü. Peşini bırakmayacak, öyle anlaşılıyor, hayatının kadınıyla tanıştırılmak istemiyor, kahretsin, onu zaten tanıyor! Rahat bırakmaları için bir alyans takmalıydı. Birazdan bir tane satın almak için mağazaya geri dönecek. Paul bundan nefret edecek ama o çok eğlenecek.

Uzaklardan bir siren sesi geliyor, ambulans gelmeden mutlaka ayağa kalkmalı, insanları telaşlandırmanın gereği yok, hiçbir yeri ağrımıyor, belki biraz ağzı, yanağını ısırdı. Yanak önemli değil, aftlar rahatsızlık veriyor ama gerçekten önemli değil. Ne saçmalık, ceketi mahvolmuş olmalı, Arthur bu tüvit cekete bayılıyor. Sarah tüvitin yaşlı gösterdiğini düşünüyordu ama Sarah'nın ne düşündüğü onun umurunda değildi, kadın dünyanın en kaba iskarpinlerini giyiyordu, uç kısımları aşırı sivriydi. Sarah'ya birlikte geçirdikleri gecenin bir hata olduğunu söylemiş olması da isabetli olmuştu, birbirleri için yaratılmamışlardı, bu kimsenin hatası değildi. Motosikletin sürücüsü

iyi mi? Şu kasklı adam olmalı. Paçayı yırtmışa benziyor, perişan gözüküyor.

"Elimi Carol-Ann'e uzatacağım, bütün arkadaşlarına hayatımı kurtardığını anlatır, ne de olsa kalkmama yardım edecek olan o."

"Arthur?"

"Carol-Ann?"

"Bu korkunç kazanın senin başına geldiğine emindim," dedi panik içindeki genç kadın.

Arthur ceketinin omuzlarındaki tozu silkeledi, acıklı acıklı sallanan cebini yırtıp attı, ışıktan korunmak için başını eğdi.

"Ne korkunç! Çok şanslıymışsın," dedi yüksek sesle.

Arthur ciddi bir edayla dik dik baktı ona.

"Her şey görecedir, Carol-Ann. Ceketim mahvoldu, her yanımda kesikler var, arka arkaya talihsiz rastlantılar yaşıyorum, halbuki sadece hanım komşuma tasma almaya gidiyorum..."

"Hanım komşuna tasma mı... Bu kazadan neredeyse hiç zarar görmeden kurtulman büyük şans olmuş doğrusu!" dedi Carol-Ann öfkeyle.

Arthur ona baktı, nezaketini elinden geldiğince korumaya çalışarak düşünceli bir eda takındı. Sinirini bozan sadece sesi değildi, Carol-Ann'in hiçbir şeyine tahammülü yoktu. Yeniden dengesini bulmayı denedi, sakin tonda konuştu.

"Haklısın, pek sadık değildim. Seni terk edip hayatımın kadınıyla tanışmam büyük şanstı, ama o komadaydı! Öz annesi ötenazi yapılmasını istiyordu ama çok şanslıydım, çünkü en iyi arkadaşım onu hastaneden kaçırmak için bana yardım etmeyi kabul etti."

Tedirgin olan Carol-Ann bir adım geriledi, Arthur bir adım ilerledi.

"'Kaçırmak' derken neyi kastettin?" dedi ürkek bir sesle, bir yandan da çantasını göğsüne bastırıyordu.

"Onun bedenini çaldık! Ambulansı Paul arakladı, bu yüzden herkese dul olduğumu anlatmaya mecbur hisse-

diyor kendisini; oysa Carol-Ann aslında, sadece yarı dulum! Bu çok özel bir durumdur."

Arthur'un bacaklarında hiç güç yoktu, hafifçe sendeledi. Carol-Ann onu tutmak istediyse de, o tek başına doğruldu.

"Hayır, gerçek şans Lauren'ın onu hayatta tutmaya çalışmama yardım etmiş olması olurdu. Ruhunla bedenin birbirinden ayrılırken doktor olmak bir avantaj sayılır ne de olsa. Sen kendi işine bak!"

Carol-Ann'in ağzı biraz soluk almak için aralandı. Arthur'unsa nefes almaya hiç ihtiyacı yoktu, tek ihtiyacı dengeydi. Carol-Ann'in kolunun yenine asıldı, kadın irkildi ve hemen arkasından bir çığlık attı.

"Ve sonra o uyandı ve bu da müthiş bir şanstı! İşte Carol-Ann, görüyor musun, gerçek şans, bizim ayrılığımız değildi, Paris'teki o müze de değildi, motosiklet de değildi, hayatımın gerçek şansı, oydu!" dedi, motosikletin gövdesine otururken tükenmişti.

Kaldırımın kenarına yepyeni bir ambulans park etti. Ekibin şefi, ağzı bir karış açık kalan Carol-Ann'in tuttuğu Arthur'a doğru aceleyle geliyordu.

"İyi misiniz, beyefendi?" diye sordu ambulans görevlisi.

"Hiç iyi değil!" dedi Carol-Ann.

Görevli Arthur'un kolundan tutup ambulansa kadar eşlik etmek istedi.

"İnanın bana, her şey yolunda," dedi Arthur adamdan kurtularak.

Carol-Ann'in el kol hareketleriyle, Arthur'u bir an önce ambulansa bindirmesini işaret ettiği ambulans görevlisi, "Alnınızdaki yaranın dikilmesi gerek," dedi ısrarla.

"Hiçbir yerimde ağrı sızı yok, kendimi çok iyi hissediyorum, anlayış gösterin, bırakın da evime gideyim."

"Etraftaki cam parçalarına bakılırsa, gözlerinize ufak cam parçacıklarının kaçmış olması çok muhtemel. Sizi götürmem gerekiyor."

Arthur yorgundu, adama teslim oldu. Görevli onu sedyeye yatırdı. Gözlerini iki tane steril gazlı bezle örttü,

korneayı yırtması olası bir hareketten korunmaları gerekiyordu. Yüzünü çevreleyen bandaj, Arthur'u bunaltıcı bir karanlığa boğdu.

Ambulans sirenlerini öttürerek Sutter Sokağı'nı tırmandı, Van Ness Caddesi'ne döndü ve San Francisco Memorial Hastanesi'nin bulunduğu yöne doğru ilerledi.

6

Bir çan sesi yankılandı. Asansörün kapıları üçüncü katta açılmıştı. Duvara asılı levhadaki yazı nöroloji servisinin girişini gösteriyordu. Lauren, hastanenin alt katlarına inen meslektaşlarını selamlamadan asansörden indi. Uzun koridorun tavanına asılmış neonlar zeminin renkli cilaları üzerinde yansıyordu. Attığı her adımda, ayakkabıları muşambanın üzerinde gıcırdıyordu. 307 numaralı odanın kapısını yavaşça tıklatmak için elini kaldırdı ama kolu, gülle gibi yanına düştü. İçeri girdi.

Artık yatakta ne çarşaf vardı ne de yastık. Serumun takıldığı metal çubuk, çıplak bir iskelet gibi dimdik duruyordu, banyonun hareketsiz perdesinin yakınına, bir köşeye itilmişti. Komodinin üzerine bırakılmış radyodan çıt çıkmıyordu, daha bu sabah, pencerenin pervazında gülümseyen pelüş oyuncaklar başka odalardaki görevlerini yerine getirmek üzere gitmişlerdi. Duvarlarda asılı çocuk elinden çıkma resimlerden geriye ise yalnızca birkaç seloteyp parçası kalmıştı.

Küçük Marcia öğleden sonra göçüp gitti, diyecek bazıları, başkalarıysa öldü, diyecek yalnızca, oysa bu katta çalışan herkes için, daha birkaç saat burası onun odası olarak kalacaktı. Lauren şiltenin üzerine oturdu, elini alezin üstünde yavaş yavaş gezdirdi. Titreyen eli komodine kadar uzanıp çekmeceyi açtı. Dörde katlanmış kâğıdı

açtı ve içindeki sırrı okumak için biraz bekledi. Kör olarak uçup giden minik kız, doğru görmüştü. Lauren'ın gözlerinin rengi gözyaşları arasında silinip gitti. Kasılıp kalmamak için öne doğru büküldü.

Kapı aralandı, onu ağlarken seyreden, şakaklarına ak düşmüş adamın soluğunu duymadı Lauren.

Siyah kıyafeti içinde yakışıklı, bir o kadar da mağrur görünen, gri sakallarını yanak hizasında şekillendirmiş olan Santiago sessiz adımlarla gelip yanına oturdu, elini omzuna koydu.

"Sizin bir hatanız yok," diye mırıldandı hafif Arjantin aksanıyla, "siz yalnızca doktorsunuz, Tanrı değilsiniz."

"Peki, siz kimsiniz?" diye mırıldandı Lauren iki hıçkırık arasında.

"Babasıyım, kalan eşyalarını almaya geldim, annesinin hali yok. Kendinizi toparlamalısınız. Buradaki öbür çocukların size ihtiyacı var."

"Tersi olmalıydı," dedi Lauren hıçkırıklar arasında.

"Tersi mi?" dedi adam şaşkınlıkla.

"Ben, sizi teselli etmeliydim," diyerek daha şiddetli ağlamaya başladı.

Utangaçlığının esiri olan adam bir an duraksadıktan sonra Lauren'ı kollarının arasına alıp ona sarıldı. Onun da, kenarları kırışmış, gök mavisi gözleri buğulandı; Lauren'a kibarlığından eşlik ediyormuş gibi nihayet o da acısını özgür bıraktı.

* * *

Ambulans, acil servisin saçağının altında durdu. Şoför ve ambulans görevlisi Arthur'u danışmanın camekânının önüne kadar götürdüler.

"Geldik," dedi görevli.

"Şu sargıyı çıkarmayacak mısınız? Sizi temin ederim

ki hiçbir şeyim yok, yalnızca evime gitmek istiyorum."

"Mahsuru yok!" dedi Betty, ambulans görevlisinin verdiği ilk müdahale kaydını incelerken, sesi otoriterdi. "Evinize gitmenizi ben de isterim," diye devam etti, "salonda bekleyen herkesin evine gitmesini isterdim, böylece ben de evime gidebilirdim. Tanrı'nın bu isteğimizi yerine getirmesini beklerken ne yazık ki sizi muayene etmemiz gerekecek, onları da tabii. Sizi almaya gelecekler."

"Ne zaman gelirler?" diye sordu Arthur çekingen bir sesle.

Betty kollarını göğe doğru kaldırdı ve haykırdı.

"Onu yalnız Tanrı bilir! Onu bekleme odasına götürün," dedi sedyecilere uzaklaşırken.

* * *

Marcia'nın babası ayağa kalktı ve dolabın kapısını açtı. Küçük kızının eşyalarının bulunduğu karton kutuyu aldı.

"Sizi çok seviyordu," dedi arkasını dönmeden.

Lauren başını eğdi.

"Söylemek istediğim bu değildi, aslında," dedi adam.

Lauren'ın sessiz kaldığını görünce başka bir soru sordu.

"Bu duvarlar arasında olduğumuz sürece, ne söylersem söyleyeyim doktor yemininiz geçerli değil mi?"

Lauren yemininin geçerli olduğunu söyleyince Santiago yatağa doğru ilerleyip onun yanına oturdu ve fısıldadı:

"Ağlamama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Kımıldamadan, yan yana öylece durdular.

"Marcia'ya hikâyeler anlattığınız olur muydu?"

"Kızımdan uzakta yaşıyordum, ameliyat için geldim. Ama onu her akşam, Buenos Aires'ten arardım, telefonu yastığının üzerine koyardı, ben de bir ormanın ortasında, insanların hiç ayak basmadığı bir düzlükte yaşayan hay-

vanların ve bitkilerin hikâyesini anlatıyordum ona. Masal üç yıldır sürüyordu. Sihirli güçleri olan tavşan, geyikler, her birinin bir ismi olan ağaçlar, bir kanadı öbüründen daha kısa olduğu için sürekli dönüp duran kartal, hikâyeyi anlatırken şaşırdığım oluyordu ama Marcia en ufak hatamda beni düzeltiyordu. Bilge domatesi, çılgın kahkahalar atan salatalığı bir gece önce nerede bıraktıysam oradan devam etmek zorundaydım."

"Bu düzlükte yaşayan bir de baykuş var mıydı?"

Santiago gülümsedi.

"Onun hikâyesi tuhaftır! Emilio gece bekçisiydi. Öteki hayvanlar uyurken, onları korumak için uyumazdı. Aslında, bu bir bahaneydi, çünkü bu baykuş tam bir ödlekti. Gün doğar doğmaz, bir mağaraya doğru tam sürat uçar, orada saklanırdı, çünkü ışıktan korkardı. Ama tavşan hep iyi bir tip oldu, bu sırrı biliyordu ve asla ihanet etmedi. Marcia genellikle hikâye sona ermeden uyurdu, ben de annesi ahizeyi kapatmadan önce birkaç dakika onun nefesini dinlerdim. Usul usul soluması, güzel bir müzik gibi gelirdi bana, notalarını geceme taşırdım."

Küçük kızın babası sustu. Ayağa kalkıp kapıya kadar yürüdü.

"Biliyor musunuz, orada, Arjantin'de büyük barajlar inşa ediyorum, çok büyük yapılar ama gurur duyduğum tek şey, oydu!"

"Bekleyin!" dedi Lauren yumuşak bir sesle.

Eğilip yatağın altına baktı. Somyanın kuytusunda, kollarını birbirine kavuşturmuş, beyaz, küçük bir baykuş bekliyordu. Pelüş oyuncağı alıp Santiago'ya uzattı. Adam ona doğru geldi, kuşu aldı ve nazikçe kürkünü okşadı.

"Alın," dedi beyaz baykuşu Lauren'a uzatırken. "Gözlerini tedavi edin, siz doktorsunuz, bunu yapabiliyor olmalısınız. Ona özgürlüğünü verin, bir daha asla korkmamasını sağlayın."

Lauren'ı selamlayıp odayı terk etti. Koridorda bir başına kaldığında karton kutuya sarıldı.

Lauren'ın çağrı cihazı titreşiyordu, o kattaki hemşire odasına gitti, telefonu açtı. Betty, hâlâ hastanede olduğu için Tanrı'ya şükretti, acil servis dolup taşıyordu, hemen takviyeye ihtiyacı vardı.

"Hemen iniyorum," dedi Lauren telefonu kapatırken.

Odadan çıkmadan önce, tuhaf baykuşu gömleğinin cebine koyuverdi; küçük hayvanın insan sıcaklığına ihtiyacı vardı, o öğleden sonra en yakın arkadaşını kaybetmişti.

* * *

Arthur daha fazla bekleyemeyecekti, ceketinin sağ cebinde telefonunu aradı, oysa ceketinin bir sağ cebi yoktu artık.

Gözleri bantlıydı, saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Paul kuduracaktı, bugün, daha önce de Paul'ün kuduracağını düşündüğünü anımsadı ama neden olduğunu unutmuştu. Kalktı ve el yordamıyla danışmaya doğru yürüdü. Betty koşturarak yanına geldi.

"Çok zor birisiniz."

"Hastanelerden çok korkarım."

"İyi, burada olduğunuza göre, kabul formunu doldurabilirsiniz. Bu hastaneye daha önce geldiniz mi?"

"Neden?" diye sordu tezgâha tutunan Arthur; sesi endişeliydi.

"Çünkü bilgileriniz bilgisayarda kayıtlıysa, işlemler daha hızlı yürür."

Arthur olumsuz yanıt verdi. Betty'nin yüz hafızası oldukça iyiydi, gözlerini kapatan banda rağmen, bu adamın yüz çizgileri ona hiç de yabancı gelmiyordu. Belki de, başka bir yerde rastlamıştı ona. Kaldı ki, bunun pek de önemi yoktu, şu anda bunu düşünemeyecek kadar meşguldü.

Arthur evine gitmek istiyordu, uzun süredir bekliyordu ve başındaki bu banttan kurtulması gerekiyordu.

"İşiniz başınızdan aşkın, üstelik ben de kendimi ger-

çekten iyi hissediyorum," dedi, "evime gideceğim."

Betty hiç çekinmeden ellerinden tutarak durdurdu onu.

"Deneyin de görelim!"

"Peki riski ne?" diye sordu Arthur neredeyse eğlenerek.

"Altı ile on iki ay arasında en ufak bir ağrı duyar da tedaviye ihtiyacınız olursa, sigortanızdan medet ummayın! Dışarıda bir sigara içmek için dahi olsa, buranın kapısından çıktığınız takdirde formunuza sağlık kontrolünden geçmeyi reddettiğinizi yazarım."

"Ben sigara içmiyorum!" dedi Arthur kollarını tezgâha dayayarak.

"Bir şey görmemenin sıkıntı verici olduğunu biliyorum, biraz sabredin, işte doktor da geldi, şimdi asansörden indi, arkanızda."

Lauren hasta kabul bölümüne yaklaştı. Marcia'nın odasından çıktığından beri, ağzından tek kelime çıkmamıştı. Hemşirenin elinden dosyayı aldı, bir yandan Arthur'u kolundan tutmuş 4 numaralı odaya götürürken, diğer yandan ambulans görevlisinin raporunu okuyordu. Bölmenin perdesini çekti, Arthur'un yatağa oturmasına yardımcı oldu. O uzanır uzanmaz, bandajı açmaya başladı.

"Şimdilik gözlerinizi kapalı tutun," dedi.

Yumuşak bir tonda da söylemiş olsa ağzından çıkan bu dört sözcük, Arthur'un kalbinin hızla çarpmasına yetmişti. Lauren gözlerindeki gazlı bezleri kaldırdı, gözkapaklarını açarak serum fizyolojikle doldurdu.

"Acıyor mu?"

"Hayır."

"Gözünüze cam parçası kaçtığını hissettiniz mi?"

"Kesinlikle hayır, bu bandajı yapmak ambulans görevlisinin fikriydi, gerçekten hiçbir şeyim yok."

"İyi yapmış. Artık gözlerinizi açabilirsiniz!"

Sıvının yayılması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Arthur'un görüşü tekrar netleşince kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Lili'nin mezarı başında tuttuğu dilek gerçekleşmişti.

"İyi misiniz?" diye sordu hastasının yüzünün solduğunu fark eden Lauren.

"Evet," dedi Arthur boğazı düğümlenerek.

"Gevşeyin!"

Lauren lupla kornealarını kontrol etmek için onun üzerine eğildi. Bu muayene sırasında yüzleri o kadar yaklaştı ki, neredeyse dudakları birbirine değecekti.

"Gözlerinizde kesinlikle hiçbir şey yok, çok şanslıymışsınız!"

Arthur hiçbir yorum yapmadı.

"Bilinç kaybı var mı?"

"Hayır, henüz yok!"

"Şaka mıydı bu?"

"Denemeydi diyelim."

"Baş ağrısı?"

"O da yok."

Lauren elini Arthur'un sırtında gezdirerek omuriliğini yokladı.

"Acıyor mu?"

"Kesinlikle hayır."

"Dudağınızda müthiş bir yarık var. Ağzınızı açın!"

"Şart mı?"

"Yapmanızı söylediğime göre, şart."

Arthur söyleneni yaptı, Lauren kalem lambasını aldı.

"Vay canına, en az beş dikiş atmak gerek buna."

"O kadar kötü mü?"

"Bu da şakaydı! Dört gün gargara yapmanız yeterli."

Lauren, Arthur'un alnındaki yarayı temizleyip uçlarını bir jelle birleştirdi. Ardından çekmecelerden birini açtı, paketten bir yara bandı çıkartıp alnına yapıştırdı.

"Biraz kaşın üstüne doğru taştı, çıkarırken bir an zorlanacaksınız. Öbür yaralar çok küçük, kendi başlarına kapanırlar. Birkaç gün kullanmanız için geniş spektrumlu bir antibiyotik yazıyorum size, sadece bir önlem."

Arthur gömleğinin manşetlerini iliklediv ve doğrulup Lauren'a teşekkür etti.

"Hemen gidemezsiniz," dedi Lauren onu muayene

masasına doğru iterken. "Tansiyonunuzu da ölçmem gerekiyor."

Duvardaki rafta duran tansiyon aletini alıp Arthur'un koluna geçirdi. Alet otomatikti. Koluna geçirdiği kısım düzenli aralıklarla şişip sönüyordu. Muayene masasının başına sabitlenmiş kadranda rakamların belirmesi için birkaç saniye yeterli oldu.

"Taşikardiniz mi var?" dedi Lauren.

"Hayır," dedi Arthur, canı çok sıkılmıştı.

"Ama çok sağlam bir kriz geçiriyorsunuz, kalbiniz dakikada yüz yirmi atıyor ve tansiyonunuz on sekiz, bu da sizin yaşınızdaki biri için fazla yüksek."

Arthur, Lauren'a baktı, kalbi için bir bahane arıyordu.

"Hastalık hastasıyımdır biraz, hastanelerden de çok korkarım."

"Eski sevgilim de doktor gömleğimi görür görmez bayılırdı."

"Eski sevgiliniz mi?"

"Önemsiz."

"Ya şimdiki sevgiliniz, stetoskoba tahammül edebiliyor mu?"

"Yine de bir kardiyoloğa görünmenizi çok isterim, birini buraya çağırabilirim isterseniz."

"Gerek yok," dedi Arthur titrek bir sesle. "İlk kez gelmiyor başıma; aslına bakarsanız, hastanede ilk kez geliyor, sunum yaptığım zamanlar kalbim biraz hızlı atar, topluluk önünde konuşamam."

"Demek hâlâ sunum yapıyorsunuz, mesleğiniz nedir?" dedi Lauren alaylı bir sesle, bir yandan da reçete yazıyordu.

Arthur yanıt vermeden önce bir süre duraksadı. Ona bakması için yazdığı reçeteye odaklanmış olması iyi bir fırsattı, sessizce ve dikkatle baktı Lauren'a. Hiç değişmemişti, belki saçları farklıydı biraz. Arthur'un çok sevdiği alnındaki küçük yara izi neredeyse tamamen kaybolmuştu. Baş döndüren, mağrur bakışı ise hep aynıydı. Yüzündeki her ifadeyi, tek tek ezbere biliyordu, konuştuğunda

burnunun hemen altında beliren dudak üstü çizgilerini örneğin. Gülümseyişinin güzelliği Arthur'u mutlu anılara geri götürüyordu. Birini bu kadar özlemek mümkün müydü? Kolundaki tansiyon aleti tekrar şişince kadranda yeni rakamlar belirdi. Lauren rakamları kontrol etmek için başını kaldırdı.

"Mimarım."

"Hafta sonu da çalışıyor musunuz?"

"Geceleri bile çalıştığım oluyor, bizim işimiz hep acildir."

"Sizi çok iyi anlıyorum!"

Arthur masanın üzerinde doğruldu.

"Mimar tanıdığınız oldu mu hiç?" diye sordu hararetle.

"Hatırladığım kadarıyla, hayır. Sizi anlıyorum derken kendi mesleğimden bahsetmiştim, mesleklerimizin ortak yönü bu sanırım; saati yok."

"Ya arkadaşınız, o ne yapıyor?"

"İkinci kez bekâr mıyım, diye soruyorsunuz... Kalbiniz çok hızlı çarpıyor, meslektaşlarımdan birine sizi muayene ettirmeyi isterdim."

Arthur tansiyon aletini söktü ve ayağa kalktı.

"Şimdi de siz tedirgin oldunuz!"

Eve gidip dinlenmek istiyordu. Yarın her şey yoluna girerdi. İlerleyen günlerde tansiyonunu kontrol ettirmeye söz verdi, sıra dışı bir durum olursa hemen muayene olacaktı.

"Söz mü?" dedi ısrarla Lauren.

Arthur, böyle bakmayı bırakması için Tanrı'ya yalvarıyordu. Kalbi birkaç saniye içinde patlamazsa, kollarına alacak ve onun için deli olduğunu, aynı şehirde yaşamalarına rağmen konuşmamalarının dayanılmaz olduğunu söyleyecekti. Her şeyi anlatacaktı ona, Lauren güvenliği çağırıp onu içeri attırmadan önce bunu yapmak için yeterli zamanı olacağını düşünüyordu. Ceketini, daha doğrusu ondan geriye kalanı aldı, ceketi görmemesine özen gösterip Lauren'a teşekkür etti. Arkasından seslendiğini duyduğunda bölmeden çıkmak üzereydi.

"Arthur?"

Bu kez kalbinin yerinden fırlayacağını hissetti. Arkasını döndü.

"Adınız bu değil mi?"

"Evet," dedi tane tane, ağzı kurumuştu.

"Reçeteniz!" dedi Lauren pembe kâğıdı uzatırken.

"Teşekkür ederim," dedi Arthur ve kâğıdı aldı.

"Daha önce teşekkür etmiştiniz. Ceketinizi giyin, akşamları bu saatte hava serin oluyor, bugün yeterince hırpalandınız."

Arthur ceketin bir kolunu beceriksizce giydi, gitmeden hemen önce arkasını dönüp uzun uzun Lauren'a baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Lauren.

"Cebinizde bir baykuş var," dedi dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle.

Arthur bölmeden çıktı.

Bekleme salonundan geçerken Betty camekânın ardından ona seslendi. Betty'ye doğru gitti, sersemlemişti.

"İmzalayın, sonra özgürsünüz," dedi büyük siyah defteri ona doğru uzatarak.

Arthur acil servis kayıt defterine paraf attı.

"İyi olduğunuzdan emin misiniz?" diye sordu başhemşire. "Çıldırmış gibisiniz."

"Olabilir," dedi Arthur uzaklaşırken.

Arthur acil servis kapısının önünde taksi bekliyordu, Lauren ise, Betty'nin hasta kabul formlarını sınıflandırdığı bölmenin arkasından ona bakıyordu, Arthur fark etmedi.

"Sence de biraz ona benzemiyor mu?"

"Neden bahsettiğini anlamadım," diye yanıtladı başı dosyaların arasına gömülmüş olan hemşire. "Bazen hastanede mi devlet dairesinde mi çalışıyoruz, diye soruyorum kendime."

"Her ikisi de sanırım. Çabuk ona bak ve bana nasıl bulduğunu söyle. Fena sayılmaz değil mi?"

Betty gözlüğünü başının üzerine kaldırdı, şöyle bir baktıktan sonra tekrar kâğıtlarının arasına gömüldü. Taksi şirketinden bir taksi durdu önlerinde, Arthur arabaya atladı ve uzaklaştılar.

"Hiç ilgisi yok!" dedi Betty.

"Sadece iki saniye baktın!"

"Evet, ama bana bunu yüzüncü kez sorduğun için idmanlıyım, ayrıca yüz hafızamın çok iyi olduğunu daha önce de söylemiştim. Seninki bu olsaydı hemen tanırdım, komada olan ben değildim."

Lauren bir tomar kâğıt alıp sınıflandırma işinde hemşireye yardım etmeye başladı.

"Az önce, onu muayene ederken içime bir kuşku düştü."

"Neden ona sormadın?"

"'Ben komadayken, tesadüf bu ya, yatağımın başucunda on beş gün nöbet tutmuş olabilir misiniz?' demem ne hoş olurdu değil mi!"

Betty nazikçe güldü.

"Bu gece de rüyamda onu gördüm sanırım. Ama her zamanki gibi, uyandığımda yüz hatlarını bir türlü anımsayamadım."

"O olsaydı, tanırdın. Seni bekleyen yirmi 'hastan' var, bu düşünceleri aklından kovup işinin başına dönmelisin. Her şey bir yana, artık bu meselenin üstüne bir sünger çekmelisin, hayatında biri var yanılmıyorsam?"

"Peki o olmadığına emin misin?" diye ısrarla sordu Lauren alçak sesle.

"Kesinlikle!"

"Bana biraz daha bahset ondan."

Betty elindeki kâğıt tomarını bırakıp taburesinde döndü.

"Ne söylememi istiyorsun!"

"İnanılır gibi değil," diye isyan etti Lauren. "Bütün bir servis on hafta boyunca bu adamla burun buruna yaşadığı halde, onunla ilgili herhangi bir şey bilen tek kişi bile bulamıyorum."

"Ağzı sıkıymış demek!" diye homurdandı Betty bir yandan da kâğıtlara ataş takıyordu.

"Ne yani, kimse burada ne aradığını sormamış mı?"

"Annen burada bulunmasına hoşgörü gösterdiği andan itibaren, bize karışmak düşmezdi. Buradaki herkes senin arkadaşlarından biri, hatta sevgilin olduğunu düşünüyordu! O katta seni kıskananlar bile oldu. Onu elinden almak isteyen bir sürü kadın oldu."

"Annem hastalardan biri olduğunu, Fernstein bir aile dostu olduğunu, sense sevgilim olduğunu düşünmüşsün. Sonuç olarak kimse aynı fikirde değilmiş."

Betty kesik kesik öksürdükten sonra bir top kâğıt almak için ayağa kalktı. Gözlüğünü burnunun üstüne indirdi, ciddi bir edayla Lauren'a bakarak, "Sen de oradaydın!" dedi.

"Elbirliği etmiş, benden neyi saklamaya çalışıyorsunuz?"

Hemşire tedirginliğini gizlemek için kâğıt yığınının arasına gömüldü yeniden.

"Hiçbir şeyi! Tuhaf göründüğünü biliyorum ama inanılmaz olan tek şey komadan hiçbir araz kalmadan çıkmış olman, kendi kendine gizemli şeyler uydurmakta inat edeceğine bunun için Tanrı'ya şükretsen iyi olur."

Betty önündeki küçük çana hafifçe vurdu ve 125 numarayı çağırdı. Lauren'ın kolunun altına bir dosya sıkıştırıp işinin başına dönmesini işaret etti.

"Lanet olsun, buranın şef doktoru benim," diye söylenerek 4 numaralı bölmeye girdi Lauren.

7

Taksi Arthur'u evinin önünde bıraktı. Cebinde anahtarlarını aradı ama bulamadı, Miss Morrison'ın zilini çalmakta tereddüt etti, nasıl olsa duymayacaktı. Balkonların birinden su damlıyordu, başını kaldırınca çiçeklerini sulayan komşusunu gördü. Eliyle işaret etti. Miss Morrison onu böyle acınacak halde görünce endişeyle otomatiğe bastı.

Yaşlı kadını onu sahanlıkta beklerken buldu. Ellerini beline koymuş, ihtiyatla ona bakıyordu.

"Çıktığınız kadın boksör mü?"

"Hayır, sepetli bir motosiklet bana âşık oldu," dedi Arthur.

"Motosiklet kazası mı geçirdiniz?"

"Yaya kazası geçirdim! Üstelik karşıdan karşıya bile geçmiyordum, Macy's'in önünde dururken biri beni yere deviriverdi."

"Ne işiniz vardı orada?"

Satın aldığı tasma vitrinin kalıntıları arasında kaybolduğu için, Arthur komşusuna bir şey söylememeyi tercih etti. Miss Morrison bir omuzdan diğerine kadar yırtılmış cekete baktı.

"Yamasak bile fark edilir! Cebi saklamadınız mı?"

"Hayır," dedi Arthur gülümseyerek şişen dudağı zonklamaya başlamıştı.

"Bir dahaki sefere, kız arkadaşınızı okşayacağınızda ona bir eldiven giydirin ya da tırnaklarını kesin, böylesi daha sağlıklı olur."

"Beni güldürmeyin Rose, çok canım yanıyor!"

"İsmimle hitap etmeniz için size motor çarpması gerektiğini bilseydim Hell's Angel'dan eski dostlarıma haber uçururdum. Öğleden sonra Pablo havladı, ölüyor sandım, oysa sadece havlıyormuş."

"Ben gidiyorum Rose, yatağıma uzanacağım."

"Size bir bardak bitki çayı getireyim, bir yerlerde sarı papatyam olacaktı."

Arthur kadına teşekkür edip veda etti, birkaç adım atmıştı ki komşusunun seslendiğini duydu. Elinde bir anahtarlık tutuyordu.

"Kendi anahtarlarınızı bulamadığınızı tahmin ediyorum. Bu, bana bıraktığınız yedek anahtar, evinize girmek istiyorsanız ihtiyacınız olacak."

Arthur kapıyı açtıktan sonra anahtarlığı komşusuna geri verdi; büroda yedek anahtarı vardı, bunların onda kalmasını istiyordu. Dairesine girdi, salondaki halojen lambayı açmasıyla başına korkunç bir migren ağrısı saplandı, gözleri kamaşarak lambayı söndürdü. Banyoya geçip ecza dolabından iki aspirin aldı. Beyninde kopan fırtınanın dinmesi için iki doz alması gerekiyordu. Kanına hemen karışıp etkisini çabucak göstersin diye toz halindeki ilacı dilinin altına koydu. Bir tıp öğrencisiyle paylaştığı dört ay bazı püf noktalarını öğrenmesini sağlamıştı. İlacın kekremsi tadı ürpermesine neden oldu. Su içmek için musluğa eğildiği anda etrafındaki her şey dönmeye başladı, lavaboya tutunması gerekti. Bütün gücü çekilmişti adeta. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, sabahtan beri ağzına tek bir lokma koymamıştı. Mide bulantısına rağmen, bir şeyler yemek için kendini zorlaması gerekiyordu. Aç mide ve bulantı müthiş bir ikili oluşturuyordu. Ceketini kanepeye fırlatıp mutfağa gitti. Buzdolabının kapısını açar açmaz baştan aşağıya titredi. İçinde bir parça peynir olan küçük tabağı aldıktan sonra raftaki tost

ekmeği paketine uzandı. Kocaman bir sandviç yaptı ama ilk lokmayı ısırır ısırmaz yemekten vazgeçti.

Karşı koymaktan vazgeçmeliydi, nakavt olmuştu. Odasına girdi, komodine kadar ilerledi, gece lambasının kablosunu eliyle izleyerek düğmeyi buldu ve bastı. Başını kapıya doğru çevirdi, sigortalardan biri atmış olmalıydı, salon karanlığa gömülmüştü.

Arthur neler olduğunu anlamıyordu, solundaki gece lambası neredeyse sönmüş gibiydi, yaydığı ışık ölgündü, soluk bir portakal rengine dönmüştü ama o bakar bakmaz ışık normale dönüyordu. Bulantı ikiye katlandı, acilen banyoya gitmek istiyordu ama bacaklarını hissetmiyordu, Arthur yere düştü.

Yatağın ayakucunda yere serilmiş öylece yatıyordu, kalkamıyordu, telefona doğru sürünmeyi denedi. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, her atışında tarifi mümkün olmayan bir acıyla yerinden hopluyordu. Nefes almaya çalıştı. Bilincini kaybetmeden hemen önce kapının çalındığını duydu.

* * *

Paul sinir içinde saatine baktı. Restoran sorumlusuna işaret edip hesabı istedi. Birkaç saniye sonra restoranın park yerinden çıkarken konuklarından bir kez daha özür diledi. Bir hödükle ortak olması onun suçu değildi.

Onega ise Arthur'u savunmaya geçti: Aşkın geçmişten kalan bir enkaza benzediği bu çağda, beraber geçirdikleri dört ayın sonunda sevgilisiyle evlenmek istemiş olan bir adam, özünde kötü olmasa gerekti.

"Tam olarak evli sayılmazlardı," diye homurdandı Paul, Onega'ya arabanın kapısını açarken.

* * *

Arthur yatmış olmalıydı, ama Miss Morrison'ın içi hiç rahat değildi, az önceki yüz ifadesi tuhaftı. Dairesinin kapısını kapattı, öküzgözü şişesini mutfak masasının üzerine koyup salona döndü. Pablo sepetinde sakin sakin uyuyordu. Köpeği kucağına alıp televizyonun karşısındaki koltuğuna yerleşti. Kulakları iyi duymuyor olabilirdi ama gözleri keskinliğinden bir şey kaybetmemişti, Arthur'un solgun olduğunu gayet iyi görmüştü.

* * *

"Gece burada mısın?" diye sordu Betty.

"Nöbetim sabah ikide bitiyor," diye yanıtladı Lauren.

"Bir pazartesi akşamındayız, bir damla yağmur düşmedi ve dolunaya daha çok var, göreceksin gece sakin geçecek."

"Aman tahtaya vur," dedi Lauren saçlarını bağlarken.

Betty hazır ortalık tenhayken ilaç çekmecelerini düzenlemeye gitti. Lauren da ona yardım etmek niyetindeydi, ancak gömleğinin cebindeki çağrı cihazı titredi. Ekrandaki numarayı tanıdı, ikinci kattaki odalardan birinde ona ihtiyaç vardı.

* * *

Paul ve Onega 39. İskele'de bir gece gezintisi yapmadan önce Mathilde'i evine bırakmışlardı. Onega'nın gezmek için burayı seçmiş olması Paul'ü hayretler içinde bırakmıştı. Turistik eşya satıcıları, gürültülü lokantalar, fazla ışıklandırılmış oyun alanları okyanusun üzerinde uzanan, tahta mendirek boyunca birbiri ardına sıralanmıştı. Dubaların üzerinde duran köprünün en ucunda, dalgaların dövdüğü düz alanda ayaklar üzerinde duran dürbün, 25 sent karşılığında, koyun ortasındaki adacığa tünemiş olan Alcatraz Hapishanesi'ni yakından gösteriyordu. Par-

maklıklı korkuluklara perçinlenmiş birkaç bakır levha, ziyaretçilere akıntıların ve koydan geçen köpekbalıklarının hiçbir mahkûmun yüzerek kaçmasına asla izin vermediğini anımsatıyordu, parantez içindeyse "Clint Eastwood dışında" diye belirtiliyordu.

Paul, Onega'nın beline sarıldı. Kız dosdoğru gözlerinin içine bakarak döndü.

"Neden buraya gelmek istedin?" diye sordu Paul.

"Burayı seviyorum. Ülkemden gelen göçmenler New York'a gemiyle gelişlerini, geminin güvertesinde toplaşıp nihayet sislerin arasında beliren Manhattan'ı gördüklerinde içlerini kaplayan mutluluğu anlatırlar sık sık. Ben Asya'dan uçakla geldim. Bulut tabakasının içinden geçtikten sonra uçak kabininin içinden gördüğüm ilk şey Alcatraz Hapishanesi'ydi. Bunu hayatın bana gönderdiği bir işaret olarak algıladım. Özgürlüğü New York'ta tanıyanlar, onu çoğunlukla ya lekelediler ya da değerlendiremediler, bense her şeyi elde edeceğim!"

"Rusya'dan mı geldin?" diye sordu Paul heyecanla.

"Ukrayna'dan, salak!" dedi Onega, a harflerini şehvetle yuvarlayarak. "Hiçbir yurttaşıma asla Rus deme! Bu cehaletin benden öpücük alamamana mal olacak sana, en azından birkaç saat," diye ekledi sesini yumuşatarak.

"Geldiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordu Paul büyülenmiş gibi.

Onega mendireğin ucuna doğru uzaklaştı. Kahkahalarla güldü.

"Sausalito'da doğdum ben, aptal! Berkeley'de eğitim aldım, belediyede hukukçu olarak çalışıyorum. Devamlı konuşup duracağına bana biraz daha fazla soru sorsaydın, bunları biliyor olurdun."

Paul komik duruma düştüğünü hissetti, korkuluklara dayanıp açık denize doğru baktı. Onega yaklaştı ve ona sarıldı.

"Affet beni, o kadar sevimliydin ki kendimi seni işletmekten alıkoyamadım. Kaldı ki, çok büyük bir yalan da sayılmaz; bir önceki kuşağın, yani annemin yaşadığı buy-

du. Beni götürecek misin? Yarın erkenden işim var," dedi dudaklarını Paul'ünkilere değdirmeden önce.

* * *

Televizyon kapalıydı. Miss Morrison filmini seyrediyor olmalıydı ama aklı başa yerdeydi o akşam. Pablo'yu yere bırakıp komşusunun yedek anahtarlarını aldı.

Arthur'u bilinci kapalı halde, kanepenin dibine uzanmış olarak buldu. Üzerine eğilip yanaklarını tokatladı. Arthur gözlerini açtı. Miss Morrison onu yatıştırmak istiyordu ama beceremedi. Kadının sesini ta uzaklardan duyuyordu Arthur ve onu görmüyordu. Bir şeyler söylemek istedi ama boşunaydı, kelimeler ağzından çıkmıyordu. Ağzı kurumuştu. Miss Morrison bir bardak su getirip Arthur'un dudaklarını ıslattı.

"Sakin olun, hemen yardım çağıracağım," dedi Rose alnını okşayarak.

Telefonu aramak için çalışma masasına yöneldi. Arthur sağ eliyle bardağı tutmayı başarmıştı, sol eli ise hiçbir emre itaat etmiyordu. Buzlu su boğazından aşağıya süzüldü, yutkundu. Ayağa kalkmak istediyse de yapamadı, bacağı kıpırdamıyordu. Yaşlı kadın ona bakmak için arkasını döndü, rengi biraz yerine gelmişti sanki. Ahizeyi kaldıracağı sırada, telefon çaldı.

"Sen beni hiç mi iplemiyorsun!" diye haykırdı Paul.

"Bu küfrü kime borçlu olduğumu öğrenebilir miyim acaba?" diye sordu Miss Morrison.

"Arthur'un evi değil mi?"

* * *

Mola kısa sürmüştü. Betty, Lauren'ın uyuduğu odaya yıldırım gibi girdi.

"Acele et, kurtarma servisinden aradılar, on ambulans

geliyor. Bir barda kavga çıkmış."

"Muayene odaları boş mu?" diye sordu Lauren, bir hamlede ayağa kalkmıştı.

"Bir tek hasta var, onun da önemli bir şeyi yok."

"O zaman çıkar adamı oradan ve destek çağır, on ambulans yirmi kadar yaralı getirebilir."

* * *

Paul uzaklarda öten siren sesini duydu, dikiz aynasından şöyle bir baktı. Arada bir, yaklaşan ambulansların üzerinde yanıp sönen ışıkların parladığını görüyordu. Endişe içinde direksiyona vurmaya başladı ve hızlandı. Arabası Arthur'un yaşadığı küçük binanın önünde durdu. Giriş kapısı açıktı, aceleyle merdiven boşluğuna doğru gitti, koşarak basamakları tırmandı, dairenin önüne geldiğinde nefes nefeseydi.

Arthur kanepenin dibine uzanmıştı, Miss Morrison da elini tutuyordu.

"Yüreğimi ağzıma getirdi," dedi Paul'e, "ama şimdi daha iyi sanırım. Ambulans çağırdım."

"Yolda," dedi Paul, Arthur'a yaklaşarak. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu endişesini gizleyemeyen bir sesle.

Arthur başını ona doğru çevirir çevirmez, Paul işlerin hiç de yolunda gitmediğini anladı.

"Seni göremiyorum," diye mırıldandı Arthur.

8

Ambulans görevlisi sedyenin iyice yerleştiğinden emin olduktan sonra emniyet kemerini bağladı. Sürücüyle arasındaki cama vurur vurmaz ambulans yola koyuldu. Miss Morrison, Arthur'un balkonundan sarkmış, gözden kaybolmadan önce kavşağı dönen ambulansa bakıyordu. Paul bir şeyler öğrenir öğrenmez onu arayacağına söz vermişti. Koltuğuna oturup sessiz sedasız telefonun çalmasını beklemeye başladı.

Paul arkadaşının tansiyonunu alan görevlinin yanına yerleşmişti. Arthur yaklaşmasını işaret ediyordu.

"Memorial Hastanesi'ne götürmesinler," diye fısıldadı kulağına. "Az önce oradaydım."

"İşte tam da bu sebepten oraya gidip skandal çıkartmalıyız. Bu durumdayken gitmene izin vermeleri, mesleki bir hata."

Paul duraksadı, bir an dikkatle Arthur'a baktıktan sonra, "Onu mu gördün?" dedi.

"Beni o muayene etti."

"Sana inanmıyorum!"

Arthur yanıtlamadan kafasını çevirdi.

"Yaşadığın sıkıntının sebebi bu, dostum; kırık kalp sendromu var sende, uzun zamandır acı çekiyorsun."

Paul aradaki küçük camı açıp şoföre hangi hastaneye gittiklerini sordu.

"Mission San Pedro," yanıtını verdi sürücü.

"Mükemmel," dedi Paul camı kapatırken.

"Biliyor musun, öğleden sonra Carol-Ann'le karşılaştım," diye fısıldadı Arthur.

Paul ona baktı, bu kez yüzünde acı vardı.

"Önemi yok, gevşe, biraz saçmalıyorsun, tüm eski sevgililerini gördüğünü sanıyorsun ama hepsi geçecek."

On dakika sonra ambulans hastaneye ulaştı. Sedyeciler Mission San Pedro Hastanesi'ne girer girmez, Paul buraya gelmelerine izin vermekle salaklık ettiğini anladı, içerisi bomboştu. Hemşire Cybile kitabını bırakıp oturduğu küçük odadan çıktıktan sonra ambulans görevlilerini muayene odasına doğru yönlendirdi. Görevliler Arthur'u yatağa yerleştirip ayrıldılar.

Bu sırada, Paul hasta kabul bürosunda kaza raporunu doldurdu. Cybile geri geldiğinde gece yarısını geçiyordu; acil servis doktoruna çağrı bırakmıştı ve hemen geleceğinden emindi. Doktor Brisson kat vizitesini bitirmişti. Muayene odasındaki Arthur artık acı çekmiyordu, derin bir uykunun kollarındaydı. Migreni mucizevi biçimde kesilmişti nihayet. Acı uçup gittiğinden beri, Arthur mutluydu, yeniden görüyordu...

Gül bahçesi muhteşemdi, her yerden binlerce renkte gül fışkırıyordu. Önünde, şimdiye dek görmediği büyüklükte bir beyaz lobelya duruyordu. Miss Morrison bir şarkı mırıldanarak yaklaştı. Lobelyayı özene bezene sapın üzerinden, tam sürgün verdiği yerden kesip verandanın altına götürdü. Keyifle bahçe salıncağına yerleşti, Pablo ayaklarının dibinde uyuyordu. Lobelyanın taçyapraklarını birer birer kopardı ve sonsuz bir titizlikle tüvit cekete dikmeye başladı. Kopan cebin yerine bu çiçeği dikmek müthiş bir fikirdi. Evin kapısı açıldı, annesi sekinin basamaklarından indi. Söğüt ağacı dallarından yapılma bir tepsi taşıyordu elinde, içinde kahve ve köpek için de birkaç bisküvi vardı. Bisküvileri vermek için hayvana doğru eğildi.

"Bunlar senin için Kali," dedi.

Neden Miss Morrison, Lili'ye gerçeği söylemiyordu? Bu köpeğin ismi Pablo'ydu, Kali demek tuhaf kaçıyordu.

Oysa Lili, daha da yükselen sesiyle, "Kali, Kali, Kali," diye tekrarlıyordu, gittikçe daha hızlı sallanan Miss Morrison da gülerek, "Kali, Kali, Kali," diye yineliyordu. İki kadın da Arthur'a doğru döndü, parmaklarını dudaklarına götürerek otoriter bir edayla susmasını işaret ettiler. Arthur öfkelenmişti. Birdenbire ortaya çıkıveren bu dayanışma tepesini attırmıştı. Ayağa kalktı, aynı anda rüzgâr esmeye başladı.

Fırtına okyanustan geliyordu, çok hızlıydı. Kocaman damlalar damın üzerinde sekiyordu. Carmel'deki gökyüzünü kaplayan suyla yüklü bulutlar, eşi benzeri görülmedik biçimde gül bahçesinin üzerinde patlıyordu. Yağmur damlaları toprağa çarptıkça Arthur'un dört bir yanında onlarca küçük krater açılıyordu. Miss Morrison ceketi bahçe salıncağının üzerine bırakıp yağmurdan korunmak için eve girdi. Pablo da kuyruğunu bacaklarının arasına alıp hemen onun peşine takıldı, kapının eşiğine, bir tehlikeyi haber vermek istercesine yüz seksen derece çark etti. Arthur annesine seslendi, kelimeleri gırtlağına tıkayan rüzgârı alt etmek için olanca gücüyle bağırdı. Lili arkasına döndü, oğluna baktı, yüzü perişandı, koridorun karanlığı onu yutmuş gibi, ortadan kayboldu. Çalışma odasının penceresindeki panjurun bütün menteşeleri gıcırdıyordu, bir yandan da evin cephesinde tokat gibi patlıyordu. Pablo sekinin ilk basamağına kadar ilerledi, ölesiye uluyordu.

Evin aşağısındaki okyanus ise kudurmuştu adeta. Arthur, yarın dibindeki mağaraya ulaşmanın olanaksız olduğunu düşündü. Oysa saklanmak için en ideal yer orasıydı. Uzaklara, koya doğru baktı, çalkantı fena halde midesini bulandırdı.

Midesi kalktı ve öne doğru eğildi.

"Buna uzun süre dayanabileceğimden emin değilim," dedi Paul, elinde küçük bir leğen vardı.

Hemşire Cybile, her spazmda sarsılan Arthur'u muayene masasından düşmemesi için omuzlarından tutuyordu.

"Şu doktor olacak sersem hemen gelecek mi, yoksa bir beyzbol sopası alıp ben mi getireyim?" diye gürledi Paul.

* * *

Mission San Pedro Hastanesi'nin en üst katında yatan bir hastanın odasında, karanlığın ortasında sandalyede oturan stajyer Doktor Brisson telefonda sevgilisiyle sohbet ediyordu. Sevgilisi onu terk etme kararı almıştı, Doktor'un evinden arıyordu, ayrılmaktan başka çare bırakmayan uyuşmazlıklarını sırasıyla, ayrıntılarıyla anlatıyordu. Genç doktor Brisson egoist ve çok hırslı olduğunu duymak, Véra Zlicker ise, o bavulunu hazırlarken eski sevgilisinin aşağıda, bir arabanın içinde kendisini beklediğini itiraf etmek istemiyordu. Her şey bir yana, konuşmaya bir hastane odasından devam edemezlerdi, ayrılıklarının bile bir mahremiyeti yoktu, kız lafı böyle bağladı. Brisson, Véra'ya hastasının kalbinden gelen zayıf ve düzenli bip seslerini dinletmek için telefonunu kalp atışlarını gösteren ekrana yaklaştırdı. Ukala bir ses tonuyla, bu durumdayken hastanın onları rahatsız etme tehlikesinin olmadığını belirtti.

Véra katlamakta olduğu tişörtün kendisine ait olup olmadığını düşünürken bir ara duraksadı. Aynı anda iki konuya odaklanmak onun için çok güçtü. Brisson ise Véra'nın nihayet çelişkiye düştüğünü sandı, oysa Véra ona konuşmaya devam etmek sakıncalı olmaz mı diye soruyordu, çünkü ceptelefonlarının tıbbi cihazlara zarar verdiği söylenirdi. Stajyer doktor buna aldırış etmediğini haykırdı ve artık eski sevgilisi olan kızdan en azından, sabaha nöbeti bitene kadar bekleme nezaketini göstermesini istedi.

* * *

Beynin arkasındaki küçük damar camekâna çarptığı sırada zarar görmüştü. Kazayı izleyen üç saat boyunca, hasar gören damardan çok az miktarda kan sızmıştı, ancak akşam saatlerinde kanama ilk denge ve görme bozukluklarına yol açacak düzeye ulaşmıştı. Dilaltından alınan bin miligram aspirin dolaşımı belirgin biçimde etkilemişti. On dakika, asetilsalisilik asitin kanı sulandırmasına yetmişti. Sıvı, yatağından taşan bir ırmak gibi yaranın içinden çepeçevre beyne yayıldı. Arthur hastane yolundayken, kanama kafatasının içinde ilerleyecek alan bulamayınca beyin zarına basınç yapmaya başlamıştı.

Beyni kaplayan üç zardan ilki hemen tepki gösterdi. Bir çeşit enfeksiyon sanarak üzerine düşen görevi yerine getirdi. Saat onu on geçe, saldırıyı durdurmayı denemek için harekete geçmişti. Birkaç saat içinde, toplanan kan, beyinde yaşamsal işlevleri durdurmaya yol açacak kadar basınç oluşturacaktı. Arthur bilincini yitiriyordu. Paul hemşireyi bulmaya gitti; hemşire bir yere oturup beklemesi için ona yalvardı, nöbetçi stajyer doktor yönetmeliğe uyma konusunda son derece titizdi. Paul'ün camekânın bu tarafında olmaması gerekiyordu.

Brisson asansöre bindi ve öfkeyle giriş katının düğmesine bastı.

* * *

Oradan pek de uzakta olmayan başka bir hastanenin acil servisindeki asansörün kapıları açılıyordu. Lauren hasta kabul bölümüne doğru ilerleyip Betty'nin elinden yeni bir dosya aldı.

Kırk beş yaşındaki adamın karnında, şiddetli bir bıçak darbesinin açtığı derin bir yara vardı. Hastaneye kabulünden hemen sonra, satürasyon kritik eşiğin altına düşmüştü, bu da ciddi bir kanama olduğunun işaretiydi. Adamın

kalbi olası bir fibrilasyonun sinyallerini veriyordu, Lauren çok geç olmadan cerrahi müdahale yapılmasına karar vermişti. Çok fazla kanayan damarı ensizyon uygulayarak sıkıştırmıştı ama kullandığı bisturiyi geri çekerken başka zararlar vermişti. Yaralının kan basıncı yükselir yükselmez, ilk kesiğin altında başka birçok yara açıldı.

Lauren'ın adamın karnına elini sokması gerekti; ciddi kanamaları durdurmak için baş ve işaretparmaklarıyla incebağırsağın bir bölümünü sıkıştırdı. Sıkıştırma işleminde başarılı olunca tansiyon çıkmaya başlamıştı. Betty elinde hazır beklettiği şok cihazını bıraktı, molekül ağırlıklı serumun akışını hızlandırdı. Lauren'ın eli rahatsız bir biçimde duruyordu ama bırakması da mümkün değildi, çünkü yaptığı basıncın hayati önemi vardı.

Beş dakika sonra cerrah ekibi geldiğinde Lauren elini hastanın karnının içinde tutarak bloka kadar onlara eşlik etti.

Yirmi dakika sonra, görevli cerrah artık elini çekebileceğini, işe onların devam edeceklerini işaret etti, kanama durmuştu. Lauren bileği uyuşmuş olarak kalabalıklığından hiçbir şey kaybetmemiş acil servis katına inmişti tekrar.

* * *

Brisson bölmeye girdi. Dosyayı okuduktan sonra Arthur'un yaşamsal bulgularına baktı. Bulgular sabitti. İlerde baş gösterebilecek tek sıkıntı, hastanın uyku hali göstermesi olabilirdi. Hemşirenin talimatlarına uymayan Paul muayene odasından çıkar çıkmaz stajyer doktoru soru yağmuruna tuttu.

Nöbetçi doktor, Paul'den hemen ziyaretçilere ayrılan kısma geçmesini rica etti. Paul hastanenin boş olduğunu, zaten rengi atmış bir zemin üzerine çizilmiş sarı bir hattı birkaç metre aşarsa duvarların küsmeyeceğini söyleyerek ayak diredi. Brisson bir yandan göğsünü şişirerek, diğer

yandan da bir parmağıyla işaret ederek, eğer konuşma devam edecekse bunun söz konusu çizginin öbür tarafında olacağını söyledi. Paul, stajyeri hemen oracıkta boğmakla önce teşhisini öğrenmek için beklemek arasında bir süre duraksadıktan sonra, söylenilene boyun eğdi. Durumdan son derece hoşnut olan genç doktor şimdilik bir teşhiste bulunamayacağını belirtti. Mümkün olduğunda Arthur'u hemen radyografiye gönderecekti, Paul tarayıcıdan bahsetti ama hastanede o cihazdan yoktu. Brisson onu elinden geldiğince rahatlattı, radyografi sonuçlarında sorun çıkabileceğine dair en ufak bir belirti görürse, Arthur'u hemen yarın bir tıbbi görüntüleme merkezine sevk edecekti.

Paul neden hemen sevk edemediklerini sordu, ancak genç doktor buna karşı çıktı. Mission San Pedro Hastanesi'ne yattığı andan itibaren Arthur sadece onun sorumluluğu altındaydı. Paul bu kez de, stajyeri boğduktan sonra cesedini saklayabileceği uygun bir yer düşünmeye başladı.

Brisson arkasını dönüp basamaklara yöneldi. Taşınabilir bir radyografi cihazı bulmaya gidiyordu. O gözden kaybolur kaybolmaz, Paul bölmeye girdi ve Arthur'u sarstı.

"Uyuma, dalmamalısın, duydun mu beni?"

Arthur gözkapaklarını kaldırdı, bakışları donuktu, el yordamıyla arkadaşının elini aradı.

"Ergenliğimizin sona erdiği o günü anımsıyor musun Paul?"

"Hatırlamaz mıyım, biraz önceydi! Daha iyi görünüyorsun, şimdi biraz dinlenmen gerek."

"Yatılı okuldan döndüğümüzde hiçbir şey bıraktığımız gibi değildi; sen, 'Günün birinde bir de bakmışsın artık büyüdüğün o yerde değilsin,' demiştin. Ben, geçmişe dönmek istiyordum, sen istemiyordun."

"Gücünü boşa harcama, daha sonra bunları konuşacak bol bol zamanımız olacak."

Paul, Arthur'a baktı, bir havlu alıp lavabodan akan suyun altında ıslattı. Bezi sıktıktan sonra arkadaşının alnına koydu. Arthur sakinleşmiş gibiydi.

"Bugün onunla konuştum. Bütün bu zaman zarfında, içimden bir ses belki de bir yanılsamayı sürdürdüğümü söyleyip duruyordu. Bunun bir kaçış olduğunu, bir şekilde kendimi güvende hissetmemi sağladığını, çünkü erişilmez bir şeye ulaşmak istemenin risk taşımadığını söylüyordu."

"Sana bunu geçtiğimiz hafta sonu ben söyledim, budala! Felsefi zırvaları unut şimdi, sinirden söylemiştim onları."

"Seni sinirlendiren neydi?"

"Aynı anda mutlu olamamamız. Benim için bu yaşlanmak demek."

"Yaşlanmak iyidir, bilirsin, bir tür şanstır. Sana bir sır vereyim: Yaşlı insanlara baktığımda onlara imreniyorum."

"Yaşlılıklarına mı?"

"Yaşlanabilmiş olmalarına, yaşlanabilecek kadar yaşamış olmalarına!"

Paul tansiyon aletine baktı. Kan basıncı daha da düşmüştü, yumruklarını sıktı, artık harekete geçmesi gerektiğini düşünüyordu. Dünyadaki en değerli varlığını, onun için aile demek olan dostunu öldürecekti bu doktor.

"Kurtulamasam da, Lauren'a bir şey söyleme."

"Böyle zırvalıklar söylemek için konuşacaksan, boşuna çeneni yorma."

Arthur yeniden daldı, başı sedyenin kenarına düştü. Saat ikiye sekiz vardı, muayene odasındaki sarkaçlı saatin saniyeleri gösteren kolu sinsi sinsi tik taklıyordu. Paul ayağa kalktı, gözlerini açması için Arthur'u sarstı.

"Yaşlanacaksın, önünde yaşanacak daha uzun yıllar var sersem dostum, bunu sağlayacağım, romatizmadan kıvrandığın, bana vurmak için dahi bastonunu kaldıramadığın zaman, ağrılarının sebebinin ben olduğumu, hayatımın en kötü gecelerinden birinde yaşamanı engellemek için elime bir şans geçtiğini söyleyeceğim sana. Tek yapman gereken yeniden başlamamak."

"Neye başlamamak?" diye mırıldandı Arthur.

"Benimle aynı şeylerden zevk almamaya, benim anla-

madığım bir biçimde mutlu olmaya ve beni de yaşlanmaya zorlamaya."

Brisson radyografi cihazını iten hemşirenin eşliğinde muayene odasına girdi.

"Hemen çıkın," diye bağırdı sinirli bir sesle.

Paul tepeden tırnağa şöyle bir süzdü adamı, hemşire Cybile'ın yatağın başucuna yerleştirdiği cihaza göz attıktan sonra ciddi bir sesle şöyle dedi ona:

"Bu şey kaç kilo geliyor?"

"İterken belimi ağrıtacak kadar ağır bu cihaz."

Aniden arkasına dönen Paul, Brisson'ın yakasına yapıştı. Yakasını bıraktığı an yürürlüğe girecek olan Mission San Pedro Hastanesi'nin yeni yönetmeliğinin ayrıntılarını kesin bir dille anlattı Doktor'a.

"Şimdi, demek istediğimi iyice anladınız mı?" diye ekledi hemşire Cybile'ın eğlenen bakışları eşliğinde.

Elinden kurtulan Brisson abartılı bir öksürük nöbetine tutuldu, Paul'ün bir kaş hareketiyle öksürük kesiliverdi.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi stajyer on dakika sonra ışıklı panoya asılmış ilk filmlere bakarken.

"Peki ya bir doktoru endişelendirecek bir durum var mı?" diye sordu Paul.

"Bütün bunlar yarın sabahı bekleyebilir," diye yanıtladı Brisson ukala bir tavırla. "Arkadaşınız bir sarsıntı geçirmiş sadece."

Brisson, hemşireye cihazı radyografi odasına götürmesini buyurdu, ancak Paul araya girdi.

"Hastaneler nezaketin kalesi sayılmaz ama yine de bir deneyin bakalım!"

Öfkesini zar zor dizginleyen Brisson denileni yaparak cihazı Cybile'ın elinden aldı. O asansörde kaybolur kaybolmaz, hemşire oturduğu bölmenin camını tıklatarak Paul'ü yanına çağırdı.

"Tehlikede, değil mi?" diye sordu sıkıntılı bir sesle.

"Ben yalnızca bir hemşireyim, fikrimin gerçekten bir önemi var mı?"

"Bazı doktorlarınkinden daha fazla," dedi Paul.

"O halde beni dinleyin," diye fısıldadı Cybile. "Bu işe ihtiyacım var, gün gelir bu salağa bir dava açarsanız şahitlik yapamam. Birbirlerini en az polisler kadar tutarlar; bir doktor hatası konusunda ağzını açmaya yeltenenler, hayatları boyunca iş aramaya mahkûm olurlar. Hiçbir hastane almaz onları. Bir terslik olduğunda dirsek dirseğe verip birbirini destekleyenlere yer vardır aralarında sadece. Beyaz yakalılar, bizim işimizde söz konusu tersliğin insan hayatına mal olduğunu unuturlar. Söyledim işte, şimdi Brisson onu öldürmeden önce ikiniz de gidin buradan."

"Nasıl yapacağımızı bilmiyorum, her şey bir yana nereye gidebiliriz?"

"Size söyleyebileceğim tek şey önemli olanın yöntem değil sonuç olduğu, içgüdüme güvenin, onun durumunda zaman da çok önemli."

Paul bir aşağı bir yukarı yürüyordu, kendine çok kızgındı. Bu hastaneye adımını atar atmaz hata yaptığını anlamıştı. Sakinleşmeye çalıştı, korkusu çözüm bulmasını engelliyordu.

"Lauren?"

Hızla, inleyen Arthur'un başucuna gitti. Gözlerini kocaman açmıştı, gözleri başka bir dünyadan bakar gibiydi.

"Üzgünüm, maalesef benim," dedi Paul arkadaşının elini tutarak.

Arthur'un sesi kesik kesik çıkıyordu.

"Yemin et... benim üstüme... ona asla gerçeği söylemeyeceksin."

"Şu anda, daha çok kendi üstüme yemin etmeyi tercih ederim."

"Yeminini tutarsan, o da kabulüm!"

Arthur'un son sözleri bunlar oldu. Kanama beynin arka kısmını tamamen kaplamıştı. Müthiş makine, henüz zarar görmemiş yaşamsal merkezleri korumak amacıyla çevresindeki tüm merkezleri hizmet dışı bıraktı. Görme, konuşma, duyma ve motor hareket merkezleri işlevlerini bıraktılar. Muayene odasındaki sarkaçlı saat ikiyi yirmi geçeyi gösteriyordu. Arthur artık komadaydı.

9

Paul bekleme odasını arşınlıyordu. Cebinden telefonunu çıkardı, Cybile hemen bina dahilinde kullanılmasının yasak olduğunu hatırlattı.

"Telefondan etkilenecek tıbbi cihaz mı var burada, içecek otomatına mı zarar verecek?" diye haykırdı Paul.

Cybile bir baş hareketiyle yasağı tekrarladıktan sonra acil servis otoparkını işaret etti ona.

"İç yönetmeliğin ikinci maddesi," dedi ısrarla Paul. "Bekleme odasında benim telefonuma izin var!"

"Sizin yönetmelik ancak Brisson'a söker, gidin dışardan arayın. Güvenlik geçerse, yakalanırım."

Paul homurdanarak otomatik kapıdan geçti.

Ambulansların durduğu otoparkta, telefonunun fihristine bakarak bir aşağı bir yukarı dakikalarca yürüdü.

"Kahretsin," diye söylendi alçak sesle, "bu hiç hesapta yoktu, günah benden gitti!"

Bir düğmeye bastı, telefon kayıtlı olan numarayı çevirdi.

"Memorial Hastanesi, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu santral memuresi.

Paul acil servise bağlanmak için ısrar etti. Birkaç dakika bekledi. Telefonu Betty aldı. Union Meydanı'nda bir sepetli motosikletin çarptığı bir genç adamın akşam saatlerinde ambulansla hastanelerine getirildiğini anlattı.

Betty konuştuğu kişiye yaralının ailesinden olup olmadığını sordu, Paul kardeşi olduğunu söyledi güçlükle. Hemşire bu dosyayı çok iyi hatırlıyordu. Hasta, saat dokuz civarında hastaneyi kendi olanaklarıyla terk etmişti. Sağlığı yerindeydi.

"Pek sayılmaz," diye söze devam etti Paul, "onunla ilgilenen doktoru verebilir misiniz telefona? Kadınmış, sanırım. Çok acil bir durum," diye de ekledi.

Betty bir sorun olduğunu, daha doğrusu hastanenin bir sorunla karşılaşabileceğini anladı. Acil serviste tedavi gören hastaların yüzde onu, yapılan bir hata ya da ciddiye alınmayan bir teşhis sebebiyle yirmi saat içinde tekrar gelirlerdi. Açılan davaların bedeli, uygulanan kısıtlamaların sağladığı tasarruftan fazla tutacağı gün, yöneticiler tıp kadrosunun istemekten usanmadığı önlemleri nihayet alacaklardı. Arthur'un formunu bulmak için yine kayıtların arasına gömüldü.

Uygulanan muayene protokolünde hiçbir eksik bulamadı Betty; endişeden arınmış olarak parmaklarıyla camekâna vurdu, Lauren koridordan geçiyordu. Yanına gelmesi için işaret etti, onu arıyorlardı.

"Annemse, zamanımın olmadığını söyle. Yarım saat önce çıkmış olmam gerekiyordu ve daha ilgilenmem gereken on hastam var."

"Sabahın iki buçuğunda arayan annen olsaydı, ameliyathanede bile olsan bağlardım sana. Al şu telefonu, önemli gibi."

Lauren ahizeyi şaşkınlık içinde kulağına götürdü.

"Bu akşam sepetli bir motosikletin çarptığı adamı muayene ettiniz, anımsıyor musunuz?" dedi telefondaki ses.

"Evet, gayet iyi anımsıyorum," diye yanıtladı Lauren, "polis misiniz?"

"Hayır, en iyi arkadaşıyım. Hastanız evine döndüğünde bir rahatsızlık geçirdi. Bilinci yerinde değil."

Lauren göğsünde kalbinin hızla attığını hissetti.

"Acilen 911'i arayın ve onu hemen buraya getirin, bekliyorum!"

"Şu anda zaten hastanede. Mission San Pedro Hastanesi'ndeyiz ve ters giden bir şeyler var."

"Başka bir hastanedeyse, arkadaşınız için yapabileceğim bir şey yok," diye yanıtladı Lauren. "Meslektaşlarımın ona çok iyi bakacağından şüphem yok. İsterseniz onlarla konuşabilirim ama hafif taşikardisi olduğu dışında bir şey söyleyemem, buradan ayrıldığında her şey yolundaydı."

Paul, Arthur'un içinde bulunduğu durumu anlattı; görevli doktorun yarın sabaha kadar beklemekte bir sakınca olmadığını iddia ettiğini ama kendisinin kesinlikle aynı fikirde olmadığını, arkadaşının hiç de iyi olmadığını anlamamak için eşek olmak gerektiğini söyledi.

"En azından filmleri görmeden meslektaşımın söylediğiyle çelişecek bir şey söyleyemem. Tarayıcı ne diyor?"

"Tarayıcı yok!" dedi Paul.

"Nöbetçi stajyerin ismi ne?"

"Brisson, bilmem ne."

"Patrick Brisson?"

"Yaka kartında 'Pat' yazıyordu, o olmalı, tanıyor musunuz?"

"Tıbbiyenin dördüncü sınıfında tanıştım onunla, gerçekten de bir eşektir."

"Ne yapmalıyım?" diye yalvaran bir sesle sordu Paul.

"Müdahale etmeye kesinlikle hakkım yok ama onunla konuşmayı deneyebilirim. Brisson'ın onayıyla arkadaşınızın sevkini organize edip onu bu gece tarayıcıdan geçirebiliriz. Bizimki yirmi dört saat açık. Neden önce buraya gelmediniz?"

"Uzun bir hikâye ve bizim zamanımız az."

Paul, Cybile'ın bölmesine giren stajyeri fark etti; Lauren'a hatta kalması için yalvardı ve bekleme salonunu koşarak geçti. Soluk soluğa Brisson'ın önüne gelip durdu, ceptelefonunu kulağına yapıştırdı.

"Telefon size," dedi.

İki doktorun fikir alışverişi kısa sürdü. Brisson, Lauren'ı dinledi ve istemediği bu yardım için teşekkür etti. Hastasının durumu kontrol altındaydı, ne var ki yanında-

ki arkadaşı için aynı şeyi söyleyemeyecekti, onu gereksiz yere rahatsız eden bu adamın histerik eğilimleri vardı. Ondan kurtulmak için neredeyse polisi arayacaktı.

Lauren artık endişelerinden kurtulduğuna göre telefonu kapatacaktı, bunca yılın ardından ondan haber almış olmaktan çok mutluluk duymuştu ve onunla bir kahve içmeyi ya da –neden olmasın– bir akşam yemeği yemeyi umut ediyordu. Telefonu kapadıktan sonra cebine yerleştirdi.

"Eee?" diye sordu ayakları sarı çizgiyi geçen Paul.

"Telefonunuzu buradan ayrılırken vereceğim!" dedi kibirli bir edayla. "Bina dahilinde kullanılması yasak. Cybile size daha önce söylemiş olmalı."

Paul, Doktor'un önüne dikilip yolunu kesti.

"İyi tamam, onu size geri veriyorum ama başka aramalar olursa otoparka çıkacağınıza söz verin bana," dedi Brisson, kibrinden eser kalmamıştı.

"Meslektaşınız ne dedi?" diye sordu Paul telefonunu elinden çekip alırken.

"Bana güvendiğini."

Brisson parmağıyla tıp personeline ayrılan bölümü gösteren levhayı gösterdi.

"Bu çizginin öbür tarafına bir kez daha geçecek olursanız, koridorda on santimetre ilerlemenize fırsat kalmadan Cybile polisi çağırır, ben de sizi dışarı attırırım. Umarım yeterince açık konuşmuşumdur."

Brisson topuklarının üzerinde dönüp koridorda uzaklaştı. Başhemşire Cybile omuzlarını silkti.

* * *

Lauren bar kavgasında yaralanan son kişiyi de hastaneye yatırmıştı.

Stajyer hemşirelerden biri, hastasını muayene etmesini isteyince Lauren nöbetinin sabah ikide bittiğini görmek için çizelgeye bakmasının yeterli olacağını söyleye-

rek patladı. Saat neredeyse üçe gelirken genç hemşirenin yardımını istediği kişinin Lauren olması olacak iş değildi. Emily Smith, Lauren'a baktı, afallamıştı.

"Peki tamam, hastanız hangi bölmede?" diye sordu Lauren boynunu bükmüş onu izlerken.

Yüksek ateşten şikâyetçi küçük bir oğlan kulağındaki ağrı yüzünden sızlanıyordu. Lauren çocuğu muayene ettikten sonra ciddi bir kulak iltihabı olduğu teşhisini koydu. Bir reçete yazıp Betty'den gerekli bakımı yapmasında genç stajyere yardımcı olmasını rica etti. Yorgunluktan bitmişti, doktor gömleğini bile çıkarmadan acili terk etti.

Issız park yerinden geçerken Lauren'ın tek hayali bir banyo, bir yorgan, bir de yastıktı. Saatine göz attı, gelecek nöbetinin başlamasına on altı saatten az kalmıştı, haftanın sonuna kadar ayakta kalabilmesi için iki kat fazla uyuması gerekiyordu.

Direksiyona geçip emniyet kemerini bağladı. Araba Potrero Caddesi'ne girdi ve 23. Sokak'a saptı.

Lauren gece vakti, kent kendini ona bıraktığında San Francisco'da gezinmeyi seviyordu. Asfalt, kabriyolesinin tekerlekleri altından kayıp gidiyordu. Radyoyu açıp üçüncü vitese geçti. Triumph muhteşem bir yaz göğünün yıldızlı kubbesi altında süzülüyordu.

Belediye, MC Allister Sokağı kavşağındaki kanalizasyonları onarıyordu, trafik kilitlenmişti. Şantiye şefi kafasını Triumph'un camından içeri uzattı, ekibinin işi birkaç dakikaya kadar bitecekti. Sokak tek yöndü, Lauren geri çıkmayı düşündü ama işçilerin çalıştığı bölgeye işaret şamandıraları koyan bir polis arabası bu düşüncesinden vazgeçmesini sağladı.

Dikiz aynasında Mission San Pedro Hastanesi'nin gölgesi belirmişti, bina arkasındaki iki blokun gerisindeydi.

Şoför, direksiyonun başına geçmeden önce belediyeye ait kamyonun üzerini kapattı. Aracın yan tarafında,

vatandaşları yol emniyeti konusunda uyaran bir yazı vardı. "Bir anlık dikkatsizlik yeterli..."

Polis, Lauren'a nihayet geçebileceğini işaret etti. Kaldırım boyunca sıralanmak üzere yolun ortasından çekilen şantiye makinelerinin arasından ustaca süzüldü Lauren. Ama ışıklara geldiğinde yön değiştirdi. Stajyer doktorluk dönemi boyunca, Brisson kadar kendini beğenmiş birine rastlamamıştı.

Paul ıssız park yerine bakan camekâna dayanmış kara kara düşünüyordu. Hastanenin logosunu taşıyan, ışıkları kapalı bir ambulans ilkyardım araçlarına ayrılmış bölümde durdu. Şoför ambulanstan indi, kapıları kilitleyip hastaneye girdi. Nöbetçi hemşireyi selamladıktan sonra, bölmenin duvarındaki küçük çiviye anahtarlığını astı. Cybile ona muayene odalarından birinin anahtarını verdi, adam ona teşekkür ettikten sonra boş bölmelerden birine uyumaya gitti.

Paul camlı bölmeden ambulansı seyrediyordu ki, tam yanına yeşil bir Triumph yanaştı.

Acil servis kapısına doğru kararlı adımlarla ilerleyen genç kadını hemen tanıdı. Kadın otoparkın ortasında sağına soluna bakıp doktor gömleğini çıkarttı, tortop edip arabanın bagajına attı. Birkaç saniye sonra hastaneye giriyordu. Paul yanına geldi.

"Doktor Kline'sınız, yanılmıyorsam."

"Beni arayan siz miydiniz?"

"Evet, nasıl anladınız?"

"Burada sizden başkası yok. Ya siz, kim olduğumu nasıl bildiniz?"

Tedirgin olan Paul, gözlerini ayakkabısının ucuna dikti.

"İki saatten beri, yeryüzündeki tüm tanrılara biri yardımıma gelsin diye dua ediyorum, ortaya çıkan ilk Mesih de siz oldunuz... Park yerinde gömleğinizi çıkardığınızı gördüm."

"Brisson buralarda mı?" diye sordu Lauren.

"Uzakta değil, yukarıda."

"Ya arkadaşınız?"

Paul hemşirenin oturduğu bölmenin arkasını gösterdi.

"Hadi gidelim!" dedi Lauren, Paul'ü çekiştirerek.

Paul bir süre tereddüt etti, Brisson'la küçük bir ağız dalaşına girmişti, adam da onu polise teslim etmesini istemiyorsa koridorun girişindeki sarı çizgiyi geçmesini yasaklamıştı. Bunu ihlal etmesi durumunda Cybile'ın hükmü yerine getirmesinden çekiniyordu. Lauren içini çekti; bu jandarma tavrı, fakültenin dördüncü yılında birlikte okuduğu stajyer doktora cuk oturuyordu. Paul'e durumu daha da zorlaştırmamasını salık verdi, Doktor'u bulmaya yalnız gidecekti ve kendisini Arthur'un sevgilisi olarak tanıtacaktı.

"Geçmeme izin vereceklerdir," diye avuttu onu.

"Ona ismiyle yani 'hasta' diye hitap etmeye çalışın, şüphe uyandırabilir."

Paul, Brisson'ın bu numarayı yutmamasından endişe ediyordu.

"Karşılaşmayalı uzun yıllar oldu, aynada kendisine bakarak geçirdiği yılları da hesaba katarsak, annesini bile tanıyabileceğinden kuşkuluyum."

Lauren kendisini tanıtmak üzere Cybile'ın bölmesine gitti. Nöbetçi hemşire kitabını bırakıp cam kafesinden dışarı çıktı. Arkasında kalan bölgeye sadece tıbbi personelin giriş izni vardı. Ancak yirmi yıllık meslek yaşamı, şaşmaz bir koku alma duyusu edinmesini sağlamıştı: Odaya doğru giderken eşlik ettiği genç kadın, hastanın sevgilisi olsun olmasın, her şeyden önce doktordu. Brisson, Cybile'ı azarlayamazdı.

Lauren, Arthur'un dinlendiği odaya girdi. Göğüskafesinin hareketlerini inceledi. Yavaş ve düzenli soluk alıp veriyordu, teninin rengi normaldi. Sevgilisinin elini tutma bahanesiyle nabzına baktı. Parmakları değince nabzı yükselmesine rağmen, kalbi önceki muayene sırasında olduğundan daha yavaş atıyor gibiydi. Eğer onu bataktan

kurtarabilirse elektrokardiyografisini çektirecekti, zorla ya da güzellikle.

Kafatası filmlerinin asılı olduğu ışıklı panoya yaklaştı. Cybile'a duvarda asılı olanların nişanlısının beyninin "fotoğrafları" olup olmadığını sordu.

Cybile ona şüpheyle baktı ve gözlerini havaya dikti.

"Sizi 'nişanlınızla' baş başa bırakayım; yalnız kalmaya ihtiyacınız vardır."

Lauren içtenlikle teşekkür etti.

Hemşire tam kapının eşiğinde, arkasına dönüp Lauren'a bir kez daha baktı.

"Filmlere daha yakından bakabilirsiniz Doktor, size tavsiyem incelemenizi Brisson aşağıya inmeden önce bitirmeniz. Başımın derde girmesini istemiyorum. Doktorluğunuz oyunculuğunuzdan daha iyidir, umarım."

Lauren koridorda uzaklaşan ayak seslerini duydu. Filmleri dikkatle incelemek için panoya yaklaştı. Brisson düşündüğünden de yeteneksizdi. İyi bir stajyer, kafatasının arka kısmında bir kanama olabileceğinden kuşkulanırdı. Masada yatan bu adamın acilen ameliyat edilmesi gerekiyordu, kaybedilen zamanın beyne çoktan zarar vermiş olmasından korkuyordu. Teşhisini doğrulamak için hemen bir tarayıcıdan geçmesi gerekiyordu.

Brisson, elleri gömleğinin cebinde Cybile'ın bölmesinden içeri girdi.

"Hâlâ burada mı, o?" dedi şaşkınlıkla salonun diğer ucunda bir sandalyede oturan Paul'ü göstererek.

"Evet, arkadaşı da hâlâ odada Doktor."

"Uyandı mı?"

"Hayır, ama nefesi düzenli ve değerleri sabit, az önce baktım."

"Siz, kafatasında bir kanama olması tehlikesi olduğunu düşünüyor musunuz?"

Cybile Doktor'la göz göze gelmemek için dosyalara bakıyormuş gibi yaptı, insanoğluna olan inancı hoşgörüsünün sınırlarını aşmak üzereydi.

"Hastanemize geldiğinizden bu yana, bana defalarca

hatırlattığınız gibi, ben yalnızca bir hemşireyim Doktor."

Brisson daha güvenli bir hava takındı hemen.

"Küstahlaşmayın! İstediğim an, görev yerinizi değiştirtebilirim. Bu herif daha yeni geldi, toparlanacaktır. Sabah önlem olarak bir film çektiririz. Bana bir sevk fişi doldurun ve mahalledeki kliniklerden ya da görüntüleme merkezlerinden birinde boş bir tarayıcı bulun. Muayenenin sabah yapılmasının, bizzat Doktor Brisson'ın ricası olduğunu söylemeyi de unutmayın."

"Unutmayacağıma emin olabilirsiniz," diye homurdandı Cybile.

Brisson, koridora girerken hemşirenin arkasından bağırarak hastayı sevgilisinin ziyaret etmesine izin verdiğini söylediğini duydu.

"Karısı burada mı?" dedi Brisson arkasına dönerek.

"Karısı değil, sevgilisi!"

"Bağırmayın böyle Cybile, hastane burası!"

"Bizden başka kimse yok Doktor," dedi Cybile. "Neyse ki öyle," diye de ekledi Brisson uzaklaşır uzaklaşmaz.

Hemşire, bölmesine döndü. Paul gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu, Cybile omuzlarını silkti. Stajyerin girmesinin ardından muayene odasının kapısının kapandığını duydu Paul, birkaç saniyelik tereddütten sonra, şu meşhur sarı çizgiyi geçmek üzere ayağa kalktı.

Brisson, nişanlısının yanında taburede oturan genç kadına kendini tanıttı.

"Merhaba, Lauren. Çok uzun zaman oldu."

"Hiç değişmemişsin," diye yanıtladı Lauren.

"Sen de öyle."

"Bu hastaya ne yapıyorsun?"

"Seni neden ilgilendiriyor? Memorial'da hastan yok mu?"

"Buradayım, çünkü bu adam akşam saatlerinde benim hastamdı, sana tuhaf gelebileceğini biliyorum ama bazılarımız bu mesleği aşkla yapıyoruz."

"Şunu demek istiyorsun sanırım: Bazılarınız, yaralının durumunu fazla ciddiye almayıp hastaneden ayrıl-

masına izin verdiğiniz için sorun çıkmasından korkuyorsunuz."

Lauren'ın ses tonu birden yükseldi ve koridorda çınladı.

"Yanılıyorsun ama görünen o ki, bu akşam yaptığın en büyük hata bu olmayacak. Buraya geldim, çünkü bu adamın arkadaşı arayıp benden yardım istedi, üstelik yine bir teşhis hatası yaptığını anlamam için seninle telefonda konuşmam yetti."

"Bu kadar sevimli olduğuna göre bana soracağın bir şey vardır, belki de?"

"Sana sormak mı, kesinlikle hayır, ancak tavsiyem olabilir sana! Memorial'ı arayıp bu adamı hastaneye geri götürmek için bana bir ambulans göndermelerini rica edeceğim, en kısa zamanda kafatasından sıvı alınması gerekiyor. Sen benim müdahale etmeme izin vereceksin, ben de karşılığında senin muayene raporunu değiştirmene izin vereceğim. Sevk edilmesini isteyen sen olmuş olacaksın, servis şefin de seni kutlayacak. Bir hastanın hayatını kurtardığını düşünsene, kariyerin için ne kadar iyi olur."

Brisson teklifi değerlendiriyormuş gibi yapıp Lauren'a doğru ilerledi ve ani bir hareketle filmleri elinden aldı.

"Hastanın sağlık durumunun böylesi bir masrafı gerektirecek kadar vahim olduğunu düşünseydim, aynen söylediğin gibi yapardım. Ama o durumda değil, gayet iyi ve yarın sabah pis bir migren ağrısıyla uyanacak. Bu arada, hastanemden gitmene izin veriyorum, kendininkine git."

"Burası olsa olsa bir dispanser!" dedi Lauren.

Brisson'ın elindeki filmlerden birini kapıp ışıklı panoya astı. Film cepheden çekilmişti. Kireçleşmiş epifiz bezini gösterdi. Küçük salgıbezinin, beynin iki yarıküresini ayıran orta çizginin tam üzerinde olması gerekiyordu ama filmde orada değildi. Bu da, beynin arka kısmında olağandışı bir basınç olduğunu varsaymak için yeterli sebepti.

"Bu anomaliyi yorumlayacak kadar yetkin değil misin?" diye haykırdı Lauren.

"Filmin üzerinde oluşmuş bir leke sadece bu, cihazın

kalitesi kötü!" diye yanıtladı Brisson eli reçel kavanozunun içinde yakalanmış bir çocuğun şaşkın sesiyle.

"Epifiz bezi mediyan çizgiden taşmış, bu da parietooksipital bölgede bir kan toplanması olduğunu gösterir. İnatçılığın yüzünden bu adam ölecek ve yemin ederim bunu sana ödetirim."

Brisson kendini toparladı ve kibirden şişinerek bölmenin kapısına kadar gerilemesini gerektirecek şekilde Lauren'a doğru yürüdü.

"Öncelikle, üstüne vazife olmayan bir işe neden burnunu soktuğunu, varlığının meşru olmadığı ve hiçbir yetkin bulunmadığı halde bu muayene odasında ne aradığını açıklaman gerekecek. Seni buradan attırmak için beş dakika içinde polisleri arayacağım, bir yerlerde kahve içmeyi kabul edersen iş değişir tabii. Bu akşam çok sakin hastane, bir süreliğine ortadan kaybolabilirim."

Lauren sinirden dudakları titreyerek asalağı baştan aşağıya şöyle bir süzdü. Kolunu, Lauren'ın omzunun üzerinden duvara yaslamış olan Brisson yüzünü yaklaştırdı. Lauren tüm gücüyle itti onu.

"Fakültedeyken de, rezillik ve kıskançlık paçandan akardı Patrick. Hayatta en çok hayal kırıklığına uğrattığın kişi kendinsin ama bunun bedelini başkalarına ödetmeye kararlısın. Böyle devam edersen, bu adam hastaneden en iyi ihtimalle tekerlekli sandalyede çıkar."

Brisson ani bir hareketle onu duvara doğru itti.

"Seni tutuklatmadan defol buradan. Yok ol! Fernstein'a benden selam söyle; olumsuz yargısına rağmen çok iyi idare ediyorum. Ona gelince, –Arthur'u kastediyordu– burada kalıyor, benim hastam!"

Brisson'ın damarları öfkeden şişmişti, Lauren ise sakinleşmişti. Elini, acıyarak stajyerin omzuna koydu.

"Tanrı senin çevrendeki insanları korusun; sana yalvarıyorum Patrick, eğer içinde bir damla olsun insanlık kaldıysa, bekâr kal!"

Aniden Paul odaya girdi, gözü dönmüştü. Brisson sıçradı.

"Arthur'un felç olacağını söylediğinizi mi duydum?"

Hemşire Cybile belirdiğinde Paul gözlerinde gırtlaklamak için duyduğu dayanılmaz arzuyla Brisson'a bakıyordu. Cybile stajyerden özür diledi, Paul'ü durdurmak için elinden geleni yapmıştı, ancak koridora girmesini engellemeye gücü yetmemişti.

"Bu kez ikiniz de çok ileri gittiniz, Cybile hemen polisi çağırın! Şikâyetçiyim."

Brisson'ın ağzı kulaklarındaydı, hemşire ona doğru yaklaştı, elini cebinden çıkartıp Lauren'ın eline gizlice bir şey tutuşturdu. Genç doktor nesnenin ne olduğunu hemen anladı ve hemşirenin niyetini sezdi. Bakışıyla işbirliği için teşekkür ettikten sonra, bir an bile tereddüt etmeden şırıngayı Brisson'ın boynuna sapladı ve sıvıyı enjekte etti.

Stajyer ona baktı, sersemlemişti, ensesindeki iğneyi çıkarmaya çalışarak geri geri birkaç adım attı ama çok geçti, zemin ayaklarının altından kaymaya başlamıştı bile. Lauren düşmesin diye tutmak üzere öne doğru bir adım attı.

"Valium ve Hypnovel! Çok büyük bir yolculuk yapacak," diye duyurdu Cybile alçakgönüllülükle.

Paul'ün de yardımıyla Lauren, Brisson'ı yere yatırdı.

Tavandan sarkan bir neon değil, atlıkarıncaya asılı küçük bir uçaktı artık. Babası binmesini neden istemiyordu? Kulübesindeki panayırcı küçük çanını çınlatmıştı bile, tur başlayacaktı. Bütün çocuklar eğleniyordu, onunsa orada kalması, kumların içinde oynaması gerekiyordu. Çünkü kum bedavaydı. Bir tur dönmek içinse otuz kuruş çok fazlaydı, yıldızlara gitmenin bedeli neydi?

Lauren, Doktor'un kafasının altına Cybile'ın uzattığı katlanmış örtüyü koydu.

Güzel kadın şu önümdeki; atkuyruğuyla, elmacıkkemikleriyle ve parıldayan gözleriyle çok güzel bir kadın. Gözünün ucuyla bakıyor bana. Arzulamak bir suç değil.

Benimle uçağa binmesini isterdim. Annemle babamı, ikisine de güven veren bu vasatlıkla baş başa bırakırdım. Çevremdeki vara yoğa gülen bu insanlardan nefret ediyorum, her şey eğlendiriyor onları. Karanlık basıyor.

"Uyuyor mu?" diye fısıldadı Paul.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Brisson'ın nabzını alan Lauren.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Sadece yarım saatimiz var, gözlerini açmadan işimizi bitirmeyi tercih ederim. Uyanınca çok kötü hissedecek. Üçümüz birlikte gidelim buradan. Ben arabamı almaya gidiyorum, arkadaşınızı arkaya yerleştirir Memorial'a tüyeriz, kaybedecek bir dakikamız bile yok."

Lauren odadan çıktı. Hemşire, Arthur'un yattığı yatağın emniyet kilidini açtı, Paul yerde uyuyan Brisson'ın parmaklarını ezmemeye özen göstererek hemşirenin yatağı odanın dışına itmesine yardım etti. Tekerlekler bekleme salonunun muşambasının üzerinde gıcırdıyordu. Paul birdenbire yatağı bıraktı.

Lauren, Triumph'un bagajını kapattı, Paul'ün park yerinden koşarak geçtiğini görünce şaşırdı. "Geliyorum," diye bağırarak yanından geçen Paul koşmaya devam etti. Şaşkınlık içinde uzaklaşmasını seyrederken doktor gömleğini üzerine geçirdi.

"Paul, hiç sırası değil gerçekten..."

Birkaç dakika sonra, önünde bir ambulans durdu. Yolcu bölmesinin kapısı açıldı ve şoför mahallinde oturan Paul gülümseyerek onu içeri davet etti.

"Sizi götüreyim mi?"

"Bu aleti kullanmayı biliyor musunuz?" diye sordu ambulansa tırmanırken.

"Bu konuda uzmanım!"

Saçağın altında durdular. Cybile ve Paul, Arthur'u ambulansın arkasındaki sedyeye aktardılar.

"Size eşlik etmeyi çok isterdim," diye içini çekti Paul'ün tarafındaki cama doğru eğilen Cybile.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi Paul.

"Bir şey değil, işimi kaybedeceğim ama olsun, hiç bu kadar eğlenmemiştim. Her akşamınız böyle eğlenceli geçiyorsa bana da bir telefon ediverin, bol bol boş vaktim olacak."

Paul cebinden bir anahtarlık çıkartıp hemşireye verdi.

"Muayene odasının kapısını kilitledim, zamanından önce uyanırsa diye!"

Cybile dudağının kenarında bir gülümsemeyle anahtarları aldı. Koşması için atın sağrısına vurur gibi kapıya hafifçe vurdu.

Issız otoparkın ortasında, tekerlekli yatağın önünde duran Cybile ambulansın sokağın köşesini döndüğünü gördü. Otomatik kapının önünde durdu. Ayaklarının altındaki metal mazgaldan yağmur suları akıyordu. Paul'ün verdiği anahtarları alıp yavaşça elinden bıraktı.

"Benim arabamı alsaydık daha ihtiyatlı davranmış olurduk," dedi Lauren.

"Kaybedecek bir dakikamız bile olmadığını söylemiştiniz!" diye karşı çıktı Paul, bir yandan da ambulansın tepesindeki lambayı yakıyordu.

Hızla ilerliyorlardı, her şey yolunda giderse on beş dakika içinde Memorial'da olurlardı.

"Ne gece ama!" diye bağırdı Lauren.

"Arthur bir şeyler hatırlar mı sizce?"

"Aklında kalan bazı parçalar birbirinin üzerine binecek. Tutarlı bir bütün oluşturacaklarını garanti edemem."

"Uzun süre komada kalmış birinin anılarını canlandırmak tehlikeli midir?"

"Neden tehlikeli olsun ki?" diye sordu Lauren. "Koma durumu kafatası travması sonucunda ortaya çıkar. Beyin hasar görmüş olabilir de, olmayabilir de. Bazı hastaların bilmediğimiz bir nedenden ötürü komada kaldıkları da

görülür. Tıp, beyin konusunda fazla yetkin değil henüz."

"Araba karbüratöründen bahsediyor gibisiniz."

Bunu komik bulan Lauren otoparkta bıraktığı Triumph'unu düşündü ve arabasını almaya gittiğinde Brisson'la karşılaşmamak için dua etti. O herif, Lauren almaya gelinceye kadar arabasında uyuyabilecek türdendi.

"Yani, komadan çıkmış birinin hafızasını canlandırmayı denemenin bir tehlikesi yok mudur?"

"Amneziyle komayı birbirine karıştırmayın, ayrı şeylerdir. Bir insanın, bilincini yitirmesine sebep olan çarpmadan önceki olayları hatırlamaması sık rastlanan bir durumdur. Ama hafıza kaybı daha geniş bir zaman dilimine yayılmışsa, bu, amnezi adı verilen ve kendine özgü sebepleri olan bir başka hasardan kaynaklanıyor demektir."

Paul düşünürken, Lauren, Arthur'u kontrol etmek için döndü.

"Arkadaşınız daha komaya girmedi, yalnızca bilinci yerinde değil."

"Komadayken olup bitenin anımsanabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Çevrenizdeki bazı gürültüleri, belki. Uyurken olduğu gibi, ama bir farkla, komadaki uyku daha derin."

Paul dudaklarını yakan bu soruyu sormaya karar vermeden önce bin kez düşündü.

"Peki ya uyurgezerseniz?"

İlgisi uyanan Lauren ona baktı. Paul'ün batıl inançları vardı ve içindeki küçük ses bir sırrı saklayacağına dair yemin ettiğini hatırlatıyordu ona; en iyi arkadaşı bir sedyenin üzerinde uzanmış yatıyordu, bilinci kapalıydı, istemeye istemeye sorularına bir son verdi.

Lauren tekrar arkasına döndü. Arthur sakin ve düzenli soluk alıp veriyordu. Kafatasının filmleri bu kadar kötü olmasaydı, rahat rahat uyuduğu sanılabilirdi.

"İyiye benziyor," dedi önüne dönerken.

"Ah, evet çok iyi bir adamdır! Sabahtan akşama kadar kafamı ütülediği olsa da!"

"Ben sağlık durumunu kastetmiştim. İkiniz yan yana gelince yaşlı çiftlere benziyorsunuz."

"Kardeş gibiyizdir," diye söylendi Paul.

"Kız arkadaşına haber vermek istemez misiniz, yani gerçek kız arkadaşına demek istiyorum?"

"Bekâr o, ama neden olduğunu sormayın lütfen!"

"Neden?"

"Kendini içinden çıkılmaz durumlara düşürmekte özel bir yeteneği vardır da ondan."

"Mesela?"

Paul uzun uzun Lauren'a baktı, gözlerindeki gülümseme gerçekten de eşsizdi.

"Boşverin!" dedi başını sallayarak.

"Sağa dönün, bu tarafta çalışma var," dedi Lauren. "Neden koma hakkında bu kadar çok soru sordunuz?"

"Öylesine!"

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Mimarım."

"Onun gibi mi?"

"Nereden biliyorsunuz?"

"Bu akşamüzeri söyledi."

"Büroyu birlikte kurduk. Bütün hastalarınızın meslekle-rini anımsadığınıza göre iyi bir hafızanız olmalı."

"Mimarlık, güzel meslek," diye mırıldandı Lauren.

"Müşterisine göre değişir."

Lauren, "Bizim meslekte de, biraz öyledir," dedi gülerek.

Ambulans hastaneye yaklaşıyordu. Paul sireni çaldı ve ilkyardım araçlarına ayrılmış olan rampanın önünde durdu. Güvenlik memuru bariyeri kaldırdı.

"Ayrıcalıklara bayılıyorum," dedi Paul sevinçle.

"Sundurmanın altında durun, yeniden kornaya bastığınızda sedyeciler arkadaşınızı almaya gelecekler."

"Ne lüks!"

"Sadece bir hastane."

Arabayı Lauren'ın işaret ettiği yerde durdurdu. İki sedyeci onları karşılamaya gelmişti bile.

"Ben onlarla gidiyorum," dedi Lauren. "Siz park edin, bekleme salonunda buluşuruz daha sonra."

"Yaptıklarınız için teşekkür ederim," dedi Paul.

Lauren kapıyı açıp arabadan indi.

"Komaya giren bir yakınınız mı oldu?"

Paul gözlerini ona dikti.

"Hem de çok yakın biri!" diye yanıtladı.

Lauren sedyeye eşlik ederek acil sevise girdi.

"Siz ikiniz, çok tuhaf biçimlerde görüşüyorsunuz. Birbiriniz için yaratılmışsınız!" diye mırıldandı uzaklaşan Lauren'a bakarken.

10

Sedyenin tekerlekleri hızlı dönerken göbek kısımları da titriyordu; Lauren ve Betty acilin kalabalık koridorlarında kendilerine yol açarak ilerliyorlardı. Bir ecza dolabına çarpmaktan kıl payı kurtuldular, bir dönemeçte karşılarına aniden çıkan sedyeci ekibiyle neredeyse birbirlerine giriyorlardı. Tavandaki neon ışıkları sütbeyazı renginde kesintisiz bir çizgi halinde uzanıyordu. Asansörün uyarı sinyali uzaktan yankılanınca Lauren asansörü bekletmeleri için haykırdı. Hızını artırarak koşusuna devam etti, Betty de sedyeyi elinden geldiğince yoldan çıkarmamaya çalışarak ona yardım ediyordu. Asansörün kapılarını tutan bir kulak burun boğaz bölümü stajyeri, diğer cerrahi blokuna çıkan iki yatağın arasına girmelerine yardımcı oldu.

"Tarayıcı!" diye haykırdı Lauren asansör kabini yukarı çıkarken.

Bir hemşire beşinci kat düğmesine bastı. Zamanla yarışları her geçişlerinde açılıp kapanan kapıların arasında, koridordan koridora devam etti. Tıbbi görüntüleme birimi nihayet karşılarında belirdi. Nefes nefese kalan Lauren ve Betty son güçlerini toparladılar.

"Ben Doktor Kline, cihaz görevlisine geleceğimizi söylemiştim, hemen bir beyin filmine ihtiyacım var."

"Sizi bekliyorduk," diye yanıtladı Lucie, "hastanın dosyası yanınızda mı?"

Kâğıt işleri bekleyecekti, Lauren sedyeyi muayene odasına itti. Yalıtımlı tarama odasında Doktor Bern mikrofona doğru eğildi.

"Ne arıyoruz?"

"Kafatasının arka lobunda olası bir kanama, kafatasına ponksiyon[1] yapılacak, bunun için de ameliyat öncesi filmlerine ihtiyacım var."

"Müdahaleyi bu gece mi yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Bern, şaşırmıştı.

"Ekibi toparlamayı başarabilirsem, bir saatten kısa bir süre içinde yaparız."

"Fernstein'ın haberi var mı?"

"Daha yok," diye mırıldandı Lauren.

"Bu acil filmler için onayı var değil mi?"

"Elbette," dedi Lauren, yalan söylüyordu.

Betty'nin yardımıyla Arthur'u masaya yatırdı, baş desteğini bağladı. Teknisyen çekim için gerekli düzenlemeleri yaparken Betty iyotlu solüsyonu enjekte etti. Masa, zar zor duyulan bir ses çıkartarak çemberin merkezine doğru ilerledi. Halka şeklindeki dedektör başın etrafında dönerken statif de ilk dönüşlerini gerçekleştirdi. X ışınları, beynin görüntüsünü kesitler halinde tekrar oluşturuyordu.

Cihazın ekranında belirmeye başlayan ilk görüntüler, Lauren'ın teşhisini doğruluyordu, Brisson yanılmıştı. Arthur'un acilen ameliyat edilmesi gerekiyordu. Hasarlı damardaki açıklığı dikmek ve kafatasının içinde biriken sıvıyı boşaltmak gerekiyordu.

"Sence, hasarı giderme olasılığımız nedir?" diye sordu Lauren meslektaşına tarama salonundaki küçük mikrofondan.

"Nöroşirurji bölümünde stajyer olan sensin. Benim tahminimi soracak olursan, bir saat içinde müdahale ede-

1. Enjektör ya da başka bir aletle vücut boşluğuna girip sıvı alma. (Ç.N.)

bilirseniz her şey mümkün görünüyor. Hasar çok büyük değil, solunumu iyi, nörofonksiyonel merkezler zarar görmemiş, kalıcı hasar görmeden kurtulabilir."

Radyolog kabine, yanına gelmesi için Lauren'a işaret etti. Parmağıyla ekranda beynin bir bölgesini gösterdi.

"Bu kesite daha yakından bakmanı istedim," dedi, "burada tuhaf bir deformasyon var, MR filmlerini de çekmeden hastayı bırakmak istemiyorum. Görüntüleri Dicom'la[1] göndereceğim; doğrudan nöronavigatör üzerinden alabilirsin. Cihaz neredeyse senin yerine ameliyatı yapabilecek niteliktedir."

"Her şey için teşekkür ederim."

"Bu gece bölüm tenhaydı, üstelik ziyaretlerin hep mutlu etmiştir beni."

On beş dakika sonra, Lauren tıbbi görüntüleme biriminden ayrılmış, Arthur'u hastanenin en üst katına götürüyordu. Betty asansörün önünde onlardan ayrıldı, acile dönmesi gerekiyordu. Ameliyata girecek cerrah ekibini en kısa zamanda toparlamak için elinden geleni yapacaktı.

Ameliyathanelerin bulunduğu blok kapkaranlıktı, duvardaki ışıklı saat dörde yirmi kalayı gösteriyordu.

Lauren, Arthur'u ameliyat masasına yerleştirmeye çalıştı ama yardım almadan bunu yapması olanaksız görünüyordu. Sürdüğü bu hayattan, çalışma saatlerinden, kendisi her zaman herkesin yardımına koştuğu halde ihtiyacı olduğu anda kimsenin ona yardım elini uzatmamasından usanmıştı artık. Çağrı cihazı onu göreve çağırıyordu, duvarda asılı telefona doğru koşturdu. Karşısına Betty çıktı.

"Norma'ya ulaşmayı başardım, bana inanmakta güçlük çekti. Fernstein'a o ulaşacak."

"Ona ulaşması çok zamanını alır mı dersin?"

1. Bilgisayar sunucusu. (Yazarın notu)

"Mutfaktan odaya gidecek kadar zamanını alır, Fernstein'ın dairesi söylendiği kadar büyükse beş dakika tutar."

"Yani, Norma ve Fernstein'ın?.."

"Gecenin bir yarısında Fernstein'a ulaşmamı istedin, ben de öyle yaptım! Doğrudan seni aramasını istedim, kulaklarım hassastır da. Kapatıyorum, bir anestezist arıyorum."

"Gelir mi dersin?"

"Bence yola çıkmıştır bile, sen onun favori öğrencisisin, bunun farkında olmayan tek kişi de sensin!"

Betty konuşmayı kesti, kişisel defterinden hastaneden uzakta yaşamayan ve gecesini feda etmeye hazır bir anestezist aramaya koyuldu. Lauren ahizeyi yavaşça yerine koydu. Sahte bir uykunun kollarında sedyede uyuyan Arthur'a baktı.

Arkasından yaklaşan adım sesleri duyuyordu. Paul yatağa yaklaştı ve Arthur'un elini tuttu.

"Kurtulacağına inanıyor musunuz?" dedi sıkıntılı bir sesle.

"Elimden geleni yapıyorum ama tek başıma fazla bir şey yapamam. Ekibi bekliyorum, çok yorgunum."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı Paul. "Bunun karşılığını asla ödeyemem."

Lauren'ın sessiz kaldığını görünce Paul onu kaybetmeye göz yumamayacağını söyledi.

Lauren gözlerini dikip ona baktı.

"Bana yardım edin, her dakikanın hayati önemi var!" dedi.

Paul'ü hazırlık odasına doğru sürükledi, dolabı açıp iki yeşil gömlek aldı.

"Kollarınızı uzatın," dedi.

Gömleğinin sırt kısmındaki ipleri bağladı, başına da bir bone geçirdi. Paul'ü lavaboya doğru götürerek ellerini nasıl yıkayacağını gösterdikten sonra, bir çift steril eldiven giymesine yardım etti. Lauren giyinirken Paul de aynada hayran hayran kendini seyrediyordu. Cerrah kıyafetleri içinde kendisini çok yakışıklı bulmuştu. Kandan

bu denli korkmasaydı, tıp onun için mükemmel bir meslek olabilirdi.

"Kendinizi seyretmeniz bitince bana biraz yardım eder misiniz?" diye sordu Lauren kollarını uzatarak.

Paul hazırlanmasına yardımcı oldu, ikisi de gömleklerini giydikten sonra blokun iç kısmına doğru doktoru izledi. Mimarlık bürosunun ileri teknolojiyle donanmış olmasıyla böbürlenen Paul, elektronik cihazların bolluğunu görünce büyülendi adeta, ağzı hayranlıktan açık kaldı. Klavyesine dokunmak için nöronavigatöre yaklaştı.

"Ona dokunmayın!" diye bağırdı Lauren.

"Yalnızca bakıyordum."

"Gözlerinizle bakın, parmaklarınızla değil! Burada olmamanız gerekiyor, Fernstein beni bu odada sizinle görürse..."

"... iki saat azarlar," dedi yaşlı profesörün hoparlörden gelen sesi. "Emekliliğimi mahvederek kendi kariyerinizi mi baltalamak istiyorsunuz yoksa tamamen şuursuzca mı davranıyorsunuz?"

Lauren arkasına döndü, Fernstein hazırlık odasındaki camekânın ardından gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Hipokrat yeminini siz ettirdiniz bana, verdiğim sözlere uyuyorum hepsi bu!" diye yanıtladı Lauren diyafona doğru.

Fernstein konsola doğru eğildi, tanımadığı "o doktora" yönelerek mikrofonun düğmesine bastı.

"Bedenini tıbba bağışlayacağına dair yemin ettirdim ona, gelecek kuşaklar beynini incelediğinde bilim inatçılığın anlaşılmasında büyük ilerlemeler kaydedecek."

"Endişelenmeyin, ameliyat masasında hayatını kurtardığından bu yana beni kendisinin yarattığını sanıyor!" dedi Paul'e, Fernstein yokmuş gibi davranarak.

Lauren çekmecelerin birinden steril bir neşter ve makas alıp Arthur'un gömleğini kesti, parçaları da çöp sepetine attı. Paul, onun Arthur'un göğsündeki kılları kestiğini görünce gülümsemesine engel olamadı.

"Bu tıraş, uyandığında çok hoşuna gidecek!" dedi.

Lauren, Arthur'un ayak ve kol bilekleriyle kalbinin çevresindeki yedi noktaya elektrotlar bağladı. Kabloları elektrokardiyografa bağlayıp cihazın çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Yeşil gazışıl ekranda yavaş ve düzenli bir çizgi belirdi.

"En büyük hobisi ben oldum! Çok çalışsam azar işitiyorum, doğru zamanda doğru katta değilsem azar işitiyorum, acilde yeterli sayıda hastaya bakmazsak ben azar işitiyorum, otoparkta çok hızlı sürdüm diye azar işitiyorum, hatta suratım asık diye azar işittiğim bile oluyor! Onun beynini incelediğim gün, tıp doktorları maçoluğun nedenini anlamakta büyük bir adım atmış olacak!"

Tedirgin olan Paul öksürdü. Fernstein, Lauren'dan yanına gelmesini istedi.

"Steril bir ortamdayım," diye itiraz etti Lauren, "ne demek istediğinizi zaten anladım!"

"Gecenin bir yarısı size sabun vermek için mi kalkıp buralara geldiğimi sanıyorsunuz? Sizinle ameliyat protokolü hakkında konuşmak istiyorum, çabuk olun, bu bir emirdir!"

Lauren eldivenlerini şaklatarak çıkarttı ve Arthur'u Paul'le yalnız bırakarak bloktan çıktı.

"Anestezist kim?" diye sordu Lauren bölmenin kapısı kayarak açılırken.

"Şu yanınızdakinin doktor olduğunu sanıyordum ben!"

"Hayır, o değil," diye mırıldandı Lauren gözlerini kaçırarak.

"Bununla Norma ilgileniyor, birkaç dakikaya kadar katılır bize. Gecenin bir yarısında sağlam bir ekip toplamayı başardınız, bir apandisit için toplandığımızı söylemeyin bana."

Lauren'ın yüz çizgileri gevşedi, bir elini yaşlı hocasının omzuna attı.

"Kafatası ponksiyonu ve beyin zarı altında sıvı toplanması."

"İlk kanamalar ne zaman başlamış?"

"Yedide başlamış, muhtemelen dokuza doğru da yük-

sek dozda alınan aspirinin kana karışmasıyla yoğunluğu artmış."

Fernstein saatine baktı, sabahın dördüydü.

"İyileşme olasılığı ne sizce?"

"Tarayıcıyı kullanan teknisyen iyimser."

"Onun değil, sizin fikrinizi sordum!"

"Bilmiyorum, size sadece bunu söyleyebilirim ama içgüdüm sizi uyandırmaya değeceğini söyledi."

"Hastayı kurtaramazsak, içgüdünüzü azarlamam gerekecek öyleyse. Filmler nerede?"

"Nöronavigatöre yollandı bile, ameliyat edilecek bölgelerin çevresi işaretlendi, Dicom'la gönderdik. Ekografi cihazını açtım ve ameliyat protokollerini de başlattım."

"Güzel, on beş dakika içinde başlayabiliriz. Dayanabilecek misiniz?" diye sordu Profesör gömleğini üzerine geçirirken.

"Sorunuzu netleştirin!" diye diklendi Lauren sırtındaki ipleri bağlarken.

"Yorgunluğunuzu kastediyorum."

"Bu sizde takıntı halini aldı!" diye söylendi Lauren dolaptan yeni bir çift steril eldiven alırken.

"Havayolu şirketi yönetiyor olsaydım, pilotlarımın uyanık olmalarına dikkat ederdim."

"Endişelenmeyin, ayaklarım yere basıyor."

"Ameliyathanedeki cerrah kim? Bone yüzünden tanıyamadım," dedi Fernstein ellerini yıkarken.

"Uzun hikâye," dedi Lauren sıkıntıyla, "birazdan gidecek, bana yardım etmeye geldi."

"Uzmanlığı ne? Bu akşam fazla kalabalık olmayacağız, her türlü yardım kabulümüz."

"Psikiyatrist!"

Fernstein şaşkınlıktan donup kaldı. Norma ameliyathaneye girdi. Profesör'ün eldivenleri giymesine yardımcı olup üzerini düzeltti. Hemşire yaşlı profesöre baktı, yakışıklılığıyla gurur duydu. Fernstein öğrencisinin kulağına eğilip, "Yaşlanınca Sean Connery'ye benzediğimi düşünüyor," diye fısıldadı.

Lauren, cerrahın maskesinin altından gülümsemesini görebiliyordu.

Ünlü anestezist, Doktor Lorenzo Granelli odaya görkemli bir giriş yaptı. Yirmi yıldır California'da yaşıyordu, bir üniversite hastanesinde kürsüsü vardı, Venedikli kökenini açığa çıkartan hoş ve eğlenceli aksanından hiç vazgeçmemişti.

"Pekâlâ," diye bağırdı kollarını kocaman açarak. "Neymiş bakalım bu kadar acil olan?"

Ekip bloka girdi. Paul, hepsinin onu "doktor" diyerek selamlamasını hayretler içinde izliyordu. Lauren, sert bakışlarıyla dışarı çıkmasını söyledi, tam çıkacaktı ki Anestezist serum torbasını takmasına yardım etmesini istedi. Granelli şaşırmıştı, bonesinin altında boncuk boncuk terleyen Paul'e bakıyordu.

"İçimden bir ses şimdiden terlediğinizi söylüyor, sevgili meslektaşım."

Paul bir baş hareketiyle onayladı ve tir tir titreyerek serum torbasını çubuğa taktı. Diğer tarafta ise Lauren, ekibe hızla durumu anlatıyordu. Bilgisayar ekranında, tarama sonuçlarının, çeşitli kesitlerini gösteriyordu.

"Kafatasının içindeki basıncı azalttığımızda, yeni bir ekografi isteyeceğim."

Fernstein ekrana arkasını döndü ve hastaya yaklaştı. Arthur'un yüzünü görünce bir adım geriledi, maske suratındaki ifadeyi gizlediği için Tanrı'ya şükretti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Norma, Profesör'ün huzursuzlandığını fark etmişti.

Fernstein ameliyat masasından uzaklaştı.

"Bu genç adam bize nasıl geldi?"

"İnanması güç bir hikâye," diye yanıtladı Lauren zor işitilen bir sesle.

"Dinlemek için bol bol zamanımız olacak," diye ısrar etti Profesör nöronavigatörün arkasına geçerken.

Lauren, Arthur'u ikinci kez Memorial Hastanesi'ne sürükleyen karmaşık olaylar zincirini ve Brisson'ın elinden onu nasıl kurtardığını anlattı.

"Neden ilk muayenenizde daha ayrıntılı bir nörolojik kontrol yapmadınız?" diye sordu Fernstein cihazın çalışmasını denetlerken.

"Kafa travması yoktu, bilinç kaybı yoktu, nöromotor bulguları tatmin ediciydi. Boş yere pahalı tahliller yaptırmama talimatı var..."

"Talimatlara hiçbir zaman uymadınız, bugün aniden boyun eğmeye karar verdiğinizi söylemeyin bana, hiç inandırıcı olmaz!"

"Endişelenmem için hiçbir sebep yoktu."

"Ya Brisson..."

"Her zamanki gibiydi," diye yanıtladı Lauren.

"Hastasını götürmenize izin mi verdi?"

"Pek sayılmaz..."

Paul korkunç bir öksürük nöbetine tutulmuş gibi yaptı. Bütün ekip ona bakıyordu. Granelli işini bırakıp sırtına vurdu.

"İyi olduğunuzdan emin misiniz, sevgili meslektaşım?"

Paul başıyla iyi olduğunu işaret edip uzaklaştı.

"İşte bu harika bir haber!" diye haykırdı Granelli. "Bu odayı mikroplarınızdan hemen arındırırsanız, mensubu olduğum tıp âlemi müteşekkir kalacak. Yaklaşmanız düşüncesinden bile zarar görecek sevgili hasta adına konuşuyorum."

Bacaklarında bir karınca kolonisi yuvalanmış gibi hisseden Paul, Lauren'a yaklaştı ve yalvaran bir sesle kulağına fısıldadı:

"Başlamadan önce beni buradan çıkarın, kan görmeye dayanamıyorum!"

"Elimden geleni yapıyorum," diye fısıldadı Lauren.

"Ne zaman ikiniz bir araya gelseniz hayatım cehenneme dönüyor, günün birinde herkes gibi görüşmeyi başarabilseniz çok işime gelirdi."

"Ne diyorsunuz siz?" diye sordu afallayan Lauren.

"Ben ne dediğimi biliyorum! Bayılmadan önce beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulun."

Lauren, Paul'den uzaklaştı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Granelli'ye.

"Daha fazla hazır olamazdım tatlım, işareti bekliyorum," diye yanıtladı Anestezist.

"Birkaç dakika daha," dedi Fernstein.

Norma, Arthur'un başının üzerine ameliyat örtüsünü çekti. Yüzü yeşil örtünün altında kayboldu.

Fernstein filmleri bir kez daha kontrol etmek istiyordu, ışıklı panoya doğru döndü ancak pano bomboştu. Bakışlarıyla Lauren'ı azarladı.

"Camekânın öbür tarafında kaldılar, üzgünüm."

Lauren, MR filmlerini almak üzere odadan çıktı. Norma, Fernstein'ı anlayışlı bir gülümsemeyle yatıştırmaya çalışırken ameliyathanenin kapısı çarptı.

"Bunlar hoş görülecek şeyler değil," dedi nöronavigatörün kollarını tutarak. "Gecenin köründe uyandırdı bizi, kimsenin müdahaleden haberi yok ve iki ayağımız bir pabuca girerek hazırlanıyoruz, bu hastanenin de uyulması gereken asgari kuralları var canım!"

"Yapmayın sevgili meslektaşım," diye bağırdı Granelli, "yetenek genellikle beklenmeyenin doğallığında gösterir kendini."

Hepsi yüzlerini Anestezist'e döndü birden, Granelli öksürdü.

"Yani bunun gibi bir şey! Değil mi?"

Lauren'ın son analiz raporlarını aldığı hazırlık odasının kapısı aniden açıldı. Üniformalı bir polis ve onu izleyen bir polis müfettişi girdi içeri.

Lauren, kendisini parmağıyla gösteren gömlekli doktoru hemen tanıdı.

"Bu o, hemen tutuklayın onu!"

"Buraya kadar nasıl gelebildiniz?" diye sordu afallayan Lauren polise.

"Acil bir durummuş gibi geldi, rehberlik etsin diye onu da yanımızda getirdik," diye yanıtladı müfettiş, Brisson'ı kastederek.

"Cinayete teşebbüs, görev başındaki doktoru zorla alıkoymak, hasta kaçırmak ve ambulans çalmak suçların-

dan tutuklanmanızda hazır bulunmak üzere geldim!"

"İzin verirseniz, işimi yapayım Doktor," diyerek sözü aldı Müfettiş Erik Brame, Brisson'a bakarak.

Lauren'a bu suçları kabul edip etmediğini sordu. Lauren derin bir nefes alıp her şeyi hastanın iyiliği için yaptığına yemin etti. Söz konusu olan meşru müdafaaydı...

Müfettiş Brame üzgündü, buna karar vermek ona düşmezdi, kelepçeleri takmaktan başka çaresi yoktu.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu Lauren.

"Kanun böyle," dedi Brisson ağzı kulaklarında.

"Bir çift daha kelepçem var; bir kez daha benim yerime konuşursanız sizi görev başındaki memura mukavemetten tutuklarım," dedi Müfettiş.

"Böyle bir suç var mı?" diye sordu stajyer.

"Denemek ister misiniz?" diye yanıtladı Brame sert bir sesle.

Brisson, polisin soruşturmasını tamamlamasına izin vermek üzere bir adım geriledi.

"Ambulansı ne yaptınız?"

"Park yerinde. Sabah geri götürecektim."

Hoparlör cızırdadı, Lauren ve polis ameliyathaneden onlara seslenen Fernstein'a bakmak için arkalarını döndüler.

"Bana ne olduğunu söyler misiniz?"

Genç nöroloğun yüzü kıpkırmızı kesilmişti, tezgâhın üzerine eğildi, omuzları çökmüştü, diyafonun düğmesine bastı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, "ne kadar üzgün olduğumu bilemezsiniz!"

"Polisin müdahalesinin ameliyat masasında yatan hastayla bir ilgisi var mı?"

"Sayılır," diye itiraf etti Lauren.

Granelli camekâna yaklaştı.

"Kanun kaçağı mı yoksa?" diye sordu, mest olmuştu neredeyse.

"Hayır," diye yanıtladı Lauren. "Hepsi benim hatam, o kadar mahcubum ki."

"Mahcup olunacak bir şey yok," dedi Anestezist, "ben de sizin yaşınızdayken, İtalyan polisiyle birkaç akşam geçirmeme mal olan bir-iki şaka yapmıştım, üniformaları sizin polisinkinden daha şıktı, o başka."

Hızını alamayan Anestezist'in lafını, mikrofona yaklaşan Müfettiş Brame kesti.

"Bir ambulans çaldı ve bu hastayı başka bir hastaneye kaçırdı."

"Tek başına mı?" diye haykırdı Anestezist, zevkten dört köşe olmuştu, "bu kız bir harika!"

"Bir suç ortağı vardı," diye fısıldadı Brisson, "bekleme salonunda olduğuna adım gibi eminim, onu da tutuklamalısınız."

Fernstein ve Norma kendini hâlâ tanıtmamış tek doktora doğru döndüler, ancak şaşkınlık içinde, ortadan kaybolduğunu fark ettiler. Ameliyat masasının altındaki bölüme kıvrılmış olan Paul, gecesinin nasıl olup da böyle bir kâbusa dönüştüğünü anlamıyordu. Daha birkaç saat öncesine kadar, büyüleyici bir kadınla yemek yiyen mutlu ve huzurlu bir adamdı.

Fernstein camekâna yaklaştı ve Lauren'a bu aptalca işi neden yaptığını sordu. Öğrencisi başını kaldırıp ona baktı, üzüntüsü gözlerinden okunuyordu.

"Brisson onu öldürecekti."

"İyi akşamlar Profesör," dedi genç stajyer mutlulukla. "Hastamı hemen almak istiyorum! Bu ameliyata başlamanıza izin vermiyorum, onu götürüyorum."

"Hiç sanmıyorum," diye karşı çıktı Fernstein, çok öfkelenmişti.

"Sayın Profesör, Doktor Brisson'a izin vermenizi öneririm," dedi polis müfettişi, sesi sıkıntılıydı.

Granelli sessiz adımlarla ameliyat masasına dek yürüdü. Arthur'un durumunu kontrol etti ve bileğindeki elektrotlardan birinin kablosunu çekti. Elektrokardiyografi cihazının alarmı aniden ötmeye başladı. Granelli ellerini havaya kaldırdı.

"İşte gördünüz mü! Konuştukça konuşuyorsunuz, bu

genç adamın durumu da gittikçe kötülüyor. Canımızı sıkan bu bey, hastanın gittikçe ciddileşen durumunun sorumluluğunu üstüne almıyorsa, ameliyata başlamanın zamanı gelmiştir sanırım. Zaten anestezi çoktan başladı, hasta artık taşınamaz!" diye zafer edasıyla bağladı sözünü.

Ameliyat maskesi bile Norma'nın gülümsemesini saklamasına yardımcı olamadı. Öfkeden kuduran Brisson parmağını tehditkâr bir edayla Fernstein'a doğru salladı.

"Hepiniz bunun hesabını vereceksiniz!"

"Sanırım hesabımız henüz kapanmadı genç adam, şimdi gidin buradan, bırakın da çalışalım!" diye buyurdu Profesör önüne dönerken. Lauren'ın yüzüne bile bakmamamıştı.

Müfettiş Brame kelepçeleri takıp genç nöroloğu kolundan tuttu. Brisson da onu izledi.

"Bu gece için," dedi Doktor Granelli elektrotu yeniden Arthur'un bileğine takarken, "ilginç demek bile hafif kalır."

Cihazların uğultusu odanın sessizliğini yuttu. Anestezi sıvısı serum borusu boyunca inerek Arthur'un damarlarına sızdı. Granelli kandaki gazların satürasyonunu kontrol ettikten sonra Fernstein'a ameliyatın nihayet başlayabileceğini işaret etti.

* * *

Lauren, Müfettiş Erik Brame'in modası geçmiş arabasındaki yerini almış, Brisson ise üniformalı polisin arabasına binmişti. California Sokağı'nın kavşağında iki arabanın yolları ayrıldı. Brisson nöbetini tamamlamak için San Pedro'ya gitti. Şikâyetini imzalamaya sabah gidecekti.

"Gerçekten hayatı tehlikede miydi?" diye sordu Müfettiş.

"Hâlâ tehlikede," diye yanıtladı Lauren arka koltuktan.

"Şu Brisson'ın parmağı var mı bu işte?"

"Onu bir camekâna doğru savuran o değil, ama yetersizliğinin durumunu ciddileştirdiğini söyleyebiliriz."

"O halde, hastanın hayatını kurtardınız?"

"Beni tutukladığınızda onu ameliyat etmek üzereydim."

"Bütün hastalarınız için bu tür şeyler yapar mısınız?"

"Hem evet hem hayır; yani hayatlarını kurtarmak evet, başka bir hastaneye kaçırmak, hayır."

"Tüm bu tehlikeleri bir yabancı için mi göze aldınız?" diye devam etti Müfettiş. "İşte, bu hayret verici."

"Siz de her gün aynını yapmıyor musunuz, yabancılar için kendinizi tehlikeye atmıyor musunuz?"

"Öyle, ama ben polisim."

"Ben de doktorum..."

Araba Chinatown'a girdi, Lauren polisten pencereyi açmasını rica etti, yönetmeliğe uygun olmamasına rağmen polis kabul etti, bu gece yönetmelikle yeterince uğraşmıştı.

"O herif pek sevimsizdi ama başka seçeneğim yoktu, anlıyor musunuz?"

Lauren yanıt vermedi, başını pencereden uzatmış, şehri kaplayan deniz kokusunu soluyordu.

"En sevdiğim mahalledir burası," dedi.

"Koşullar farklı olsaydı, dünyanın en leziz, soslu ördeğini yemeğe götürürdüm sizi."

"Tang Kardeşler'e mi?"

"Mekânı biliyor musunuz?"

"Başlıca mekânımdır, yani öyleydi, iki yıldır ayak basacak zamanı bulamadım."

"Endişeli misiniz?"

"Ameliyathanede onların yanında olmayı yeğlerdim, neyse ki Fernstein şehirdeki en iyi cerrahtır, yani aslında kaygılanmamam gerekir."

"Daha önce, herhangi bir soruya yalnızca evet ya da hayır diye yanıt verebildiğiniz oldu mu?"

Lauren gülümsedi.

"Olayı gerçekten tek başınıza mı gerçekleştirdiniz?"

"Evet!"

Araba yedinci bölgenin otoparkına park edildi. Müfettiş Brame, Lauren'ın arabadan inmesine yardımcı oldu. Karakola girer girmez yolcusunu nöbetçi polise teslim etti.

Nathalia geceyi sevgilisinden ayrı geçirmekten hoşlanmasa da, gece on iki ile sabah altı arası çift mesai ödendiği için katlanıyordu. Üç ayı daha vardı, sonra o da emekliliğini alacaktı. Yaşlı, huysuz aynasız sevgilisi onu yıllardır hayalini kurduğu yolculuğa çıkarmaya söz vermişti. Sonbaharın sonunda Avrupa'ya uçacaklardı. Nathalia onu Eyfel Kulesi'nin altında öpecekti, Paris'i gezeceklerdi ve Tanrı'nın huzurunda birleşmek için Venedik'e gideceklerdi. Aşkta sabırlı olmak bir erdemdi. Kutlama yapmayacaklardı, şehirdeki onlarca küçük şapelden birine girip evlenivereceklerdi.

Nathalia, ambulans çalan ve bir hastayı kaçıran cerrahi stajyeri Lauren Kline'ın kimlik bilgilerini almak için sorgu odasına girdi.

11

Nathalia not defterini masaya bıraktı.

"Meslekte ilginç olaylarla karşılaştım ama sizinki hepsini yaya bırakır," dedi ısıtıcıdan kahveliği alırken.

Uzun uzun Lauren'a baktı. Otuz yıllık meslek yaşamında pek çok sorgulamaya katılmıştı ve bir sanığın samimi olup olmadığına, onun suçu işlediği süreden daha az bir zamanda karar verebilirdi. Genç stajyer işbirliği yapmaya karar verdi, Paul'ün suç ortağı olduğu dışında saklayacağı bir şey yoktu. Yaptığı eylemlerin sorumluluğunu yükleniyordu. Aynı durum tekrarlanırsa yine aynı şeyi yapardı.

Yarım saat geçmişti; Lauren anlatıyor, Nathalia ise arka arkaya kahve ikram ederek onu dinliyordu.

"İfademin tek kelimesini bile not etmediniz," dedi Lauren.

"Bu benim işim değil, yarın bir müfettiş gelecek. Bana anlattıklarınızı başka birine anlatmadan önce avukatınızı beklemenizi salık veririm. Hastanızın kurtulma olasılığı var mı?"

"Bunu ameliyatın sonunda öğreneceğiz, niye sordunuz?"

Nathalia, Lauren gerçekten adamın hayatını kurtarırsa Mission San Pedro Hastanesi yöneticilerinin muhtemelen dava açmaktan vazgeçeceklerini düşünüyordu.

"Ameliyat süresince beni serbest bırakmanızın hiçbir yolu yok mu? Yarın sabah gelip teslim olacağıma yemin ediyorum."

"Öncelikle bir yargıcın kefaleti belirlemesi gerekiyor. En iyi ihtimalle sizi öğleden sonra kabul eder, meslektaşınız şikâyetini geri alırsa başka tabii."

"Bunu aklınıza bile getirmeyin, fakültedeyken benimle yatamadı, şimdi bunun intikamını alıyor."

"Tanışıyor musunuz?"

"Dördüncü sınıfta sıra arkadaşım olarak katlanmak zorunda kaldım ona."

"Çok mu yer kaplıyordu?"

"Kalçalarımı ellediği gün, onu kovdum."

"Bu kadarcık mı?"

"Avukatım olmadan sizinle konuşamam!" diye karşılık verdi Lauren neşeli bir sesle. "Moleküler biyoloji dersinin ortasında onu tokatladım, tokat amfide çınladı."

"Polis Akademisi'ndeyken, beni kaba bir biçimde öpmeye yeltenen genç bir müfettişi kelepçelediğimi anımsıyorum. Geceyi arabasının kapısına kelepçelenmiş olarak geçirmişti."

"Daha sonra hiç karşılaşmadınız mı?"

"Yakında evleniyoruz!"

Nathalia, Lauren'dan özür diledi, onu hücreye koyması gerekiyordu. Lauren sorgu odasının en gerisindeki parmaklıklı bölüme baktı.

"Sakin bir gece!" dedi Nathalia. "Hücrenin kapısını açık bırakacağım. Ayak sesi duyarsanız, kapıyı kendiniz kapayın yoksa başım belaya girer. Isıtıcının altındaki çekmecede kahve var, fincanlar da küçük dolabın içinde. Bir saçmalık yapmayın."

Lauren teşekkür etti. Nathalia odadan ayrılıp masasına döndü. Tutuklanıp yedinci bölgeye getirilen kızın nüfus bilgilerini girmek için tutanağı aldı.

* * *

"Saat kaç?" diye sordu Fernstein.

"Yoruldunuz mu?" diye yanıtladı Norma.

"Neden yorulacakmışım anlamadım doğrusu, gecenin köründe uyandırıldım ve bir saatten beri ameliyattayım," diye söylendi yaşlı cerrah.

"Armudun dibine elma düşecek değil ya, değil mi sevgili Norma?" dedi Anestezist.

"Ne demek istiyorsunuz, sevgili meslektaşım?" diye sordu Fernstein.

"Öğrencinizin, bu çok özel tavrı kimden edindiğini soruyordum kendi kendime."

"Sizin öğrencilerinizin de hafif bir İtalyan aksanıyla doktorluk yapacağı sonucunu çıkarabilir miyiz bundan?"

Fernstein, Arthur'un kafatasında açılan kesikten içeri bir dren soktu. Kan hemen tüpün içine akmaya başladı. Zarın altında toplanan sıvı nihayet dağılmaya başlamıştı. Çok ufak diseksiyonlar dağlandıktan sonra damardaki küçük hasarı ortadan kaldırmak kalıyordu geriye. Nöronavigasyon cihazının sondası milim milim ilerliyordu. Yeraltından akan ırmaklara benzeyen kan damarları ekranda görülüyordu. İnsan zekâsının merkezine yapılan müthiş yolculuk şimdilik sorunsuz devam ediyordu. Bu sırada, navigatörün iki ucundan beyinciğin içindeki gri madde yayılıyordu, aynı binlerce şimşeğin kapladığı bulut kümeleri gibiydi. Dakikalar birbirini izledikçe sonda ulaşacağı son yere varmak için kendine yol açıyordu ama beynin içindeki damarlara ulaşması için daha uzun zaman vardı.

* * *

Nathalia merdivenleri tırmanan ayak seslerini tanıdı. Kapının aralığından Müfettiş Pilguez'in başı göründü. Saçları darmadağındı, kirli sakalı yüzünden suratı griye

çalıyordu, kahverengi kurdeleyle bağlanmış küçük, beyaz bir paket bıraktı masaya.

"Nedir bu?" diye sordu merakla Nathalia.

"Yanında sen olmayınca yatağında uyuyamayan bir adam."

"O kadar mı özledin beni?"

"Seni değil, nefesini, beni yatıştırıyor."

"Bir gün başaracaksın, bundan eminim."

"Neyi?"

"Artık bensiz yaşayamadığını açıkça söylemeyi."

Yaşlı müfettiş, Nathalia'nın masasına oturdu. Sigara paketini çıkartıp dudaklarına bir sigara götürdü.

"Birkaç ay daha çalışacağına göre, bir istisna yaparak işbaşında edinilmiş bir tecrübemi paylaşayım seninle. Bir sonuca varmak için, delil toplaman gerek. İlgilendiğin vakada, hayatını seninle paylaşmak için New York'u terk etmiş ve altmışını aşmış bir herifle karşı karşıyasın; bu ihtiyar adam sabahın dördünde, senin de uyuduğun yataktan kalkıyor, geceleri hiçbir şey göremediği halde şehri arabayla bir baştan bir başa geçiyor, kolesterol oranı pastanenin kapısından bile geçmesine izin vermediği halde sana çörek almak için duruyor –bu arada, paketteki ler şekerli çörek– ve onları masana bırakmak için buraya geliyor. Daha fazla kanıta ihtiyacın var mı?"

"Yine de, itiraf kısmına geçsen sevinirim!"

Nathalia, Pilguez'in dudaklarının arasındaki sigarayı aldı ve karşılığında bir öpücük verdi.

"Hiç fena değil, soruşturman gelişme kaydediyor!" dedi emekli polis. "Sigaramı geri verecek misin?"

"Halka açık bir binadasın, yasak!"

"Bizden başka kimseyi görmüyorum."

"Yanılıyorsun, iki numaralı hücrede genç bir kadın var."

"Tütüne alerjisi mi var?"

"Bir doktor!"

"Bir doktoru deliğe mi tıktınız? Ne yapmış?"

"Şaşkınlıktan ağzını açık bırakacak bir hikâye, bu mes-

lekte görmediğim vaka kalmayacak sanırım. Bir ambulans çalmış ve komadaki bir hastayı kaçırmış..."

Nathalia lafını bitirecek vakti bulamadan Pilguez bir hamlede ayağa kalkarak kararlı adımlarla koridora yöneldi.

"George! Sen emeklisin!" diye bağırdı Nathalia.

Müfettiş arkasına bile bakmadan sorgu odasının kapısını açtı.

"Sanki içime doğdu," diye mırıldandı arkasından kapıyı çekerken.

* * *

"Sanırım artık sonuna yaklaştık," dedi Fernstein cihazın kollarını oynatırken.

Anestezist ekrana doğru eğildi ve hemen oksijen akışını hızlandırdı.

"Bir sorun mu var?" dedi cerrah.

"Kandaki oksijen basıncı düşüyor, devam etmeden önce bana birkaç dakika ver."

Hemşire serumun asılı olduğu çubuğa yaklaştı, serumun akış hızını ayarladı ve Arthur'un burnundaki hava almasını sağlayan tüpleri kontrol etti.

"Her şey yerli yerinde," dedi.

"Durum durağan gibi," dedi Granelli daha sakin bir sesle.

"Devam edebilir miyim?" diye sordu Fernstein.

"Evet, ama endişeliyim, adam daha önce kalp sorunu yaşamış mı bilmiyorum."

"İkinci bir dren daha takacağım, toplanan sıvı bir miktar dağıldı."

Arthur'un tansiyonu düşmüştü, ekrana yansıyan sabit değerler tehlike olduğunu işaret etmiyordu ama Anestezist'i diken üstünde tutacak nitelikteydi. Kan gazlarının bileşimi pek tatmin edici değildi.

"Ne kadar erken ayıltırsak o kadar iyi olur; Diprivan'a iyi tepki vermedi," dedi Granelli.

Elektrokardiyografi cihazındaki çizgide yeni bir eğri belirmişti. Q dalgası normal değildi. Norma küçük ekrana bakarken nefesini tutuyordu, neyse ki yeşil çizgi olağan durumuna döndü.

"Çok yaklaşmıştık," dedi hemşire şok cihazını yerine bırakırken.

"Karşılaştırmalı bir ekografi alabilseydik keşke," dedi Fernstein, "ne yazık ki bu akşam bir doktorumuz eksik. Lauren nerede Tanrı aşkına? Bütün gece gözaltında tutacak değiller herhalde!"

Fernstein o sersem Brisson'la bizzat ilgileneceğine yemin etti.

* * *

Lauren parmaklıklı hücrenin en arkasındaki banka oturmaya gitti, o sırada kapıyı açan Pilguez kapının kilitli olmadığını fark edince gülümsedi ve servis masasına yöneldi. Kahve makinesini alıp kendisine bir bardak kahve doldurdu.

"Ben hücre kapısı hakkında bir şey söylemeyeyim, siz de süt konusunda ağzınızı açmayın. Kolesterolüm yüksek, Nathalia deliye döner."

"Haksız sayılmaz! Oran ne?"

"Etrafınızdaki dekorun farkında değil misiniz? Muayene olmak için gelmedim."

"En azından ilaçlarınızı alıyorsunuzdur umarım?"

"İştahımı kesiyorlar, yemeyi seviyorum."

"İlaçlarınızın değiştirilmesini isteyin."

Pilguez polis raporuna göz gezdirdi, Nathalia tutanağa hiçbir şey yazmamıştı.

"Sizi sevimli bulmuş olmalı. Ne yapalım, o böyledir, bazı insanlara sempati duyar."

"Kimden bahsediyorsunuz?"

"Karımdan, itiraflarınızı kaydetmeyi unutan ve hücrenin kapısını kapatmayı unutan kadından, yaşı ilerledikçe

inanılmaz unutkanlaştı. Kaçırdığınız şu hasta kimdi?"

"Arthur Ashby adında biri, yanlış hatırlamıyorsam."

Pilguez kollarını havaya kaldırdı, afallamış gibiydi.

"Tesadüfün bu kadarı da fazla artık!"

"Daha açık konuşur musunuz?"

"Emekli olmama birkaç ay kala bütün meslek hayatımı yakıyordu az kalsın, emekliliğimi berbat etmek için nöbeti devralmaya karar verdiğinizi söylemeyin bana sakın?"

"Neden bahsettiğinize dair en ufak bir fikrim yok."

"Ben de bundan korkuyordum!" diye iç geçirdi Müfettiş. "Nerede şimdi?"

"Memorial Hastanesi'nde ameliyathanelerin bulunduğu blokta, yani şu anda bu karakolda zaman kaybetmek yerine benim de bulunmam gereken yerde. Karınıza hastaneye gitmeme izin vermesini önerdim, ameliyat biter bitmez de geri döneceğime söz verdim ama kabul etmedi."

Müfettiş fincanını yeniden doldurmak için kalktı. Lauren'a sırtını döndü ve içeceğinin içine bir kaşık toz şeker attı.

"Bir bu eksikti!" dedi kaşığın gürültüsünü kapatan bir sesle. "Meslek yaşamının son üçünü yaşıyor, Paris biletlerimizi çoktan aldık, biliyorum bu ikinizde neredeyse bir alışkanlık halini aldı ama bunu da berbat etmenize izin vermeyeceğim."

"Daha önce tanıştığımızı anımsamıyorum, bu küçük imalarınızdan da bir şey anlamıyorum, beni aydınlatırsanız sevinirim."

Pilguez masaya bir fincan kahve koyup Lauren'ın önüne itti.

"Dikkat edin, çok sıcak. Bunu içtikten sonra sizi götüreceğim."

"Çevremdeki insanlara yeterince sorun oldum bu akşam, bunu yapmak istediğinizden emin..."

"Emekli olalı dört yıl oluyor, ne yapabilirler ki, işimi zaten aldılar!"

"Gerçekten hastaneye dönebilir miyim yani?"

"Hem inatçısınız hem de sağır!"

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Siz doktorsunuz, işiniz insanları iyileştirmek, polis olan benim, bırakın da soruları ben sorayım. Gidelim, dört saat sonraki nöbet değişiminden önce sizi geri getirmem gerekiyor."

Lauren koridorda polisi izledi, Nathalia başını kaldırıp sevgilisine baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Hücrenin kapısını açık bırakmışsın, kuş kafesten uçuyor sevgilim."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hiç yapmadığımdan şikâyet edersin! Nöbetin bitince seni almaya geleceğim, bu arada ufaklığı da getireceğim."

Pilguez, Lauren'a kapıyı açtı, arabanın etrafından dolaşıp Mercury Grand Marquis'nin direksiyonuna yerleşti. Arabanın içinde kötü bir deri kokusu vardı.

"Biraz yeni kokuyor ama emektar Toronado'm bu kış ruhunu teslim etti, kaportasında tepinen üç yüz seksen beş beygir gücündeki motorun sesini duymalıydınız. O ve ben, güzel kovalamacalar yaptık."

"Eski arabaları sever misiniz?"

"Hayır, muhabbet olsun diye konuşuyorum."

Şehre inceden bir yağmur düşmeye başladı, milyonlarca küçük damlacık ön cama konup parlak bir tül oluşturdu.

"Size soru sormaya iznim olmadığını biliyorum ama yine de soracağım, beni hücreden neden çıkarttınız?"

"Karakolda kötü kahve içmektense hastanede daha yararlı olacağınızı kendiniz söylemiştiniz."

"Sizin de, kamu yararını gözetme bilinciniz var öyle mi?"

"Sizi karakola geri götürmemi mi yeğlersiniz?"

Issız kaldırımlar gecenin karanlığında parlıyordu.

"Ya siz, bütün bunları neden yaptınız; görev bilinci mi yoksa?"

Lauren sustu, başını pencereye çevirdi.

"Hiçbir fikrim yok."

İhtiyar müfettiş cebinden sigara paketini çıkarttı.

"Endişelenmeyin, iki yıldır içmiyorum. Ağzımda tutmakla yetiniyorum."

"İşte bu iyi, yaşama şansınızı artırıyorsunuz."

"Daha uzun yaşar mıyım bilmiyorum ama emeklilik, kolesterol rejimi ve sigarayı bırakma derken, zaman zaten yavaş akmaya başladı."

Sigarasını camdan fırlattı. Lauren silecekleri çalıştırdı.

"Tanımadığınız birinin yanında kendinizi iyi hissettiğiniz oldu mu hiç?"

"Ben henüz genç bir müfettişken Manhattan Karakolu'na bir kadın geldi. Masam girişe yakındı, kendini bana takdim etti. Yazışma bölümüne yeni tayin olmuş. Midtown sokaklarında devriye gezdiğim yıllar boyunca arabanın telsizinde cızırdadığını duyduğum ses onundu. Görev saatim onunkiyle çakışsın diye uğraşıyordum, deli oluyordum onun için. Çok ender rastlaştığımız için de önüme geleni sudan sebeplerden sorguya çekiyordum, sırf karakola gelip tutukluyu onun önünde teslim etmek için. Oyunumu çabucak anladı ve sokağın köşesindeki tütün satıcısını nemli kibrit satmaktan içeri atmayayım diye bir şeyler içmeyi teklif etti. Karakolun arkasındaki küçük bara gidip bir masaya oturduk, işte böyle."

"Nasıl?" diye sordu Lauren, sesi neşeliydi.

"Bir tane yakarsam söyler misiniz?"

"İki nefes çekip sonra atın!"

"Tamamdır!"

Polis memuru ağzına yeni bir sigara götürdü, araba çakmağına bastı ve konuşmasına devam etti.

"Barın tezgâhında birkaç meslektaşımız oturuyordu, bizi görmezden geldiler ama o ve ben ertesi günden tezi yok dedikodunun yayılacağını biliyorduk. Onun karakolda olmadığı günlerde bir eksiklik hissettiğimi kendime itiraf

etmem zaman aldı. Şimdi sorunuzun yanıtını aldınız mı?"

"Peki bunu anladığınızda ne yaptınız?"

"Zaman kaybetmeye devam ettim," diye yanıtladı Müfettiş.

Arabaya sessizlik çöktü. Pilguez yola kilitlendi.

"Kaçırdığım o adamı çok az gördüm. Onu kısaca muayene etmiştim, biraz tuhaftı, yüzündeki umutsuz ifadeyle çıkıp gitti. Sonra arkadaşı telefon etti, haberler iyi değildi."

Müfettiş yavaşça başını çevirdi.

"Neden olduğunu açıklayamam ama telefonu kapatırken nerede olduğunu bilmek bana mutluluk verdi."

Pilguez dudaklarındaki gülümsemeyle yolcusuna baktı, torpido gözünü açmak için eğildi ve arabasının üstüne koymak üzere kırmızı bir canavar düdüğü çıkardı.

"Aceleniz olmasının keyfini çıkaralım biraz."

Sigarasını yaktı. Araba gecenin içinde kayıp gidiyordu ve hiçbir trafik lambası hızla ilerlemesine engel olamayacaktı.

* * *

Norma, Profesör'ün alnındaki teri sildi. Sondanın yerine ulaşmasına birkaç dakika kalmıştı, damardaki küçük anomali görünüyordu. Ekokardiyografi cihazı kısa bir ses çıkardı. Bütün ekip nefesini tutmuş bekliyordu. Granelli cihazın üzerine eğildi ve önünden geçip giden çizgiye baktı. Ayasıyla monitörün üzerine vurdu, dalga olağan eğimini aldı.

"Bu makine de en az sizin kadar yorgun, Profesör," dedi yerine dönerken.

Ancak bu gözlem de ameliyathanede hüküm süren gergin havayı dağıtmaya yeterli olmamıştı. Norma şok cihazının şarjını kontrol etti. Akan sıvının toplandığı torbayı aldı, kesiğin etrafını dezenfekte ettikten sonra ameliyat masasının başındaki yerine döndü.

"Giriş düşündüğümden de karmaşık oldu," diye belirtti Fernstein, "bu kıvrım bildiğim hiçbir şeye benzemiyor."

"Bunun bir anevrizma mı olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu nöronavigatörün ekranına bakan Anestezist.

"Değil elbette, daha çok küçük bir tümöre benziyor, bağlantı noktalarını incelemek için çevresini işaretleyeceğim, tümörü almamız gerektiğine artık kesinlikle emin değilim."

Sonda Fernstein'ın işaretlediği bölgeye ulaştığında Arthur'un beynindeki elektrik faaliyetini ölçen elektrokardiyografi cihazı Norma'nın dikkatini çekti. Dalgalardan biri tuhaf biçimde parlamaya başlamış, aniden büyük bir pik yapmıştı. Hemşire de Anestezist gibi monitörün üzerine vurdu. Dalga tekrar makul bir seviyeye çıkmadan önce baş döndürücü bir hızla aşağı indi.

"Bir sorun mu var?" dedi Profesör.

Yazıcının ilk anomaliyi kâğıt şeridinin üzerine kaydetmesi gerekiyordu, ancak hiçbir tepki vermemişti. Tuhaf çizgi ekranın sağına doğru kaymıştı. Norma omuzlarını silkerken ameliyathanedeki her cihazın kendisi kadar yıpranmış olduğunu düşündü.

"Yapabileceğimi düşünüyorum ama bu şeyi almak istediğimden emin değilim," dedi Profesör, "ama en azından biyopsi yapabiliriz."

"Ara vermek istemez misiniz?" diye önerdi Anestezist.

"Olabildiğince çabuk bitirmek istiyorum, böylesi bir müdahaleyi bu kadar sınırlı bir ekiple yapmaya kalkışmamalıydık."

Granelli sınırlı sayıda doktorla çalışmayı severdi, bu yüzden meslektaşıyla aynı fikirde değildi. Şehirdeki en iyi doktorlar bu ameliyathanede toplanmıştı. Fikrini kendine saklamaya karar verdi. Bu hafta sonu San Francisco Körfezi'nde yelkenlisine bineceğini düşündü. Kocaman, yeni bir yelkenli almıştı.

* * *

Mercury Grand Marquis, hastanenin otoparkındaki yerini aldı. Pilguez, Lauren'ın kapısını açmak için eğildi. Lauren araçtan indikten sonra birkaç saniye arabaya baktı.

"Gidin," diye buyurdu Müfettiş, "arabaya bakmaktan daha önemli işleriniz var. Karşıdaki kafede bir kahve içeceğim, at arabam balkabağına dönüşmeden önce beni orada bulacağınızı umut ediyorum."

"Arabaya değil size bakıyordum. Size nasıl teşekkür edeceğimi düşünüyordum!"

Lauren acilin girişine doğru yöneldi, büyük salonu koşarak geçip kendini asansöre attı. Kabin üst katlara doğru çıktıkça kalbi de göğsünde hızla çarpıyordu. Çabuk hareket ediyordu, sırtına bir gömlek geçirip arkasını bağladıktan sonra eldivenlerini giydi.

Dirseğiyle ameliyathaneye girişe izin veren düğmeye bastığında soluk soluğaydı, odanın kapısı iki yana kayarak açıldı. Kimsenin dikkatini çekmemiş gibiydi. Birkaç saniye bekledikten sonra, maskesinin altından öksürdü.

"Rahatsız ediyor muyum?"

"Hayır, rahatsız bile edemiyorsunuz, işe yaramazsınız," diye yanıtladı Fernstein. "Buraya gelmenize neyin engel olduğunu sorabilir miyim?"

"Bir polis karakolundaki demir parmaklıklar!"

"Sizi serbest mi bıraktılar?"

"Hayır, burada gördüğünüz hayaletim!" dedi Lauren soğuk bir sesle.

Fernstein bu kez kafasını kaldırdı.

"Küstahlaşmayın," dedi.

Lauren ameliyat masasına yaklaştı, bir anda bütün monitörleri gözden geçirdi. Granelli gibi hastanın genel durumu için endişelenmişti. Anestezist'in onu teselli etmesi uzun sürmedi. Biraz önce atlattıkları küçük bir tehlike endişelenmesine neden olmuştu ama şimdi durum normale dönmüş görünüyordu.

"Fazla vaktimiz yok," dedi Fernstein, "biyopsiden vaz-

geçiyorum, çok tehlikeli. Genç adamın bu küçük anomaliyle, bilimin de bu bilinmeyenle yaşaması gerekecek."

Keskin bir bip sesi çınladı ameliyathanede. Norma şok cihazına doğru atıldı. Anestezist ekranı kontrol etti, kalp ritmi kritik bir hal almıştı. Lauren şok cihazını Norma'nın elinden kaptı ve Arthur'un göğsüne yapıştırmadan önce uçlarını birbirine sürttü.

"Üç yüz!" diye haykırdı akımı gönderirken.

Boşalan akımın etkisiyle Arthur'un bedeni önce havaya zıpladı, sonra tüm ağırlığıyla tekrar masaya düştü. Ekrandaki çizgide değişiklik olmamıştı.

"Hastayı kaybediyoruz!" dedi Norma.

"Üç yüz elli yükleyin!" dedi Lauren.

Arthur'un göğüskafesi yukarıya doğru yükseldi. Bu kez yeşil çizgi, hüzünlü ve düz bir hat çizmeden önce aşağı doğru indi.

"Dört yüz yükleyin, beş miligram adrenalin verin bana, serumun içine de yüz yirmi beş gram solumedrol ekleyin."

Anestezist vakit geçirmeden denileni yaptı. Genç acil servis doktoru gözünden hiçbir şey kaçmayan, ihtiyatlı bir profesörün bakışları eşliğinde ameliyathanenin kumandasını bir anda eline almıştı.

Şok cihazı şarj olur olmaz, Lauren uçlarını bastırdı. Arthur'un bedeni, kayıp giden hayatı tutmak için son bir gayretle sıçradı.

"Norma, beş miligram adrenalin daha ve bir ünite lidokain ver, hemen!"

Fernstein farklılık göstermeyen çizgiye baktı. Lauren'a yaklaştı ve elini omzuna koydu.

"Korkarım gereğinden fazlasını yaptık."

Genç doktor, Norma'nın elinden şırıngayı kaptı ve hiç duraksamadan hastasının kalbine sapladı.

Hareket son derece net olmuştu, iğne iki kaburganın arasından kaydı, kalp zarını geçti ve kalbi çevreleyen çepere birkaç milimetre girdi. Sıvı kalp kasının liflerine hemen yayıldı.

"Vazgeçmene izin vermiyorum," diye öfkeyle fısıldadı Lauren, "geri dön!"

Şok cihazını yeniden eline aldı ama ona engel olan Fernstein cihazı elinden kaptı.

"Yeter Lauren, gitmesine izin verin."

Lauren hocasını hışımla itti.

"Buna gitmek denmez, ölmek denir! Doğru kelimeleri kullanmayı ne zaman öğreneceğiz? Ölmek, ölmek, ölmek," diye yineledi Arthur'un cansız göğsüne bir yumruk atarken.

Elektrokardiyografi cihazından yayılan biteviye ses aniden kesildi, yerini birbirini izleyen kısa bip sesleri aldı. Ameliyat ekibi öylece kalakaldı, hepsi gözlerini az önce neredeyse dümdüz olan yeşil çizgiye sabitlemiş bakıyordu. Çizginin ucu parlamaya başladı, yuvarlaklaştıktan sonra neredeyse normal eğimine kavuştu.

"Ve buna da geri gelmek değil, yaşamak denir!" diye gürledi Lauren cihazı Fernstein'ın elinden alırken.

Yarayı dikmek için kendisine ihtiyacı olmadığını haykırarak Profesör ameliyathaneyi terk etti. Onu hastasıyla baş başa bırakarak aslında hiç çıkmamış olması gereken yatağına geri döndü. Arthur'un kalp atışlarına yankılarla karşılık veren elektrokardiyografi cihazının biplerinin böldüğü ağır bir sessizlik çöktü odaya.

Doktor Granelli konsolunun arkasına geçerek kan gazlarındaki satürasyonu gözden geçirdi.

"Genç adamın uzaklardan döndüğünü söyleyebiliriz. Belli dozdaki inatçılığı çekici bulmuşumdur daima, şahsen. Kesikleri kapamanız için size iki küçük dakika veriyorum sevgili meslektaşım, sonra onu yeryüzüne indireceğim."

Lauren ayaklarının dibinden yükselen bir inleme duyduğu sırada Norma agrafları hazırlıyordu.

Eğilince hareket eden bir kol gördü aşağıda.

Dizlerinin üzerine çökünce Paul'le karşılaştı, yüzü kireç gibiydi, ameliyat masasının örtüsünün altına kıvrılmıştı.

"Orada ne işiniz var?" diye sordu Lauren, şaşkındı.

Paul bayılmadan önce zar zor işitilen bir sesle, "Geri mi döndünüz?" demeyi başardı.

Lauren, Paul'ün altçenesinin eklem yerlerine amonyak tuzundan daha fazla acı verecek şekilde kuvvetle bastırdı. Paul yeniden gözlerini açtı.

"Dışarıya çıkmak istiyorum," dedi yakaran bir sesle, "ama bacaklarımda derman yok, kendimi iyi hissetmiyorum."

Lauren gülme arzusunu zar zor bastırdıktan sonra Anestezist'ten bir oksijen maskesi hazırlamasını rica etti.

"Eterin kokusundan olsa gerek," dedi Paul titreyen bir sesle. "Hafif bir eter kokusu var burada, değil mi?"

Granelli kaşlarını kaldırdı, maskeyi hazırlayıp oksijenin akış hızını maksimuma getirdi. Lauren suratına biraz renk gelen Paul'ün yüzüne maskeyi taktı.

"Ah! Çok güzel, çok iyi geldi, dağ havası gibi."

"Susun ve derin nefes alın."

"Duyduğum gürültüler korkunçtu, bir de şu aşağıdaki torba, kanla doluydu..."

Paul yeniden kendinden geçti.

"Bu baş başa konuşmayı bölmek istemem tatlım ama hastayı dikmenin vakti geldi!"

Norma, Lauren'ın yerine geçti. Paul kendini daha iyi hissetmeye başladığında gözlerini bağlayıp ayağa kalkmasına yardımcı oldu, blokun dışına kadar ona eşlik etti.

Hemşire, Paul'ü yandaki odalardan birindeki yatağa yatırdı, oksijen almaya devam etmesinin iyi olacağına kanaat getirmişti. Yüzüne bir oksijen maskesi takarken merakına yenik düşerek uzmanlığının ne olduğunu sordu. Paul'ün Norma'nın kanlı gömleğini görmesiyle yeniden bayılması bir oldu. Hemşire yanaklarını tokatladı, Paul kendine gelince onu yalnız bırakıp bloka geri döndü.

Lorenzo Granelli, hastayı uyandırma safhasına geçtiğinde saat sabahın altısıydı. Yirmi dakika sonra, Norma bir çarşafla sıkı sıkı sarılmış olan Arthur'u reanimasyon servisine götürüyordu.

Lauren ve Anestezist bloktan birlikte ayrıldılar. İkisi de bitişikteki odaya geçtiler. Eldivenlerini çıkarttılar ve tek kelime etmeden ellerini yıkadılar. Hazırlık odasını terk edecekleri sırada Granelli arkasını dönüp dikkatle Lauren'a baktıktan sonra, onunla ne zaman isterse tekrar ameliyata gireceğini ve çalışma şeklini çok sevdiğini söyledi.

Genç nörolog lavabonun kenarına oturdu, yorgunluktan tükenmişti. Başı ellerinin arasında, tamamen yalnız kalmayı bekledi ve ağlamaya başladı.

* * *

Reanimasyon odası gündoğumu öncesindeki sessizliğe bürünmüştü. Norma, Arthur'un burnunun üzerindeki maskeyi düzeltip oksijen akışını kontrol etti. Maskenin ucundaki balon Arthur'un nefesinin düzenli ritmiyle şişip iniyordu. Gazlı bezin dreni sıkıştırıp sıkıştırmadığına göz attıktan sonra yarayı tekrar kapattı. Kolundaki serum damara sızıyordu. Ameliyat sonrası raporunu yazdıktan sonra hastasını nöbeti devralan hemşireye emanet etti. Uzun koridorun ucunda, ağır adımlarla ilerleyen Fernstein'ı gördü. Profesör, ameliyathane blokuna çıkan kapıların kanatlarını iterek ilerliyordu.

* * *

Lauren başını kaldırdı, gözlerini ovuşturdu. Fernstein yanına oturmuştu.

"Zor bir geceydi değil mi?"

Lauren hâlâ ayaklarında olan steril galoşlara bakıp onları iki tuhaf kukla gibi oynattı. Profesör'e yanıt vermedi. Düşüncesizce riskler aldığını ama ameliyatın sonunda haklı çıkanın o olduğunu söyledi Profesör. Bundan kişisel bir memnuniyet duyabilirdi. Bu akşam, hocasının ona

verdiği eğitimin meyvelerini toplamıştı. Lauren hocasına baktı, afallamıştı. Fernstein doğrulup kolunu onun omzuna attı.

"Benim kaybedeceğim bir hayatı kurtardınız! Emekliye ayrılma vaktim geldi ama size öğretmem gereken son bir şey var."

Gözünün etrafındaki çizgiler saklamaya çalıştığı şefkatini açığa vuruyordu, ayağa kalktı.

"Değiştiremeyeceğiniz şeyi iç huzuruyla kabul edin, elinizden geleni değiştirme cesaretini gösterin ve özellikle bu ikisini birbirinden ayırma bilgeliğini edinin."

"Bunu yapmayı kaç yaşında başarıyor insan?"

"Marcus Aurelius hayatının sonunda başardı," dedi elleri arkasında uzaklaşırken. "Biraz daha zamanınız var anlayacağınız," diye de ekledi kapının ardında kaybolurken.

Lauren birkaç saniye yalnız kaldı. Saatine bakınca verdiği sözü hatırlamıştı. Hastanenin karşısındaki kafede onu bekleyen bir dedektif vardı.

Koridora girdi, reanimasyon odasının camekânının önünde durdu. Storları kapalı pencerenin önündeki yatakta, her yanından tüpler ve kablolar sarkan adam hayata geri dönmüştü.

12

Danışmada Betty'nin yerine genç bir hemşire bakıyordu. Lauren görev başındaki doktorlar listesinden adını sildi. Tıbbi görüntüleme servisinde ona yardımcı olan doktor da nöbetini tamamlamıştı, yanına gelip ameliyatın nasıl geçtiğini, hastanın kurtulup kurtulmadığını sordu. Çıkışa doğru beraberce yürürlerken Lauren gece olup bitenleri özetledi, kendisini Fernstein'la karşı karşıya getiren bölümü atladı ve Profesör'ün damardaki küçük anomaliyi dokunmadan bırakmayı tercih ettiğini söyledi.

Radyolog şaşırmadığını itiraf etti. Anomalinin kendisine de, ameliyat sırasında oluşabilecek tehlikeleri göze almaya değmeyecek kadar küçük göründüğünü söyledi. "Kaldı ki, bu tür arazlarla gayet sağlıklı yaşayabiliyor insan, sen de bunun canlı bir örneğisin," diye de ekledi. Lauren'ın şaşkınlığı yüz ifadesinden kolayca okunuyordu, radyolog onun da beyninin parieto-oksipital lobunda bir anomali olduğunu belirtti. Kazadan sonra yaptığı ameliyatta Fernstein o noktaya dokunmamayı yeğlemişti. Radyolog bunu dün gibi hatırlıyordu. Daha önce hiç aynı hastanın bu kadar çok MR filmini çektiği olmamıştı; gereğinden çok fazlaydı. Ama bunu nöroloji bölüm şefi bizzat, ısrarla istemişti ve bazı talepler tartışılamazdı.

"Neden bundan hiç bahsetmedi bana?"

"Hiçbir fikrim yok ama konuşmamızı ona aktarma-

manızı tercih ederim. Meslek sırrı ne de olsa."

"Ama bu bir rezalet, ben de doktorum nihayetinde!"

"Benim için, daha çok Fernstein'ın hastasıydınız!"

Profesör bürosunun penceresini açtı. Öğrencisinin sokağı geçtiğini gördü, Lauren bir ambulansa yol verip hastanenin karşısındaki küçük kafeye giriyordu. Genellikle Fernstein'la yemek yedikleri bölümde onu bekleyen bir adam vardı. Fernstein arkasını dönüp koltuğuna oturdu, elinde ona verilmek üzere tuttuğu bir dosyayla Norma içeri girdi. Dosyanın kapağını kaldırır kaldırmaz az önce ameliyat ettiği hastanın kimliğini öğrendi.

"Bu o, değil mi?"

"Korkarım öyle," dedi Norma kaygılı bir yüzle.

"Uyanma odasında mı?"

Norma, Profesör'ün elinden dosyayı aldı.

"Fonksiyonları sabit, nörolojik bulguları mükemmel. Reanimasyon şefi onu bu akşam itibarıyla sizin bölüme indirtmek istiyor, yatağa ihtiyacı var da," diye tamamladı sözlerini.

"Onunla Lauren'ın ilgilenmesi söz konusu bile olamaz; aksi takdirde, eninde sonunda verdiği sözü bozacaktır."

"Şimdiye kadar tuttu, bundan sonra niye bozsun?"

"Çünkü şimdiye dek her gün dip dibe değillerdi ama tedavisini Lauren üstlenirse böyle olacak."

"Ne yapmak niyetindesin?"

Fernstein dalgın dalgın pencereye döndü.

Lauren kafeden çıkmış, binanın önüne park etmiş Mercury Grand Marquis marka bir arabaya biniyordu. Acilin karşısına park etme cüretini ancak bir polis gösterebilirdi. Bu gece meydana gelen diğer olaylarla da ilgilenmesi gerekiyordu. Norma onu düşüncelerinden sıyırdı.

"İzin almaya zorla onu!"

"Sen bir ağacı kuşlara yol vermesi için eğilmeye ikna edebilir misin?"

"Hayır, ama garajıma girmemi engelleyen bir ağacı kesmişliğim vardır!" diye yanıtladı Fernstein'a yaklaşan Norma.

Karton şömizli dosyayı masaya bırakıp ihtiyar profesöre sarıldı.

"Onun için endişelenmekten asla vazgeçmedin, o senin kızın değil! Ayrıca, gerçeği öğrense ne olur ki? Annesinin ötenaziye onay verdiğini öğrense ne olur?"

"Annesini ikna edenin de ben olduğumu öğrenir!" diye homurdandı Profesör, Norma'yı iterek.

Hemşire hışımla dosyayı alıp arkasına bakmadan dışarı çıktı. O kapıyı kapatır kapatmaz, Fernstein telefona sarıldı. Santralı arayıp Mission San Pedro Hastanesi'nin yöneticisini bağlamalarını istedi.

* * *

Müfettiş Pilguez arabasını yıllarca kendi park alanı olarak kullandığı yere çekti.

"Nathalia'ya onu burada beklediğimi söyle."

Lauren, Mercury'den indi ve karakolun içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra, Nathalia tırmanarak arabaya bindi. Pilguez motoru çalıştırdı, Grand Marquis kentin kuzeyine doğru çıkmaya başladı.

"Birkaç dakika daha geç kalsaydınız, beni çok zor durumda bırakacaktınız."

"Ama zamanında yetiştik!"

"Bu kızla ilgili mesele nedir, anlatır mısın? Bana fikrimi sormadan onu hücresinden çıkarttın ve gecenin bir yarısında birlikte ortadan kayboldunuz."

"Kıskandın mı?" diye neşeyle sordu yaşlı müfettiş.

"Kıskanmadığım gün endişelenmeye başla."

"Baktığım son işi hatırlıyor musun?"

"Dün gibi!" diye iç geçirdi yan koltuktaki yolcu.

Pilguez, Geary Otobanı'na girdi, dudağının köşesindeki ufak gülümseme Nathalia'nın gözünden kaçmamıştı.

"Bu o mu?"

"Öyle denebilir."

"Ya adam?"

"Polis raporunda okuduğum kadarıyla, aynı adam. Söyleyebileceğim tek şey, bu iki soytarının başlarını belaya sokmakta usta oldukları."

Pilguez yüzü ışıl ışıl parıldayarak sevgilisinin bacağını okşadı.

"Hayatın verdiği küçük işaretlere inanmadığını biliyorum ama itiraf et, bu örnekte resmen bas bas bağırıyor artık. Konuyu açmadı bile," diye devam etti Müfettiş. "Etkilendim. Kimse ona bu adamın kendisi için yaptıklarından söz etmemiş gibiydi."

"Senin yaptıklarını da unutmayalım!"

"Ben mi? Bir şey yapmadım ki!"

"Onu Carmel'deki evde bulman ve hastaneye getirmen dışında evet, haklısın hiçbir şey yapmadın. Ayrıca soruşturma dosyasının kanatlanıp uçmasına değinmeyeceğim bile."

"Bak işte, o konuda hiçbir günahım yok!"

"Elbette, elbise dolabını yerleştirirken dosyayı arkasında bulmamın nedeni bu olsa gerek!"

Pilguez pencereyi açtı ve yaya geçidinin dışından yürüyen bir yayayı azarladı.

"Ya sen, sen hiçbir şey söylemedin mi ufaklığa?" dedi Nathalia.

"Dudaklarım söylemek için yandı tutuştu."

"Yangını söndürmedin mi?"

"Hayır, içgüdüm susmamı söyledi."

"İçgüdünü arada sırada ödünç verir misin?"

"Ne yapacaksın?"

Mercury, Müfettiş ve sevgilisinin yaşadığı evin garajına girdi. San Francisco Körfezi'nin üzerine ayçiçeği renginde bir güneş doğuyordu. Güneşin ışınları, günün ilk saatlerinde Golden Gate'i kaplayan pusu yutacaktı az sonra.

* * *

Lauren karakolun hücresindeki somyaya uzanmış,

nöroşirurji uzmanlık sınavındaki bütün şansını ve yedi yıllık emeğini bir gecede yok etmeyi nasıl olup da becerebildiğini düşünüyordu.

* * *

Kali yün halının üzerinden kalktı. Madam Kline'ın odasına girmesi yasaktı, balkonun camlı kapısı aralıktı, sessizce balkona süzülüp burnunu parmaklıklarının arasına soktu. Dalgaların hizasında süzülen bir martıyı izledi, doğmakta olan günün kokusunu burnuna çekti ve yatmak için salona döndü.

* * *

Fernstein ahizeyi yerine koydu. San Pedro'nun müdürüyle yaptığı konuşma aynı tahmin ettiği gibi geçmişti. Meslektaşı, Brisson'a şikâyetini geri almasını emredecekti, ambulansın ödünç alınmasını da görmezden gelecekti, buna karşılık Fernstein da hastanelerinin acil servisine bir teftiş komisyonu yollamaktan vazgeçecekti.

* * *

Paul, Mission San Pedro'nun park yerindeki arabasını kimseye görünmeden almayı başarmıştı, Sutter Sokağı'ndaki bir Fransız pastanesinde verdiği küçük molanın ardından Pacific Heights'a yol alıyordu şimdi.

Vahşi bir cazibesi olan yaşlı bir kadının evinin önüne park etti. Kadın, en iyi arkadaşının hayatını kurtarmıştı dün akşam. Miss Morrison, Pablo'yu dolaştırıyordu. Paul arabasından indi ve kadını sıcak kruvasanlarını paylaşmaya davet etti, Arthur'la ilgili iyi haberleri de vardı.

* * *

Reanimasyon servisinin 102 numaralı odasına çıt çıkarmadan bir hemşire girdi. Arthur uyuyordu. Akan sıvının toplandığı torbayı değiştirdikten sonra hastanın yaşamsal bulgularını kontrol etti. Arthur'un dosyasına koyduğu pembe bir kâğıda bilgileri yazdı, hastanın durumu gayet iyiydi.

* * *

Norma büronun kapısını çaldı. Fernstein kıdemli hemşirenin koluna girip koridorda yürümeye başladı. Hastane binasının içinde ilk kez böyle samimi bir hareket yapıyordu.

"Bir fikrim var," dedi. "Okyanusun kıyısında yemeğe gidelim, sonra da plajda küçük bir şekerleme yaparız."

"Bugün çalışmıyor musun?"

"Gece yeterince çalıştım, gündüzüm bana kalsın."

"Bugün çalışmayacağımı haber vermeliyim."

"Ben senin yerine verdim."

Asansörün kapıları önlerinde açıldı. Hararetle konuşan iki anestezist ve bir ortopedi cerrahı, Norma'nın düşündüğünün aksine, asansör kabinine girerken kolunu bırakmayan Profesör'ü selamladılar.

* * *

Lauren'ın uyumakta olduğu hücreye, sabah saat onda bir polis memuru girdi. Doktor Brisson şikâyetini geri çekmişti. Mission San Pedro Hastanesi "ödünç aldığı" ambulans için takibata uğramasını arzu etmiyordu. Bir araba çekicisi Triumph'unu karakolun park yerine getirmişti. Tek yapması gereken çekme ücretini ödemekti, sonra evine gitmekte serbestti.

Karakolun önündeki kaldırıma vuran güneş gözleri kamaştırıyordu. Kent canlanmıştı ama o yine de kendini tuhaf biçimde yalnız hissediyordu. Triumph'una binip yola koyuldu.

* * *

"Onu ziyaret edebilir miyim?" diye sordu Miss Morrison sahanlığın ucuna doğru Paul'ü yolcu ederken.

"Onu görür görmez sizi haberdar edeceğim."

"Uğramanızı tercih ederim," dedi Paul'ün koluna yapışarak. "Onun için bir kutu çörek hazırladım, yarın götürebilirsiniz."

Rose evine girdi, Arthur'un yedek anahtarını alıp çiçeklerini sulamaya gitti. Pablo da ona eşlik etmeye karar vermişti, yaşlı kadın buna çok şaşırdı.

* * *

Norma ve Profesör Fernstein, Baker Kumsalı'ndaki beyaz kumlara uzanmışlardı. Profesör, Norma'nın elini tutmuş, gökyüzünde daireler çizen bir martıyı seyrediyordu. Kuş hava akımlarıyla dans etmek için kanatlarını açmıştı.

"Nedir seni böylesine kaygılandıran?" diye sordu Norma.

"Hiç," diye yanıtladı Fernstein.

"Hastaneden ayrılınca yapacağın bir yığın şey var, seyahat edeceksin, konferanslar vereceksin, tabii bir de bahçenle ilgileneceksin, emekliler böyle yapar değil mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun, sen?"

Fernstein dikkatle bakarak Norma'ya döndü.

"Kırışıklarımı mı sayıyorsun?" dedi Norma.

"Ömrümün kırk yılını, sonunda begonvil ve mazı budamak için nöroşirurjiye adamadım ben. Ama konferans

ve seyahat fikrin hoşuma gitmedi değil, bana eşlik etmen koşuluyla, elbette."

"Emeklilikten, bana böyle şeyler teklif edecek kadar korkuyor musun gerçekten?"

"Hayır, en ufak bir korkum yok, emekliliği öne çeken benim, kaybettiğim zamanı yakalamak isterdim, sana bizden bir şeyler kalsın isterdim."

Norma doğruldu, sevdiği adama şefkatle baktı.

"Wallace Fernstein, ilaç tedavisini niçin kabul etmiyorsun? Neden en azından denemiyorsun?"

"Rica ediyorum, bu konuyu yeniden açmayalım Norma, konferansları boşverelim, şu seyahatleri yapalım. Bu 'illet' beni alt ettiği gün, sana söylediğim yere gömersin beni. Tatilde ölmek istiyorum, tüm hayatımın geçtiği sahnede değil, seyirciler önünde hiç değil."

Norma ihtiyar profesörü ağız dolusu öptü. Yıllanmış iki âşık gibi, oturdular o kumsalda.

* * *

Lauren dairesinin kapısını kapattı. Onu görünce ne yapacağını şaşıran Kali evde değildi. Telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu, aletin tuşuna bastı ama annesinin mesajını sonuna kadar dinlemedi. Körfeze bakan girintiye doğru gitti, ceptelefonunu alıp parmaklarını tuşlarında şöyle bir gezdirdi. Dosdoğru Baker Kumsalı'ndan gelen bir martı, penceresinin önünde dikilen telgraf direğine kondu. Kuş başını yana doğru eğmişti, onu daha iyi görmek ister gibiydi, kanatlarını çırpıp yeniden engine döndü. Lauren, Fernstein'ın numarasını tuşladı, karşısına telesekreter çıkınca telefonu kapattı. Memorial'ı aradı, adını söyleyip nöbetçi stajyerle konuşmak istedi. O gece ameliyat ettiği bir hasta hakkında bilgi almak istiyordu. Servisin nöroloğu vizitesini yapıyordu, kendisini araması için numarasını bıraktı Lauren.

* * *

Paul, bekleme salonunun duvarının dibindeki sandalyeye oturmuş, bir saatten fazladır bekliyordu. Ziyaret saati birde başlıyordu.

Başı bandajlı bir kadın içi röntgen filmi dolu bir poşet tutuyordu elinde, hazine tutar gibiydi.

Azgın bir çocuk, küçük arabasını gezdirdiği dikdörtgen motifli halının üzerinde oynuyordu.

Şık görünümlü yaşlı bir bey ellerini arkasında birleştirmiş, dikkatle, duvarlarda asılı suluboya röprodüksiyonlara bakıyordu. Hastanelerin o bildik kokusu olmasa, kendinizi bir müzede dolaşıyor sanırdınız.

Koridorda, giysilerine sarınmış, sedyede uyuyan genç bir kadın vardı, kolunun damarına demir çubuğa asılmış bir torbadan serum akıyordu. Duvarın her iki tarafına dayanmış iki ambulans görevlisi onu gözlüyordu.

Çocuk eline bir gazete geçirip düzenli ve sinir bozucu bir gürültü çıkartarak sayfalarını yırtmaya başladı. Annesinin umurunda değildi, fırsatını bulmuşken biraz dinleniyordu kuşkusuz, bu kısa anlar onun için değerli olmalıydı.

Paul karşısında asılı olan sarkaçlı saate bakarken yanına nihayet bir hemşire geldi ama içecek otomatına doğru yoluna devam etti, yalnızca nezaketten gülümsemişti. Bozukluk bulmak için gömleğinin ceplerini karıştırıyordu, Paul ayağa kalkıp ona doğru ilerledi. Para deliğinden bir madenî para attı ve parmağı makinenin düğmesinde, sorgulayan bir ifadeyle hemşireye baktı.

"Bir Red Bull!" dedi genç kadın, şaşırmıştı.

"O kadar yorgun musunuz?" diye sordu Paul içeceği bölmesinden aşağı salacak rakamları tuşlarken.

Bir kol dönmeye başladı, kutu küçük bölmeye düşmeden önce camekâna doğru ilerledi. Paul kutuyu alıp hemşireye uzattı.

"İşte enerji içeceğiniz."

"Nancy!" dedi kız teşekkür ederken.

"Gömleğinizde yazıyor," diye yanıtladı Paul somurtarak.

"İyi değil misiniz?"

"Bekliyorum!"

"Doktor mu bekliyorsunuz?"

"Ziyaret saatini."

Hemşire saatine baktı.

"Kimi görmeye geldiniz?"

"Arthur..."

Paul soyadını söylemeye fırsat kalmadan Nancy sözünü kesti, onu kolundan tutup koridorda sürükledi.

"Kimden söz ettiğinizi anladım, beni izleyin! Sizi götüreyim, kurallar zaman zaman da olsa çiğnenmelidir."

307 numaralı odanın kapısına götürdü onu.

"Bu akşama kadar reanimasyon servisinde tutacaklardı onu ama stajyer doktor durumunu iyi buldu, böylece bizim servise geldi. Kibrit çöpü çektik, ben kazandım."

Paul afallamıştı, kızın yüzüne dik dik baktı.

"Ne kazandınız?"

"Onunla ben ilgileniyorum!" dedi göz kırparak.

Odada bir dolap, hasır örgü bir sandalye, bir de tekerlekli masa vardı. Arthur uykudaydı, burnunda oksijen tüpü, kolunda da serum takılıydı. Başı yana düşmüştü, bir bandajla sarılıydı. Paul ağır adımlarla yaklaştı, içini heyecan kaplamıştı.

Sandalyeyi yatağa yaklaştırdı. Sessizliğe gömülmüş Arthur'a bakarken binlerce anı ve bir o kadar da paylaştıkları an geldi aklına.

"Neye benziyorum?" diye mırıldandı Arthur, gözleri kapalıydı.

Paul öksürdü.

"Kafası kıyak bir Hint prensine."

"Nasılsın?"

"Beni boşver, sen nasılsın?"

"Biraz başım ağrıyor, kendimi çok yorgun hissediyorum," diye yanıtladı Arthur, dili peltekleşmişti. "Geceni mahvettim değil mi?"

"Öyle de diyebiliriz, korkudan yüreğimi ağzıma getirdin."

"Böyle somurtmayı bırak, Paul."

"Gözlerin kapalı!"

"Yine de görüyorum seni. Ayrıca kaygılanmayı da kes artık, doktorlar hızla iyileşme sürecine girildiğini söylediler."

Paul, hastanenin bahçesine bakan pencereye doğru ilerledi. Çiçek öbeklerinin çevrelediği yol boyunca ağır adımlarla ilerleyen bir çift gördü. Adamın üzerinde ropdöşambr vardı, karısı yürümesine yardımcı oluyordu. Gümüşi bir ıhlamur ağacının altındaki banka oturdular. Paul dışarıyı seyre daldı.

"Hayatımın kadınıyla karşılaşmamı engelleyecek bir sürü kusurum var ama değiştirmek isterdim, biliyor musun."

"Neyi değiştirmek isterdin?"

"Sen hasta yatağında yatarken başucunda kendimden bahsetmemi sağlayan bu bencillikten kurtulmayı isterdim, örneğin. Senin gibi olmak isterdim."

"Kafanda bir sargı ve başın çatlayacakmış gibi ağrısın mı istiyorsun yani?"

"Hiç korkmadan kendimi bir kenara bırakmayı ve bir başkasının kusurlarını kırılganlık olarak algılamayı başarmaktan bahsediyorum."

"Sevmekten mi bahsediyordun yani?"

"Onun gibi bir şey, evet. Yaptığın öylesine inanılmaz bir şeydi ki."

"Bir sepetli motosikletin altında kalmak mı?"

"Hiç vazgeçmeden sevmeye devam etmiş olman. Yalnızca ona duyduğun sevgiyle kendini beslemeyi başarabilmen, onun özgürlüğüne saygı duyman, sırf onu korumak adına, yeniden görüşmeyi denemeden yalnızca yaşadığını bilmekle yetinerek hayatına devam etmen."

"Korumak adına değil Paul, ona kendisini tamamlama zamanını tanımak adına. Gerçeği söyleseydim, bu aşkı yaşasaydık onu kendi yaşamından uzaklaştırmış olurdum."

"Onu bekleyecek misin?"

"Bekleyebildiğim kadar."

Onlar duymadan içeri giren hemşire, Paul'e ziyaret

saatinin bittiğini işaret etti, Arthur'un dinlenmesi gerekiyordu. Paul bu kez tartışma çıkarmak istemedi. Kapının ağzına geldiğinde arkasını dönüp Arthur'a baktı.

"Bir daha asla böyle bir şey yapma."

"Paul?"

"Evet."

"Bu gece buradaydı, değil mi?"

"Şimdi dinlen, bunu daha sonra konuşuruz."

Paul bitkin vaziyette koridorda ilerliyordu, Nancy de asansörün önünde ona katıldı. Birlikte asansöre bindiler, hemşire ikinci katın düğmesine bastı. Nancy başını öne eğmiş sandaletlerinin ucuna bakıyordu.

"O kadar da fena biri değilsiniz, biliyor musunuz."

"Siz bir de ameliyat kıyafetiyle görün beni!"

"Öyle görmedim ama konuşmanızı duydum."

Paul kızın kendisine ne demek istediğini anlamışa benzemediğinden, hemşire dosdoğru gözlerinin içine bakarak onun gibi bir arkadaşa sahip olmak isteyeceğini söyledi. Asansörün kapıları sahanlığa açıldığında Nancy parmak uçlarına yükseldi ve ortadan kaybolmadan önce Paul'ün yanağına bir öpücük konduruverdi.

* * *

Profesör Fernstein, Lauren'ın telesekreterine bir mesaj bıraktı. Onu acilen görmek istiyordu. Günün sonunda evine uğrayacaktı. Başka açıklama yapmadan telefonu kapattı.

"Doğru bir şey mi yapıyoruz, bilmiyorum," dedi Madam Kline.

Fernstein ceptelefonunu yerine koydu.

"Fikir değiştirmek için biraz geç değil mi sizce de? İkinci bir defa onu kaybetmeyi göze alamazsınız, bana sürekli bunu söylemiyor muydunuz?"

"Artık hiçbir şey bilmiyorum, ona gerçeği itiraf etmek her ikimizi de bu korkunç yükten kurtarır belki de."

"Vicdanı rahatlatmak için hatayı itiraf etmek iyi bir fikir ama bencilce. Siz annesisiniz, sizi affetmemesinden korkmanız için kendi nedenleriniz var. Bense, günün birinde, vazgeçtiğimi, fişi çekmek isteyenin ben olduğumu öğrenmesi fikrine katlanamıyorum."

"Düşünceleriniz doğrultusunda hareket ettiniz, pişmanlık duymanızı gerektiren hiçbir şey yok."

"Önemli olan bu gerçek değil," diye devam etti Profesör. "Onun yerinde ben olsaydım, kaderim onun vereceği tıbbi karara bağlı olsaydı, o asla vazgeçmezdi, bunu çok iyi biliyorum."

Lauren'ın annesi bir banka oturdu. Fernstein da onun yanına yerleşti. İhtiyar profesörün bakışı küçük yat limanının durgun sularında kayboldu.

"En iyi ihtimalle on sekiz ayım daha var! Ben gittikten sonra, nasıl uygun görürseniz öyle yapın!"

"Yıl sonunda emekli olacağınızı sanıyordum?"

"Emekliliğimden söz etmiyorum."

Madam Kline elini yaşlı profesörünkinin üstüne koydu. İkisinin de parmakları titriyordu. Profesör cebinden bir mendil çıkarıp alnını sildi.

"Yaşamım boyunca birçok insanı kurtardım, ne var ki onları sevmeyi asla beceremedim sanırım, ilgilendiğim tek şey onları iyileştirmekti. Ölüme ve hastalıklara karşı zaferler kazandım, onlardan daha güçlüydüm, yani en azından şimdiye kadar öyleydim. Çocuk sahibi olmayı düşünmedim bile. Kendini yaşama adadığını düşünen biri için ne büyük bir talihsizlik!"

"Neden kızımı korumanız altına aldınız?"

"Çünkü onda, benim sahip olmak istediğim her şey var. Benim direndiğim yerde o cesaret gösteriyor, ben sadece uyguluyorum, o ise yaratıyor, benim öleceğim durumdan o kurtuldu ve benim korkudan ödüm patlıyor. Geceleri karnıma sancılar girerek uyanıyorum. Benden sonra yaşamaya devam edecek olan şu ağaçları tekmelemek istiyorum; yapmayı unuttuğum öyle çok şey var ki."

Madam Kline, Profesör'ün elinden tutup onu çekiştirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Beni izleyin ve sesinizi çıkarmayın."

Marina boyunca yukarı çıktılar. Önlerindeki mendireğin yakınındaki ufak bir parkta, yaşları küçük bir sürü çocuk toplanmıştı. Anne babaların insanüstü bir çabayla, hiç ara vermeden salladıkları üç salıncak göğe doğru yükseliyordu; bir büyükbabanın iyi niyetli sıra oluşturma çabalarına rağmen kaydırak dolup taşıyordu; tahta ve iplerden yapılma bir alet küçük Robinson'ların saldırısına uğramıştı, kırmızı bir borunun içinde sıkışmış küçük bir çocuk panik içinde bas bas bağırıyordu. Biraz ötede, kum kovasını bırakıp ikindi kahvaltısına gelmesi için yavrusunu boş yere ikna etmeye çalışan bir anne vardı. Küçük şeytanlardan oluşan bir grup kızılderili şarkıları eşliğinde, çocuk bakıcısı genç bir kızın etrafında zalimce dönüyordu, bir başka yerdeyse iki oğlan bir top için birbirlerine girmişti. Ağlamalar, bağrış çağrışlar ve çığlıklar inanılmaz bir gürültü kirliliği yaratıyordu.

Madam Kline dirseğini tahta perdelere dayamış bu küçük cehenneme bakıyordu, yüzü işbirlikçi bir gülümsemeyle aydınlanmış olarak Profesör'e baktı.

"Gördünüz mü, kaybettiğiniz hiçbir şey yok!"

Sallanan atın üzerindeki küçük bir kız başını kaldırdı, babası oyun alanının kapısını iterek açmıştı. Atı bırakıp babasına koşarak iki yana açılmış kollarına atıldı. Adam havaya kaldırınca çocuk sonsuz bir sevgiyle başını babasının boynuna gömerek onu kucakladı.

"İyi bir denemeydi," dedi Profesör, bu kez o gülümsüyordu.

Fernstein saatine baktıktan sonra izin istedi, Lauren'la randevu saati yaklaşıyordu. İyiliği için de olsa, bu karar Lauren'ı çileden çıkartacaktı. O, ağaçlı yolda uzaklaşırken Madam Kline da arkasından baktı; Profesör park yerini geçip arabasına bindi.

* * *

Green Sokak'ın kaldırımlarında sıra sıra dizilmiş ağaçlar yapraklarının ağırlığıyla bükülmüşlerdi. Bu mevsimde, sokakta bir renk cümbüşü olurdu, Victoria tarzı evlerin bahçeleri çiçeklerle dolup taşardı. Profesör, Lauren'ın dairesinin ziline basıp merdivenleri tırmandı. Salondaki kanepeye oturup en ciddi havasını takındı ve ona görevden alındığını söyledi; iki hafta boyunca Memorial Hastanesi'ne ayak basması yasaktı. Lauren ona inanmak istemedi, böyle bir karar önünde savunmasını yapabileceği bir disiplin konseyinin onayıyla alınabilirdi ancak. Fernstein gerekçelerini dinlemesini istedi. Mission San Pedro'nun yöneticisini tüm kovuşturmalardan vazgeçmeye ikna etmekte fazla zorlanmamıştı ama Brisson'ı şikâyetini geri almaya ikna etmek için karşılığında bir şey vermesi gerekmişti. Stajyer örnek olacak bir ceza verilmesinde ısrar etmişti. İki hafta ücretsiz izin, meseleyi hasıraltı edememiş olsa ödeyeceği bedelle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Brisson'ın can sıkıcı talebini düşününce sinirleri tepesine çıksa da, bu böyleydi. Aşağılık meslektaşının o utanç verici ihmallerine rağmen, hiçbir ceza almadan paçayı sıyırması kanına dokunan Lauren, aslında hocasının kariyerini koruduğunu biliyordu.

Kaderine boyun eğip hükmü kabul etti. Fernstein cezaya harfiyen uyacağına dair ona yemin ettirdi: Hiçbir şekilde hastaneye yaklaşmayacaktı, ekibinden kimseyle de görüşmeyecekti. Parisian Coffee'ye uğramak bile yasaktı ona.

Lauren bu kayıp on beş gün boyunca ne yapmaya izni olduğunu sorunca Fernstein ironik bir yanıt verdi ona: Nihayet dinlenebilecekti. Lauren hocasına baktı, minnettardı ama öfkeliydi, kurtulmuştu ama mağluptu. Konuşmaları yalnız on beş dakika sürdü. Fernstein evine iltifat etti, bütününe baktığında daireyi hayal ettiğinden daha dişi bulmuştu, Lauren otoriter edayla parmağını uzatıp kapıyı gösterdi. Sahanlıkta, santrala da ondan gelecek aramaları reddetmeleri için kesin talimat verdiğini ekledi Fernstein, ceza süresince telefonla dahi olsa he-

kimlik yapması yasaktı. Buna karşılık, bu dönemi son stajyerlik derslerine göz atarak değerlendirebilirdi.

Yolda şiddetli bir ağrı saplandı Profesör'e. Onu için için kemiren "illet" bir darbe daha vurmuştu. Boncuk boncuk terleyen alnını silmek için trafik ışığının kırmızıya dönmesini bekledi. Arkasındaki sabırsız sürücü ilerlemesi için boşuna korna çalıyordu, marşa basacak gücü bulamıyordu. İhtiyar doktor camını açtı ve biraz soluk alabilmek için ciğerlerini havayla doldurdu. Ağrı çok keskindi, görüşünü bozmuştu. Son bir gayretle şerit değiştirip arabayı bir çiçekçi dükkânına ayrılmış park yerine çekmeyi başardı.

Kontağı kapadıktan sonra kravatını gevşetti, gömleğinin yaka düğmesini açıp başını direksiyona yasladı. Norma'yı Alpler'e götürmek isterdi bu kış ve karı bir kez daha görmeyi, sonra da Normandiya'ya kadar götürürdü onu. Çocukluğuna damgasını vuran doktor amcası, orada, dokuz bin mezarın daha bulunduğu bir kabristanda yatıyordu. Acı nihayet hafifleyince bu kriz bir ameliyat sırasında gelmediği için Tanrı'ya şükrederek yeniden motoru çalıştırdı ve yola koyuldu.

* * *

Gri bir Audi Marina'ya doğru yol alıyordu, akşam havası yumuşaktı. Bu saatlerde, küçük yat limanı boyunca uzanan ağaçlı yolda koşmaya gelen muhteşem fıstıklar olurdu genellikle. Genç bir kadın köpeğiyle birlikte dolaşıyordu. Paul arabayı park yerine çekip yürüyerek kadına katıldı.

Lauren düşünceler arasında kaybolmuştu, Paul yanaştığında sıçradı.

"Sizi korkutmak istememiştim, üzgünüm," dedi.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim. O nasıl?"

"Daha iyi, reanimasyon servisinden çıktı, uyandı ve acı çekiyormuş gibi bir hali yok."

"Nöbetçi stajyerle konuştunuz mu?"

Paul yalnızca bir hemşireyle görüşebilmişti, güvenilir biriydi. Arthur çabuk toparlanıyordu. Yarın, serumu çıkarıp doğal beslenmeye geçeceklerdi.

"Bu iyiye işaret," dedi Lauren, Kali'nin tasmasını çıkartırken.

Köpek, çimenleri sıyırarak uçan birkaç martının peşinden zıplayarak koştu.

"Bugün izinli misiniz?"

Lauren, Paul'e kurtarma harekâtının kendisine iki haftalık bir uzaklaştırmaya mal olduğunu anlattı. Paul ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Yan yana birkaç adım attılar, ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu.

"Bir korkak gibi davrandım," diye itiraf etti Paul sonunda. "Bu gece yaptıklarınız için nasıl teşekkür edeceğimi bile bilemiyorum. Hepsi benim hatam. Yarın karakola gidip hiçbir suçunuz olmadığını söyleyeceğim onlara."

"Maalesef çok geç. Brisson şikâyetini geri çekti, ama karşılığında da bana ceza verilmesini sağladı. Okulda ilk sıralarda oturan dalkavuklar hiç değişmezler, yetişkin olduklarında da ilk fırsatta parmak kaldırırlar."

"Çok üzgünüm," dedi Paul. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Lauren ona dikkatle bakarak durdu.

"Ben üzgün değilim! Şu son birkaç saat boyunca, daha önce hiç olmadığı kadar yaşadığımı hissettim."

Birkaç metre ötelerindeki bir büfede dondurma ve soğuk içecekler satılıyordu. Paul bir soda, Lauren da bir külah çilekli dondurma sipariş etti, bu sırada Kali de bir ağacın dalından gözucuyla ona bakan sincaba şirinlikler yapmakla meşguldü, tahta masalardan birine yerleştiler.

"Sizi birbirinize bağlayan güzel bir dostluğunuz var."

"Çocukluğumuzdan beri hiç ayrılmadık, Arthur'un Fransa'ya gitmesi dışında."

"Aşk için mi, iş için mi gitti?"

"İş daha çok benim ilgi alanım, onunki ise kaçmak."

"Bir şeyden mi kaçıyordu?"

Paul, Lauren'ın gözlerinin içine baktı.

"Sizden!"

"Benden mi?" diye sordu Lauren, afallamıştı.

Paul koca bir yudum soda içtikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi.

"Kadınlardan!" diyerek lafı döndürdü, somurtarak.

"Bütün kadınlardan mı?" dedi Lauren gülümseyerek.

"Özellikle bir tanesinden."

"Sevgilisinden mi ayrıldı?"

"Çok ketumdur, böyle konuştuğumu duyarsa beni gebertir."

"O halde konuyu değiştirelim."

"Ya siz," diye sordu Paul, "hayatınızda biri var mı?"

"Bana asılmıyorsunuz değil mi?" dedi Lauren neşeyle.

"Kesinlikle hayır! Köpek tüyüne alerjim var."

"Biri var ama hayatımda önemli bir yer tutmuyor," diye yanıtladı Lauren, "bu iğreti durumda bir tür denge bulduğumu düşünüyorum. Çalışma saatlerim doktorluktan başka bir hayat sürmeme pek zaman bırakmıyor. İki kişi olmak çok zaman ister."

"Zaman geçtikçe yalnızlığın gizliden gizliye de olsa çok şey kaybettirdiğini düşünüyorum! Mesleği için yaşamak insanın hayatının tek amacı olmamalı."

Lauren fazlaca uzaklaşan Kali'yi çağırdı, ardından Paul'e döndü.

"Dün geceyi düşünürsek, arkadaşınızın aynı fikirde olacağından emin değilim. Her şey bir yana, bu sohbeti daha ileriye götürecek kadar samimi de değiliz."

"Özür dilerim, bilgiçlik taslamak istememiştim, yalnızca..."

"Yalnızca ne?" diye sözünü kesti Lauren.

"Hiç!"

Lauren ayağa kalkıp ısmarladığı dondurma için Paul'e teşekkür etti.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"İstediğinizi sorabilirsiniz."

"Densizlik gibi görünebileceğini biliyorum ama hastamdan haber almak için ara sıra sizi arasam, hastaneyi aramaya iznim yok da..."

Paul'ün yüzü aydınlandı.

"Neden böyle gülümsediniz?" diye sordu Lauren.

"Nedeni yok, bu konunun aramızda sohbet konusu olmasına yetecek kadar samimi değiliz korkarım."

Birkaç dakikalık sessizlik oldu.

"İstediğiniz zaman arayın beni... Numaram var sizde!"

"Özür dilerim, Betty'den aldım, arkadaşınızın kayıtları arasında vardı, 'acil durum halinde aranacak kişi' olarak kayıtlıydı."

Paul, bir banka makbuzunun arkasına evinin telefon numarasını çiziktirip ona uzattı, istediği saatte arayabilirdi. Lauren kâğıdı kotunun cebine koydu ve teşekkür ettikten sonra ağaçlı yolda uzaklaştı.

"Hastanızın adı Paul Ashby," dedi Paul sinsice.

Lauren başını salladı, dostça bir hareketle onu selamladıktan sonra Kali'yi bulmaya gitti. Lauren yeterince uzaklaştığında Paul hemen hastaneyi aradı. Nöroloji servisindeki hemşire odasının bağlanmasını istedi. 307 numaralı odadaki hastaya iletilmek üzere çok önemli bir mesajı vardı. Mesajın mümkün olduğunca çabuk iletilmesi gerekiyordu, hasta uyanırsa gece bile olurdu.

"Mesaj nedir?" diye sordu hemşire.

"Ona, bir sayı yaptığını söyleyin!"

Paul mutluluk içinde telefonu kapattı. Biraz uzağında, bir kadın üzgün ve bir o kadar da sinirli ona bakıyordu. Paul bir banktan kalkıp sokağa doğru ilerleyen gölgeyi tanıdı. Birkaç metre ötesindeki Onega bir taksiye işaret etti. Paul arkasından koştu ama yetişemedi. Kız taksiye atlayıp uzaklaşmıştı bile.

"Lanet olsun!" dedi Marina'nın otoparkında bir başına kalan Paul.

13

Barda neredeyse in cin top oynuyordu. Salonun en arkasında, bir piyanist Duke'tan bir melodi çalıyordu. Onega boş kadehini itip bir kadeh daha Dry Martini doldurması için barmene işaret etti.

"Üçüncü kadeh için henüz biraz erken değil mi?" diye sordu barmen içkisini uzatırken.

"Mutsuzluğun saati mi olur?"

"Müşterilerim üzüntülerini boğmak için günün sonunda gelirler genellikle."

"Ama ben Ukraynalıyım," dedi Onega bardağını kaldırarak, "hiçbir Batılının rekabet edemeyeceği bir nostalji duygumuz vardır. Sizde olmayan bir ruh ister bu duygu!"

Onega tezgâhtan ayrılıp, bir Nat King Cole parçası çalmaya başlayan müzisyenin piyanosuna dirseğini dayadı. Kadehini kaldırdı ve bir dikişte içti. Piyanist bir kadeh daha doldurması için barmene işaret edip nakaratı tekrarladı. Saatler ilerledikçe bar kalabalıklaşıyordu. Paul içeriye girdiğinde akşam olmuştu. Sarhoş olduğunu anlamazdan gelerek Onega'ya yaklaştı.

"Kürkçü dükkânına döndün demek," dedi Onega.

"Doğuluların alkole daha dayanıklı olduklarını sanırdım."

"Hakkımda hep yanıldın zaten, biraz daha yanılsan ne çıkar ki."

"Her yerde seni aradım," dedi Paul taburenin üstünde sallanan Onega'nın omzundan tutarak.

"İşte buldun, iyi koku alıyormuşsun!"

"Gel, seni götüreyim."

"Hızını alamadın, şimdi de Rus bebeğinle oynamaya mı geldin, kolay değil mi, matruşkalardan birini kaldırıp alttan öbürünü alıyorsun, öyle mi?"

"Ne saçmalıyorsun sen? Evine uğradım, ceptelefonundan aradım, daha önce sözünü ettiğin bütün lokantaları dolaştım ve sonunda bu mekânı anımsadım."

Onega tezgâha tutunarak ayağa kalktı.

"Bunu neden yaptın Paul? Seni az önce Marina'da o kızla gördüm. Rica ederim, düşündüğüm gibi olmadığını söyleme bana, son derece banal ve hayal kırıcı olur."

"Düşündüğün gibi değildi! Arthur seviyor o kadını, hem de yıllardır."

Onega onu dikkatle süzdü. Gözler, umutsuzlukla parlıyordu.

"Ya sen, sen kimi seviyorsun?" dedi mağrur bir ifadeyle başını kaldırırken.

Paul tezgâha biraz para bıraktı ve onu kolunun altına aldı.

"Çıkaracağım sanıyorum," dedi Onega kaldırımla araba arasındaki birkaç yüz metrelik mesafeyi alırlarken.

Sol taraflarında gecenin içine dalan dar bir sokak vardı. Paul, Onega'yı oraya doğru sürükledi. Yerlerinden çıkmış kaldırım taşları loş ışıkta parlıyorlardı; biraz ötedeki tahta kasalar onları meraklı bakışlardan koruyabilirdi. Paul bir mazgalın üzerine bütün acısını kusan Onega'yı tutuyordu. Son sarsılmasından sonra, cebinden bir mendil çıkartarak Onega'nın dudaklarını sildi. Onega doğruldu, mağrur ve mesafeliydi.

"Beni evime götür!" dedi.

Kabriyole O'Farell'ı tırmanıyordu. Saçlarını rüzgâra bırakan Onega'nın rengi yerine gelmeye başlamıştı. Paul kız arkadaşının yaşadığı küçük binanın önünde durmadan önce uzun süre yol aldı. Arabayı durdurup kıza baktı.

"Sana yalan söylemedim," dedi Paul sessizliği bozarak.

"Biliyorum!" diye mırıldandı genç kadın.

"Bütün bunlara gerek var mıydı?"

"Belki bir gün beni daha iyi tanırsın. Seni yukarı davet etmiyorum, kimseyi ağırlayacak durumda değilim."

Arabadan indi ve binanın girişine doğru ilerledi. Kapının ağzında Paul'ün verdiği mendili sallayarak arkasına döndü.

"Bunu saklayabilir miyim?"

"Mendili sorun etme, at gitsin!"

"Bizim memlekette, dile getirilen ilk aşk sözcüklerini asla çöpe atmayız."

Onega binanın koridoruna girdi ve merdiveni tırmandı. Paul dairesinin penceresinin aydınlanmasını bekledi, araba ıssız sokakta kayboldu.

* * *

Müfettiş Pilguez pijamasının düğmelerini ilikledi, yatak odasındaki boy aynasında kendini seyrediyordu...

"Çok yakıştı," dedi Nathalia, "mağazada görür görmez anlamıştım yakışacağını."

"Teşekkür ederim," dedi George onu burnundan öperek.

Nathalia komodinin çekmesini açıp küçük cam bir kavanoz ve bir kaşık çıkarttı.

"George!" dedi kararlı bir sesle.

"Oh hayır!" dedi George, yalvarıyordu adeta.

"Söz vermiştin," dedi Nathalia kaşığı ağzına sokarken.

Acı hardal George'un dilindeki tat alma noktalarını tamamen kapladı, Müfettiş'in gözleri ânında kızardı. Burnundan derinlemesine bir nefes alarak ayağını öfkeyle yere vurdu.

"Lanet olsun, acı bu meret!"

"Üzgünüm sevgilim, bunu yemezsen bütün gece horluyorsun!" dedi yatağa giren Nathalia. "Gel de yat, hadi!"

* * *

Pacific Heights'ın yukarılarına tünemiş Victoria tarzı üç katlı evin en üst katında, genç bir stajyer doktor yatağına uzanmış okuyordu. Dişi köpeği Kali cama vuran yağmurun sesiyle mayışmış, halının üzerinde uyukluyordu. Lauren uzun bir aradan sonra ilk kez her zamanki nöroloji kitaplarını bir kenara bırakmış, fakültenin kütüphanesinden aldığı bir tezi okuyordu. Tezin konusu komaydı.

* * *

Pablo, Miss Morrison'ın uyuduğu koltuğun ayağının dibine kıvrılmıştı. *Fu Manchu* en güzel tekmelerinden birini boşuna savurmuştu, o gece dövüşü kazanan Morpheus olmuştu.

* * *

Onega lavaboya eğilmiş, avucunu suyla dolduruyordu. Yüzünü ovuşturup başını kaldırdı ve aynadaki görüntüsüne baktı. Ellerini yanaklarında gezdirdi, elmacıkkemiklerinin üzerindeki deriyi yukarı doğru kaldırıp gözünün kenarındaki küçük bir kırışıklığa parmağıyla dokundu. Gülümsemeye çalışarak işaretparmağının ucunu ağzının kenarlarında gezdirdi, oradan boğazına kaydırdı, ardından boynuna doğru indirdi. Işığı söndürdü.

Biri yavaşça küçük stüdyo dairesinin kapısını tıklatıyordu; Onega hem yatak odası hem de salon işlevi gören tek odayı geçti, zincirinin takılı olduğundan emin olduktan sonra kapıyı açtı. Paul her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istemişti. "Ölümden başka her şeyin çaresi var," diye yanıtladı Onega. Paul'ü içeri aldı, kapıyı kapatırken dudaklarında beliren gülümseme, banyonun buğu-

lu aynasından çoktan silinen az önceki gülümsemeye hiç mi hiç benzemiyordu.

* * *

Memorial Hastanesi'ndeki 307 numaralı odaya bir hemşire girdi, Arthur'un tansiyonunu ölçtü ve çıktı. Bahçeye bakan pencereden içeri günün ilk ışıkları giriyordu.

* * *

Lauren bütün vücuduyla gerindi. Gözlerinden hâlâ uyku akıyordu, yastığını kollarının arasında sıkıştırdı. Çalar saate bakıp yorganı bir yana itti ve yatağın kenarına yuvarlandı. Kali de yatağa tırmanıp onun yanına kıvrıldı. Robert'ın gözlerini açmasıyla kapaması bir oldu. Lauren elini sevgilisinin omzuna doğru uzattı ama son anda dokunmaktan vazgeçip pencereye doğru döndü. Tahta kepenklerin arasından süzülen altın rengi ışık, güzel bir günün habercisiydi.

Yatağın kenarına oturdu ve ancak o zaman nöbeti olmadığını kavrayabildi.

Odadan çıktı, mutfak bölümüne geçti, elektrikli su ısıtıcısının düğmesine basıp suyun kaynamasını bekledi.

Eli telefona doğru gitti. Fırının saatini görünce vazgeçti. Daha saat sekiz bile olmadığına göre, Betty henüz işbaşı yapmış olamazdı.

Bir saat sonra, Marina'nın ağaçlı yolları boyunca ufak adımlarla koşuyordu. Kali dili bir karış dışarıda, küçük ve hızlı adımlarla arkasından yürüyordu.

Lauren sirenlerini bas bas öttürerek geçen iki ambulansı gözleriyle takip etti. Boynunda asılı duran telefonu aldı. Telefonu Betty açtı.

Acil servis personeli, Lauren'a verilen cezadan haberdardı. Bütün servis, göreve hemen iade edilmesini iste-

yen bir dilekçe yazıp imzaya açmak istemişti, ne var ki Fernstein'ı iyi tanıyan başhemşire onları bu kararlarından caydırmıştı. Bir yandan koşusuna devam eden Lauren gülümsemesine engel olamıyordu, ekipteki varlığının zannettiği kadar önemsiz olmaması onu duygulandırmıştı. Hemşire yığınla anekdot anlatıp gevezelik ederken o bu fırsattan istifade, 307 numaralı odadaki hasta hakkında gizlice bilgi edinmek istedi. Betty aniden sustu.

"Başına yeterince dert açmadı mı?"

"Betty!"

"Nasıl istersen. Yukarı katlara çıkmaya fırsatım olmadı henüz, yeni haberlerim olduğunda ararım seni. Bu sabah bayağı sakin burası, sen nasılsın bakalım?"

"Tamamıyla gereksiz bir sürü şeyi yeniden yapmayı öğreniyorum."

"Ne gibi?"

"Bu sabah, tam on dakika boyunca makyaj yaptım."

"Sonra?" dedi Betty meraktan tutuşarak.

"Sonra hemen sildim!"

Betty, telefonun ahizesini boynuyla yanağının arasına sıkıştırmış, stajyerlerin evrak dolabına bir tomar dosya yerleştiriyordu.

"Göreceksin, on beş günlük bu ara hayatın küçük zevklerinden yeniden keyif almanı sağlayacak."

Lauren bir şişe madensuyu almak için büfenin yanında durdu, şişeyi bir dikişte bitirdi.

"Dilerim öyle olur, yapacak işim olmayınca daha ilk sabahtan kafayı yedim, yakınımda en azından ufak bir burkulma vakası olsun diye dua ederek koşanların arasına karıştım."

Betty yeni bilgiler alınca onu arayacağına söz verdi, acilin önüne iki ambulans gelmişti. Lauren telefonu kapadı. Ayağını bir banka dayamış, ayakkabısını bağlarken daha düne kadar tanımadığı bir adamın sağlığı için bu denli kaygılanmasının, yalnızca mesleki sorumluluk duygusundan mı kaynaklandığını sordu kendine.

* * *

Paul, arabasının anahtarlarını alıp bürodan ayrıldı. Maureen'e de bütün öğleden sonrayı iş randevusunda geçireceğini söyledi, gün sonunda tekrar uğramak için elinden geleni yapacaktı. Yarım saat sonra, San Francisco Memorial Hastanesi'ne giriyordu, birinci katın merdivenlerini dörder dörder, ikinci katınkileri üçer üçer, üçüncü katınkileriyse birer birer çıktı, koridorda ilerlerken de hafta sonundan tezi yok spor salonuna yeniden yazılacağına yemin etti. Nancy'yle karşılaşınca elini öptü ve onu koridorun ortasında şaşkınlıktan dilini yutmuş olarak bırakarak yoluna devam etti. Odaya girip yatağa yaklaştı.

Serumun akış hızını ayarlarmış gibi yaptı, Arthur'un bileğini tuttu ve nabzını almak için saatine baktı.

"Dilini çıkar, bakayım," dedi dalga geçerek.

"Ne halt ettiğini sorabilir miyim?" dedi Arthur.

"Ambulans çalarım, komadaki insanları kaçırırım. Ama en iyisini kaçırdın, yeşil doktor gömleğiyle görmeliydin beni, suratımda maske, başımda bone, yakışıklılığımdan aynalar çatladı."

Arthur yatağında doğruldu.

"Ameliyata girdin mi gerçekten?"

"Gerçekten girdim, tıbbı fazla abartıyorlar, ha cerrah ha mimar üç aşağı beş yukarı aynı, bütün mesele ekip çalışmasında! Personelde eksik vardı, hiçbir şey yapmadan duramazdım, ben de yardım ettim."

"Ya Lauren?"

"Muhteşemdi. Anestezi yapıyor, kesiyor, dikiyor, hayata döndürüyor ve bunların hepsini büyük beceriyle yapıyor. Onunla çalışmak bir zevk."

Arthur'un suratı asıldı.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu Paul.

"Benim yüzümden başı belaya girecek!"

"Evet, ne yapalım ödeştiniz! Asıl ilginç olan, sizin bu deli saçması gecelerinizi organize ederken beni hiç düşünmüyor olmanız!"

"Senin de başın derde girmedi mi?"

Paul öksürüp bir kaşını havaya kaldırdı.

"Komik olma!" dedi Paul bir doktor edasıyla.

"Nasıl kurtardın paçayı?" diye ısrarla sordu Arthur.

"Bilmek istiyorsan söyleyeyim, tam bir pislik gibi davrandım. Polis ameliyathanelerin bulunduğu blokun kapısına geldiğinde ameliyat masasının altına saklandım, işte bu yüzden baştan sona ameliyata katılmak zorunda kaldım. Baygın olarak geçirdiğim zamanları saymazsak, tamı tamına beş dakika katılmış olmalıyım ameliyata. Hayatını borçlu olduğun kişi Lauren, ben fazla bir şey yapmadım."

Odaya Nancy girdi. Arthur'un tansiyonunu aldı ve ayağa kalkıp yürümeyi denemek ister mi diye sordu. Paul yardım etmeyi teklif etti.

Koridor boyunca birkaç adım attılar. Arthur kendini iyi hissediyordu, dengesini yeniden bulmuştu, hatta dolaşmaya devam etmek istiyordu. Hastanenin ağaçlı yolunda yürürlerken Paul'den kendisine iki iyilik yapmasını istedi...

Arthur tekrar yatağına döner dönmez, Paul gitti. Yolda, Union Sokağı'ındaki bir çiçekçide durdu. Beyaz şakayık çiçeklerinden bir buket yaptırıp arasına Arthur'un bir zarf içinde verdiği kartı iliştirdi. Çiçekler akşam olmadan teslim edilmeliydi. Hemen ardından Marina'ya doğru inip video kulübün önüne park etti. Saat yediye doğru, Miss Morrison'ın kapısını çaldı, ona Arthur'dan haberler ve *Fu Manchu*'nun son maceralarının son bölümünü verdi.

* * *

Lauren halının üzerine uzanmış, dalgın dalgın tezini okuyordu. Annesi de salondaki kanepeye kurulmuş, bir dergi karıştırıyordu. Kızına bakmak için ara sıra gözünü dergiden kaldırıyordu.

"Neden böyle bir şey yaptın?" dedi elindeki dergiyi sehpaya fırlatarak.

Lauren yanıt vermedi, spiralli deftere bazı notlar almaya devam etti.

"Meslek yaşamını mahvedebilirdin, bunca yıllık çalışmayı ne uğruna heba edecektin?"

"Sen de bütün bu yılları evliliğine harcadın. Bildiğim kadarıyla babamın hayatını da kurtaramadın, değil mi?"

Lauren'ın annesi ayağa kalktı.

"Kali'yi dolaşmaya çıkartıyorum," dedi soğuk bir sesle ve askıdan trençkotunu aldı.

Kapıyı çarparak çıktı evden.

"Güle güle," diye mırıldandı Lauren, bir kulağı uzaklaşan adımlardaydı.

Madam Kline merdivenlerde bir kuryeyle karşılaştı. Elinde beyaz şakayıklardan kocaman bir buket vardı ve Lauren Kline'ı arıyordu.

"Madam Kline benim," dedi selofan kâğıdına iliştirilmiş küçük zarfı alırken.

Kurye çiçekleri sahanlığa bırakabilirdi, dönüşünde alacaktı. Genç adam bahşişini aldıktan sonra gitti.

Sokağa çıkar çıkmaz küçük zarfı açtı. Kartın üzerine üç kelime yazılmıştı: "Sizi yeniden görmek." İmza da "Arthur" diye atılmıştı.

Madam Kline kartı buruşturup trençkotunun cebine sokuşturdu.

Mahallede, köpeklerin girmesine izin verilen yalnızca bir park vardı. Kaderin kendine göre sebepleri olsa da hayal gücü olmayan insan böyle gerekçeleri hep yetersiz bulur. Madam Kline bir banka oturdu; hemen yanında gazetesini okuyan yaşlı hanım onunla tanışmak arzusundaydı.

Köpeklere ayrılmış çitle çevrili alanda Kali, ıhlamur ağacının ılık gölgesine uzanmış dinlenen bir Jack Russell'ın tepesine çıktı.

"İyi görünmüyorsunuz," dedi yaşlı hanım.

Madam Kline olduğu yerde sıçradı.

"Sadece dalgınım," diye yanıtladı Lauren'ın annesi. "Köpeklerimiz iyi anlaşacağa benziyor..."

"İrikıyım köpekler Pablo'ya hep çekici gelmiştir ama sanırım kılavuzu tekrar okumalıyım ona, baksanıza üstteki sizin dişi köpeğiniz. Canınızı sıkan nedir?"

"Hiçbir şey!"

"İçinizi dökmek isterseniz, bunun için ideal kişi sayılırım, bir duvar kadar sağırım!"

Madam Kline, okumasına devam eden Rose'a baktı.

"Çocuğunuz var mı?" dedi yılgın bir sesle.

Miss Morrison başıyla hayır dedi.

"O halde beni anlayamazsınız."

"Ama sevdiğim adamların çocukları vardı!"

"Aynı şey değil."

"İşte bu beni çileden çıkarıyor!" diye karşı çıktı Rose. "Çocuğu olan insanlar, olmayanları başka bir gezegendenmiş gibi görüyorlar. Bir adamı sevmek, en az çocuk yetiştirmek kadar karmaşıktır!"

"Bu görüşünüze tamamen katıldığımı söyleyemeyeceğim."

"Siz hâlâ evli misiniz?"

Madam Kline eline baktı, zaman parmağındaki alyans izini silip götürmüştü.

"Kızınız neden kaygılandırıyor sizi?"

"Erkek olmadığını nasıl anladınız?"

"Yüzde elli şansım vardı!"

"Sanırım, ben kötü bir şey yaptım," diye mırıldandı Lauren'ın annesi.

Yaşlı kadın gazetesini katlayıp itiraf etmeye çok ihtiyacı olduğunu anladığı Madam Kline'ı dikkatle dinlemeye koyuldu.

"Bu çiçek hamlesi çok kötü olmuş! Genç adamı yeniden görmesinden neden böylesine endişe ediyorsunuz?"

"Çünkü her ikimizi de üzebilecek bir geçmişi yeniden canlandırma tehlikesi var."

Yaşlı kadın, yeniden günlük gazetesini okumaya dal-

dı, biraz düşündükten sonra gazeteyi banka koydu.

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum ama bir yalanın arkasına gizlenerek kimseyi koruyamazsınız."

"Üzgünüm," dedi Madam Kline, "anlayamayacağınız şeylerden bahsediyorum size."

Rose Morrison'ın anlamak için bol bol zamanı vardı. Lauren'ın annesi bir süre duraksadı, bir yabancıya açılmakta ne sakınca olabilirdi ki? Yalnızlığından kurtulma arzusu daha ağır bastı, kendini toparladı, ardından annesinin ölüme terk ettiği genç bir kızı kurtarmak için kaçıran bir adamın hikâyesini anlattı.

"Sizin şu genç adamın, bekâr bir büyükbabası var mıdır acaba?"

"Bana dairenin anahtarlarını verdiğinden bu yana, hiçbir haber almadım ondan."

"Öylece, sırra kadem mi bastı?"

"Bizim de biraz yardımımız oldu diyelim."

"Biz?"

"Ünlü bir nöroşirurji uzmanı ona, Lauren'ın sağlık durumunun ne kadar hassas olduğunu anlatmayı üstlendi. Onu Lauren'dan uzaklaşmaya ikna etmek için binlerce sebep buldu."

"Bunca sebep karşısında da adam geri çekildi, öyle mi?"

Lauren'ın annesi içini çekti.

"Evet."

"Sanırım, anlattığınızdan fazlası var," dedi yaşlı kadın. "Kabul edin, aşktan gözleri kör oldu mu, zihnî melekelerinin bir kısmını kaybediyor erkekler! Peki ya şu profesör, söylediklerinde samimi miydi?"

"Elbette samimiydi, gerçekten, çok iyi biliyorum. Kızım çok çabuk toparlandı, birkaç ayda eski Lauren oldu."

"Kızınızla konuşmak için artık çok geç olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bu soruyu her gün soruyorum kendime ama vereceği tepkiyi bir türlü kestiremiyorum."

"Sırlar yüzünden yıkılan pek çok aile gördüm. Çocuk sahibi olma şansım olmadı ve biraz önce gözünüzü boya-

mak için söylediğim şeye rağmen, bunun eksikliğini ne kadar çektiğimi bilemezsiniz. Ne var ki, çocuk yapamayacağımı düşünecek kadar sık âşık oluyordum, aslında bu, bencilliğimle yüzleşmemek için bulduğum bir bahaneydi. Yanıldığınızı düşünsem de çekincelerinizi anlıyorum. Sevginin temelinde hoşgörü vardır, ona gücünü veren de budur."

"Haklı olmanızı öyle çok isterdim ki."

"Bir adamı terk ettiğimizde, unuttuğumuzu da sanırız... ta ki bir anı bize onu hatırlatana kadar, o halde ailemize duyduğumuz sevginin yok olacağını nasıl düşünebiliriz. Onları sevdiğimizi söylemeyerek kaybettiğimiz zaman çok fazla, öldükten sonra, onları özleyince anlıyoruz bunu."

Yaşlı kadın, Madam Kline'a doğru eğildi.

"Bu genç adam kızınızı kurtardıysa, ona borçlusunuz. Gidip onu bulun."

Rose yeniden gazetesini okumaya daldı. Madam Kline birkaç saniye bekledikten sonra bank komşusuna veda edip Kali'yi çağırdı ve parkın ağaçlı yolunda uzaklaştı.

Eve girerken basamakların dibindeki çiçek buketini aldı. Ev boştu. Şakayıkları salondaki sehpanın üzerine koyduğu bir vazoya yerleştirdi, kapıyı çekip çıktı.

* * *

Haftanın günleri bir metronom düzeniyle akıyordu. Lauren her sabah, Presidio Parkı'ndaki ağaçların altında uzun bir yürüyüş yapmaya gidiyordu. Pasifik yamacındaki plaja kadar yürüdüğü de oluyordu. Kumların üzerine yerleşip, her gece yeniden üstünden geçtiği tezini okumaya dalıyordu.

Müfettiş Pilguez, Nathalia'nın çalışma saatlerine ayak uydurabilmeyi becerdi sonunda. Her gün, öğlen vakti,

ikisi de acıktığında beraber yemek yiyorlardı, Nathalia için öğle yemeği, Pilguez içinse sabah kahvaltısı yerine geçiyordu yemek.

Mimarlık bürosundaki toplantılarla şantiye ziyaretleri arasında bölünmüş bir günün ortasında Paul, körfeze karşıdan bakan mendireğin ucundaki banka oturmuş onu bekleyen Onega'yla buluşuyordu.

Miss Morrison güzel yaz ikindilerinden yararlanmak için Pablo'yu evinin yakınındaki küçük parka götürüyordu. Madam Kline'la karşılaştıkları da oluyordu, günün birinde adımlarını takip eden köpek sayesinde Lauren'ı tanıdı. Günlük güneşlik o perşembe günü, onun yanına gitmek istedi, ancak genç kadını okumasından alıkoymamak için son anda vazgeçti. Lauren anayoldan ayrılırken, Rose onu mutlu bir bakışla izledi.

George Pilguez, her gün Nathalia'yı akşam olurken karakolun önüne bırakıyordu.

Onega'yla akşam yemeği için buluşmadan hemen önce Paul arkadaşını ziyaret ediyordu; Arthur'un bir kalem darbesiyle düzelttiği ya da renk ve malzeme konusunda birkaç not düştüğü eskiz ve projeler gösteriyordu ona.

O cuma, Fernstein hastasının sağlık durumunun iyi olmasından dolayı kendini kutladı. Boş bir tarayıcı bulur bulmaz onu kontrolden geçirttirecekti, her şey düşündüğü gibi normalse hastaneden çıkış belgelerini imzalayacaktı. Hastanede yatak işgal etmesini gerektiren bir durum yoktu artık. Ancak bir süre temkinli davranması gerekecekti

ama kısa zamanda hayatı olağan akışına kavuşacaktı. Arthur gösterdiği tüm özen ve çabalar için ona teşekkür etti.

* * *

Paul gideli epey olmuştu, koridorlarda gün içindeki gürültü patırtıdan eser kalmamıştı, hastane gece giysisini giymişti yine. Arthur yatağının karşındaki rafa sabitlenmiş olan televizyonu açtı. Komodinin çekmecesini açıp cep-telefonunu aldı. Dalgın bakışlarla, telefonun fihristindeki isimlere teker teker göz gezdirdikten sonra en iyi dostunu rahatsız etmekten vazgeçti. Telefon yavaşça elinden kayıp çarşafın üzerine yuvarlandı, başı yastığa düştü.

Kapı aralandı, bir kadın stajyer odaya girdi. Yatağın ayakucuna yönelip hastanın dosyasını inceledi. Arthur gözlerini aralayıp sessizce ona baktı, stajyer odaklanmıştı.

"Sorun mu var?" dedi Arthur.

"Hayır," dedi Lauren başını kaldırarak.

"Burada ne arıyorsunuz?" dedi Arthur, şaşkındı.

"Yüksek sesle konuşmayın," diye fısıldadı Lauren.

"Neden alçak sesle konuşalım?"

"Kendimce nedenlerim var."

"Gizli nedenler mi?"

"Evet!"

"O halde, alçak sesle de olsa itiraf edeyim, sizi gördüğüme memnun oldum."

"Ben de, yani, daha iyi olduğunuza memnunum demek istedim. Kanamayı ilk muayenede teşhis edemediğim için çok üzgünüm gerçekten."

"Pişmanlık duymanızı gerektirecek bir durum yok. Benim de işinizi pek kolaylaştırdığım söylenemez, sanırım."

"Gitmek için çok acele ediyordunuz!"

"İşkoliklik yüzünden, bir gün beni öldürecek!"

"Mimardınız, öyle değil mi?"

"Öyle!"

"Çok titizlik isteyen bir meslek, işin içinde çok fazla matematik var!"

"Evet, yani fakülte kısmı tıptaki gibi zor, sonra matematik hesaplarını sizin için başkaları yapıyor."

"Başkaları?"

"Kaldırma kuvveti hesapları, dayanma kuvveti hesapları, bunların hepsi mühendislerin işi!"

"Mühendisler çalışırken mimarlar ne iş yaparlar peki?"

"Hayal kurarlar!"

"Siz neyin hayalini kuruyorsunuz?"

Arthur uzun uzun Lauren'a bakıp gülümsedi, ardından parmağıyla odanın köşesini gösterdi.

"Pencereye doğru gidin."

"Niçin?" dedi şaşkınlıkla Lauren.

"Küçük bir yolculuk yapmak için."

"Pencereye doğru küçük bir yolculuk mu?"

"Hayır, pencereden dışarıya bir yolculuk yapmak için!"

Lauren söyleneni yaptı, dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme vardı.

"Şimdi ne yapayım?"

"Pencereyi açın!"

"Ne?"

"Açın!"

Lauren, Arthur'un dediğini yaptı.

"Ne görüyorsunuz?" dedi, hâlâ fısıldayarak konuşuyordu.

"Bir ağaç!" diye yanıtladı Lauren.

"Ağacı tasvir edin bana."

"Nasıl yani?"

"Uzun mu?"

"İki katlı ev yüksekliğinde ama yemyeşil yaprakları var."

"Şimdi gözlerinizi kapatın."

Lauren oyuna katılarak gözlerini kapadı, Arthur'un sesi hızla inen karanlıkta Lauren'la buluştu.

"Dallar kımıldamıyor, denizden gelen rüzgârlar, günün bu saatinde esmeye başlamamış henüz. Ağacın göv-

desine yaklaşın, ağustosböcekleri kabuğun altına saklanırlar genellikle. Ağacın dibi çam iğnelerinden bir halıyla kaplı. Güneşte kızıla dönmüşler. Şimdi etrafınıza bakın. Büyük bir bahçedesiniz, geniş şeritlere bölünmüş kırmızı toprağına yer yer birkaç fıstık çamı dikilmiş. Solunuzda kızılçamları göreceksiniz, sağınızda ise sekoyalar var, nar ağaçlarının önünde de okyanusa kadar uzanıyormuş gibi görünen keçiboynuzu ağaçları var. Yolun kenarındaki küçük taş merdiveni izleyin. Basamaklar gelişigüzel yerleştirilmiştir ama hiç endişelenmeyin, eğim hafiftir. Sağınıza bakın, bir gül bahçesinin kalıntılarını görüyor musunuz şimdi? Aşağıda durun ve önünüze bakın."

Böylece Arthur, yalnız kelimelerden oluşan bir evren yarattı; tasvir ettiği panjurları kapalı evi Lauren gördü. Basamaklı sekiye doğru ilerledi, merdiveni tırmandı ve verandanın altında durdu. Aşağıda görünen okyanus kayaları parçalamak istermiş gibiydi, dalgalar yosun yığınlarını kümelenmiş çam dikeni yığınlarına doğru sürüklüyordu. Rüzgâr saçlarının arasında dolaşıyordu, neredeyse saçlarını geriye savuracaktı.

Evin çevresinde dolaşırken hayalî ülkesinde ona adım adım kılavuzluk eden Arthur'un talimatlarını harfiyen yerine getirdi. Elini hafifçe evin yüzünde gezdirerek bir panjurun aşağısındaki küçük takozu arıyordu. Aynı Arthur'un dediği gibi yapıp küçük takozu parmaklarının ucuyla çekti. Tahta kepenk açıldı, Lauren menteşelerinin gıcırdadığını dahi duyduğunu sandı. Çerçeveyi hafifçe yuvasından oynatarak giyotin pencereyi kaldırdı.

"Bu odada duraklamayın, çok karanlık, orayı geçin, koridora çıkacaksınız."

Lauren ağır adımlarla ilerliyordu, duvarların ardındaki her oda bir sır saklıyordu sanki. Masada, eski bir İtalyan cezvesi duruyordu, nefis kahve yapılırdı o cezvede, önünde ise eski evlerde bulunan kuzinelerden biri duruyordu.

"Odunla mı çalışıyor?" diye sordu Lauren.

"İsterseniz, evin arkasını dolaşıp dışarıdaki sundurmanın altına gizlenmiş kütükler bile bulabilirsiniz."

"Evin içinde kalıp gezmeye devam etmek istiyorum," diye mırıldandı Lauren.

"O halde mutfaktan çıkın. Tam karşıdaki kapıyı açın."

Lauren salona girdi. Mekânın karanlığında uzun bir piyano uyuyordu. Işığı yaktı, tabureye oturacak kadar yaklaştı piyanoya.

"Çalmayı bilmiyorum."

"Özel bir alettir, uzak diyarlardan geldi, sevdiğiniz bir melodiyi bütün gücünüzle düşünürseniz sizin için çalar onu ama ellerinizi klavyesinin üzerine koymanız şartıyla."

Lauren bütün gücüyle odaklandı ve *Werther*'in *Ay Işığı* parçası kafasının içinde yankılandı.

Biri yanında piyano çalıyordu sanki, düşe kendini ne kadar kaptırırsa, müzik de o kadar gerçek oluyor, derinleşiyordu. Böylelikle evin her yerini gezdi, oda oda gezerek üst kata kadar çıktı; evi tasvir eden kelimeler etrafında bir yaşam yaratan sürüyle ayrıntıya dönüşüyordu yavaş yavaş. Henüz ziyaret etmediği tek odaya döndü. Küçük çalışma odasına girdi, yatağa baktı ve titredi, gözlerini açtığında ev yok oldu.

"Sanırım onu kaybettim," dedi.

"Önemli değil, o ev artık sizin, istediğiniz zaman geri dönebilirsiniz oraya, düşünmeniz yeterli."

"Tek başıma yapamam, hayali dünyalar kurmakta pek başarılı sayılmam."

"Kendinize güvenmemekte haksızlık ediyorsunuz. İlk sefer için hiç de fena değildiniz."

"Demek, mesleğiniz bu. Gözlerinizi yumuyor ve mekânlar hayal ediyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, mekânın içinde yeşerecek yaşamı hayal ediyorum, gerisini de o yaşam bana esinliyor."

"Tuhaf bir çalışma biçimi."

"Daha ziyade eğlenceli bir çalışma biçimi."

"Gitmem gerekiyor, az sonra hemşireler tura çıkar."

"Yine gelecek misiniz?"

"Becerebilirsem."

Lauren odanın kapısına yöneldi ve çıkmadan hemen

önce arkasına döndü.

"Bu gezinti için teşekkür ederim, hoştu, sevdim."

"Ben de."

"Bu ev gerçekten var mı?"

"Az önce, görmediniz mi?"

"Oradaymışım gibi!"

"Hayalinizde yaşıyorsa, gerçek demektir."

"Tuhaf bir düşünce biçiminiz var."

"Bazı insanlar etraflarındakine gözlerini kapaya kapaya, farkına bile varmadan körleşiyorlar. Ben görmeyi öğrenmekten mutlu olmakla yetiniyorum, karanlıkta bile."

"Tavsiyelerinize ihtiyacı olan bir baykuş tanıyorum."

"Geçen akşam gömleğinizin cebinde olan mı?"

"Anımsıyor musunuz?"

"Doktorlarla pek sık görüşmem ama insanın cebinde bir pelüş baykuşla kendisini muayene eden doktoru unutması da güç doğrusu."

"Aydınlıktan korkuyor, büyükbabası da onu iyileştirmemi istedi benden."

"Ona bir güneş gözlüğü bulmalıyız, çocuklar için olanlardan, küçükken benim bir tane vardı, camlarının gerisinden neler görülebildiğine inanamazsınız."

"Ne mesela?"

"Düşler, hayali ülkelerden gelme düşler."

"Tavsiye için teşekkür ederim."

"Ama dikkatli olun, baykuşu iyileştirdiğinizde düşün binlerce parçaya bölünüp dağılması için, inanmaktan bir an bile vazgeçmesinin yeterli olduğunu söyleyin ona."

"Söyleyeceğim, bana güvenin. Artık dinlenin."

Lauren odadan çıktı.

Tahta kepenklerden içeri ay ışığı süzülüyordu. Arthur çarşafı itip pencerenin yanına gitti. Pervaza dayanıp bahçede kımıltısız duran ağaçlara bakarak öylece dikildi. Arkadaşının tavsiyesini dinlemeye hiç niyeti yoktu. Uzun süredir sabırla besleniyordu ama hiçbir şey, ne zaman ne de başka bakışların doldurduğu yolculuklar, bu kadının hatırasından koparamamıştı onu. Hemen çıkacaktı buradan.

14

Hafta sonu hava güzel olacağa benziyordu, ufukta bir tek bulut bile yoktu. Kent çok kısa süren bir yaz akşamı uykusundan uyanmışçasına sakindi. Lauren ayakları çıplak, saçları karman çorman, ince bir elbise yerine üzerine geçirdiği eski, uzun bir tunikle, önceki akşam bıraktığı yerden çalışmasına devam ediyordu.

Sabahın ilk yarısında, postacının geliş saatini kollayarak çalışmaya devam etti. İki gün önce ısmarladığı bilimsel bir kitabı bekliyordu, siparişini nihayet posta kutusunda bulabileceğini umut ediyordu. Salonu geçti, dairesinin kapısını açmasıyla bir çığlık atarak yerinden sıçraması bir oldu.

"Üzgünüm, sizi korkutmak istememiştim," dedi Arthur, elleri arkasındaydı. "Adresinizi Betty'den aldım."

"Burada ne işiniz var?" dedi Lauren tuniğini çekiştirerek.

"Ben de pek bilmiyorum."

"Çıkmanıza izin vermemelilerdi, daha çok erken," dedi ağzında geveleyerek.

"Onlara pek seçim hakkı bırakmadığımı itiraf etmeliyim... yine de girmeme izin verirsiniz umarım?"

Lauren önünden çekildi ve salona geçmesini söyledi.

"Hemen geliyorum!" dedi kendini banyoya atarak.

"Gremlinler'e benziyorum!" dedi kendi kendine, saç-

larını düzeltmeye çalışırken. Dolabına koşturup giysi askılarıyla boğuşmaya başladı.

"Her şey yolunda mı?" dedi Arthur, dolaptan gelen seslere şaşırmıştı.

"Kahve ister misiniz?" diye seslendi Lauren, üzerine giyebileceği bir şeyler arıyordu umutsuzca.

İnce bir trikoya daha yakından bakıp yere fırlattı, beyaz gömlek hiç olmazdı, havaya savurdu, onu kısa bir elbise izledi. Saniyeler geçtikçe arkasındaki elbise yığını büyüyordu.

Arthur salonun ortasına doğru ilerledi, etrafına bakındı. Mekâna o kadar aşinaydı ki. Tahta kitaplığın rafları bel vermişti, Lauren tıp ansiklopedisi koleksiyonunu tamamlarsa ortasından kırılıverirdi. Lauren'ın, çalışma masasını tam da eskiden onun çizim masasının olduğu yere koyduğunu fark etti Arthur gülümseyerek.

Aralık kapının ardındaki yatak odasını ve körfeze bakan yatağı gözünde canlandırabiliyordu.

Lauren'ın ensesinde öksürdüğünü duyunca arkasına döndü. Bir kot ve beyaz bir tişört giymişti.

"Kahve, sütlü ve şekerli mi, sütsüz ve şekerli mi, yoksa şekersiz ve sütlü mü olsun?" diye sordu Lauren.

"Nasıl isterseniz!" dedi Arthur.

Lauren mutfak tezgâhının arkasına geçti, lavabo su damlatıyordu, açınca suyu fışkırtmaya başladı.

"Bir sorun var sanırım," dedi fışkıran suyu elleriyle engellemeye çalışarak.

Arthur onun tam yanındaki küçük dolaptaki vanayı gösterdi hemen. Lauren vanayı kapatmak için koştu. Yüzü su içinde, gözlerini Arthur'a dikmiş bakıyordu.

"Nasıl bildiniz?"

"Mimarım!"

"Duvarların arkasını görmeyi sağlayan bir meslek midir?"

"Bir evin su tesisatı, insan bedeninden daha az karmaşıktır ama biz mimarların da sızıntı yapan tesisatları açmak için küçük numaralarımız vardır. Alet edevat var mı?"

Lauren kâğıt havluyla yüzünü kurulayıp bir çekmeceyi açtı. Eski bir tornavida, bir İngilizanahtarı, bir de çekiç çıkardı.

Aletleri tezgâhın üzerine koydu, üzgün görünüyordu.

"Küçük bir operasyon gerekecek," dedi Arthur.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum!"

"Ameliyathanede yaptığınızdan çok daha basit bir müdahale. Yeni conta var mı?"

"Hayır!"

"Sigorta dolabına bakın, nedendir bilinmez, elektrik sayacının üzerinde bir-iki tane hep bulunur."

"Peki sayaç nerede?"

Arthur giriş kapısının hemen yanındaki küçük kutuyu gösterdi parmağıyla.

"O elektrik şalteri," dedi Lauren.

"Sayaç da orada olur zaten," dedi Arthur, eğleniyordu.

Lauren, Arthur'un önüne dikildi.

"Pekâlâ, madem evimdeki dolaplar sizin için bir sır değil, contaları da kendiniz bulun, zaman kazanmış oluruz!"

Arthur girişe yöneldi. Elini kutuya doğru uzatmışken, vazgeçti.

"Neyiniz var?" diye sordu Lauren.

"Ellerim daha melekesini kazanamadı," diye mırıldandı Arthur, sıkıntılı olduğu açıkça görülüyordu.

Lauren ona doğru ilerledi.

"Önemli değil," dedi teskin eden bir sesle. "Sabırlı olun, araz kalmayacak ama toparlanmanız için biraz zaman gerek, doğa böyle istiyor."

"Yine de tamiratta size yardımcı olabilirim, isterseniz," dedi Arthur.

"Musluk tamir etmekten başka planlarım vardı bu sabah için. Komşum müthiş bir tamircidir, buradaki neredeyse her şeyi o yerleştirdi, muslukla da memnuniyetle ilgilenecektir."

"Kitaplığı pencereye dayamak onun fikri miydi?"

"Neden sordunuz, koymamalı mıydı?"

"Hayır hayır," dedi Arthur salona dönerken.

"Bu 'hayır' tamamen tersini söyleyen türdendi."

"Hayır, hiç değil!" dedi ısrarla Arthur.

"Çok kötü bir yalancısınız!"

Lauren'a kanepeye oturmasını işaret etti.

"Arkanızı dönün," dedi Arthur.

Lauren, Arthur'un nereye varmak istediğini anlamasa da dediğini yaptı.

"Görüyor musunuz, raflar pencerenin önünü kapatmasa buradan nefis bir manzara alırsınız."

"Evet nefis bir manzaram olurdu ama arkamda! Çoğunlukla, kanepeye ters otururum!"

"Bu yüzden kanepeyi çevirmek daha makul olurdu, kapı manzarası pek çekici sayılmaz doğrusu, değil mi?"

Lauren ayağa kalktı, ellerini kalçalarına koydu ve dikkatle Arthur'a baktı.

"Hiç dikkatimi çekmemiş. Hastaneden çıkar çıkmaz, evimi baştan dekore etmeye mi geldiniz koşa koşa?"

"Özür dilerim," dedi Arthur başını öne eğerek.

"Ben özür dilerim," dedi Lauren, sakinleşmişti. "Bu aralar biraz kolay sinirleniyorum. Size bir kahve yapayım mı?"

"Suyunuz yok!"

Lauren buzdolabını açtı.

"Size ikram edecek meyve suyum bile yok."

"Öyleyse, sizi kahvaltıya götüreyim mi?"

Lauren azıcık beklemesini istedi, postasını alıp gelecekti. Onun koridorda uzaklaştığını duyan Arthur, daha önce yaşadığı bu evi yeniden gezmek için dayanılmaz bir arzu duydu. Yatak odasına girip yatağa doğru yaklaştı. Bir yaz sabahının anısı kütüphaneden düşen bir kitaptan kopan sayfalar gibi beliriverdi gözlerinin önünde. Lauren'ı uyurken seyrettiği o güne geri dönmek isterdi.

Parmaklarının ucuyla yatak örtüsünü okşadı, yün ilmekler elinin altında kabardı. Banyoya geçti, lavabonun yanındaki küçük şişelere baktı. Bir temizleme sütü ve bir parfüm şişesi vardı, yanlarında da az sayıda makyaj mal-

zemesi duruyordu. Aklına bir fikir geldi, dışarıya şöyle bir göz attıktan sonra, eski bir hayalini gerçekleştirmeye karar verdi. Bitişikteki dolabın içine girip kapıyı kapattı.

Askıların arkasına gizlenmiş, hâlâ asılı olan ve yerde duran giysilere bakıyordu, bu kıyafetlerin birinin içinde Lauren'ı düşledi. Orada kalmak ve Lauren onu buluncaya dek beklemek isterdi. Belki hafızası yerine gelirdi, bir an duraksadıktan sonra birbirlerine söylediklerini anımsardı. O zaman kollarının arasına alır, daha önce yaptığı gibi öperdi onu, yok bu kez daha farklı öperdi. Artık hiç kimse, hiçbir şey kaçıramazdı Lauren'ı ondan. Yine de, orada kalması tuhaf olurdu, Lauren korkardı. Banyosundaki dolaba saklanmış birinden kim korkmazdı ki?

O geri dönmeden dolaptan çıkmalıydı; bir saniye daha kalsa ne olurdu ki? Merdivenleri yavaş çıksa ne olurdu sanki, birkaç saniye daha onun yerinde olma mutluluğunu yaşamak istiyordu.

"Arthur?"

"Geliyorum."

İzin almadan banyoya girdiği için özür diledi, ellerini yıkamak istemişti.

"Su yok ki!"

"Musluğu açarken anımsadım olmadığını!" dedi, mahcup olmuştu. "Kitabınız gelmiş mi?"

"Evet, o tuğlayı yerine koyayım da çıkalım, olur mu? Açlıktan ölüyorum."

Mutfağın önünden geçerken Arthur, Kali'nin mama kabına baktı.

"Köpeğimin kabı, annemde şu anda."

Lauren tezgâhın üzerinden anahtarlarını aldı ve daireyi terk ettiler.

Sokak günlük güneşlikti. Arthur, Lauren'ı kucaklamak istedi.

"Nereye gitmek istersiniz?" dedi ellerini arkasında birleştirerek.

Lauren'ın açlıktan gözü dönmüştü ama bir hamburger düşlediğini itiraf etmeye çekiniyordu, serde kadınlık

vardı. Arthur onu rahatlattı, iştahlı bir kadın görmek güzeldi.

"Üstelik New York'ta öğle yemeği, Sidney'de de akşam yemeği vakti!" dedi Lauren neşeyle.

"Böyle de bakabiliriz," dedi Arthur yürürken.

"Stajyerler ne zaman ne bulurlarsa yerler."

Ghirardelli Meydanı'na kadar sürükledi Arthur'u, rıhtımlar boyunca yürüdüler ve kazıkların üzerindeki bir mendireğe saptılar, Simbad Lokantası gece gündüz açıktı. Kapıda onları karşılayan kadın görevli oturacakları yeri gösterdi, Lauren'a bir mönü uzatıp gözden kayboldu. Arthur aç değildi, Lauren'ın uzattığı mönüye bakmak istemedi.

Birkaç saniye sonra bir garson geldi, Lauren'ın siparişini not aldıktan sonra mutfağa doğru uzaklaştı.

"Hiçbir şey yemeyecek misiniz, gerçekten?"

"Bütün bir hafta boyunca serumla beslendim, sanırım midem küçüldü. Ama yerken sizi seyretmek çok hoşuma gidecek."

"Yeniden normal beslenmeye geçmeniz gerekir artık!"

Garson masaya koca bir tabak krep koydu.

"Bu sabah neden evime geldiniz?"

"Musluk tamiri için."

"Ben ciddiyim!"

"Hayatımı kurtardığınız için teşekkür etmeye sanırım."

Lauren elinden çatalı bıraktı.

"Çünkü gelmek istedim," diye itiraf etti Arthur.

Lauren dikkatle ona baktı ve tabağına akçaağaç şerbetini boca etti.

"Sadece işimi yapıyordum," dedi Lauren alçak sesle.

"Meslektaşlarınızdan birini bayıltıp bir ambulans çalmanın gündelik işlerinizden olduğundan emin değilim."

"Ambulans çalma fikri, en iyi arkadaşınızdan çıktı."

"Tahmin etmiştim aslında."

Garson, Lauren'ın başka bir isteği var mı, diye sormaya geldi.

"Hayır, neden?" dedi Lauren.

"Beni çağırdığınızı sandım da," diye yanıtladı garson ukala bir edayla.

Lauren onun uzaklaşmasını izledikten sonra omzunu silkip konuşmasına devam etti.

"Arkadaşınız yatılı okuldan tanıştığınızı söyledi."

"Annem, ben on yaşındayken öldü, birbirimize çok yakındık."

"Bu cesurca bir davranış; çoğu insan bu kelimeyi telaffuz etmez, 'gitti' ya da 'terk etti' demeyi tercih eder."

"Gitmek ya da terk etmek iradeyle yapılan eylemlerdir."

"Yalnız mı büyüdünüz?"

"Yalnızlık da yoldaş olabilir insana. Ya siz? Aileniz hâlâ hayatta mı?"

"Yalnız annem hayatta, geçirdiğim kazadan beri ilişkimiz gergin, biraz fazla karışır oldu hayatıma."

"Kaza mı?"

"Arabayla takla attım, camdan dışarıya fırladım, ölü sanıp bıraktılar, hocalarımdan birinin hırsı sayesinde, birkaç ay komada kaldıktan sonra hayata yeniden döndüm."

"O dönemle ilgili anımsadığınız hiçbir şey yok mu?"

"Çarpışmadan önceki birkaç dakikayı anımsıyorum, sonrasında ise on bir aylık bir kara delik oluştu hayatımda."

"Tüm o zaman zarfında olup bitenleri hatırlatmayı başaran kimse çıkmadı mı hiç?" diye sordu Arthur umut dolu bir sesle.

Lauren gülümsedi ve yakınındaki tatlı arabasına baktı.

"Komadayken olanları mı? Olanaksız! Bilincin olmadığı bir dünya orası, olup biten hiçbir şey yok."

"Oysa çevremizde hayat devam ediyor, değil mi?"

"Bu gerçekten ilginizi çekiyor mu? Kibar davranmak zorunda değilsiniz, biliyorsunuz."

Arthur merakında samimi olduğuna yemin etti. Lauren, bu konuda birçok teori olduğunu ve kesin olan pek az şey olduğunu anlattı ona. Hastalar çevrelerinde olup biteni algılıyorlar mıydı? Tıbbi açıdan bakarsa, buna pek de inanmıyordu.

"Tıbbi açıdan dediniz. Neden bu ayrımı yaptınız?"

"Çünkü bunu bizzat yaşadım."

"Ve farklı sonuçlar mı çıkardınız?"

Lauren yanıtlamakta tereddüt etti, koştura koştura masaya gelen garsona tatlı arabasını gösterdi. Kendisine bir çikolatalı mus, hiçbir şey istemeyen Arthur için de bir çikolatalı ekler seçti.

"Hanımefendiye iki nefis tatlı," dedi garson tabakları koyarken.

"Anı parçalarını çağrıştıran, tuhaf hayaller görüyorum bazen, ne var ki beynin anlatılanları anıya dönüştürebildiğini de biliyorum."

"Peki, size ne anlatıldı?"

"Öyle çok özel şeyler değil, annemin ve servisimizde çalışan bir hemşire olan Betty'nin hep yanımda oldukları ve hiç de önemli sayılamayacak başka şeyler."

"Ne gibi?"

"Uyanışım mesela; neyse bunlardan yeterince konuştuk, bu iki tatlıdan da tatmalısınız!"

"Kızmayın ama çikolataya alerjim var."

"Başka bir şey istemez misiniz? Ne yediniz ne de içtiniz."

"Annenizi anlıyorum, davranışlarında biraz aşırıya kaçmış olabilir ama sizi çok sevdiğindendir."

"Söylediklerinizi duysaydı, size bayılırdı."

"Biliyorum, en büyük kusurlarımdan biri budur."

"Nedir?"

"Bütün kayınvalidelerin anımsadığı türden bir adamım ama kızları için aynı şeyi söyleyemeyiz."

"Şu kayınvalidelerden çok var mı sizde?" diye sordu Lauren çikolatalı musu kaşıklarken.

Arthur eğlenerek baktı ona, dudağının üzerinde çikolata kalmıştı. Dudağını silecekmiş gibi elini uzattı ama cesaret edemedi.

Tezgâhın gerisindeki bir barmen ilgiyle masalarına bakıyordu.

"Yalnızım."

"Size inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ya siz?" dedi Arthur.

Lauren yanıt vermeden önce uygun kelimeleri aradı.

"Hayatımda biri var, gerçek anlamda birlikte yaşamıyoruz ama sonuç olarak o var. Bazen böyle olur, duygular yavaş yavaş ölür. Uzun zamandır mı yalnızsınız?"

"Oldukça uzun, evet."

"İşte buna hiç inanmam."

"Neye inanmazsınız?"

"Sizin gibi bir tipin yalnız kalmasına."

"Ben yalnız değilim!"

"İşte, gördünüz mü!"

"Hem birini sevebilir ve hem de yalnız olabilirsiniz! Bunun için duyguların karşılıklı olmaması ya da diğer kişinin özgür olmaması yeterlidir."

"Bütün bu zaman zarfında birine sadık kalınabilir, öyle mi?"

"O biri hayatınızın kadınıysa, beklemeye değer değil mi?"

"Yani yalnız değilsiniz!"

"Kalbim değil."

Lauren kahvesinden büyük bir yudum alır almaz yüzünü buruşturdu. Kahve soğuktu. Arthur başka bir tane söylemeyi istedi ama Lauren daha önce davranarak garsona bir servis masasının üzerindeki kahveliği gösterdi.

"Hanımefendi bir fincan mı iki fincan mı isterler?" diye sordu garson dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

"Sizin bir sorununuz mu var?" dedi Lauren.

"Hayır, kesinlikle yok," dedi garson işinin başına dönerken.

"Siz bir şey yemediniz diye sinirlendi mi dersiniz?" diye sordu Arthur'a.

"Lezzetli miydi bari?" diye sordu Arthur.

"Korkunçtu," dedi Lauren gülerek.

"O halde neden burayı seçtiniz?" dedi Arthur onunla birlikte gülerek.

"Denizin soluğunu hissetmeyi, tansiyonunu ölçmeyi,

nabzını tutmayı seviyorum."

Arthur'un gülüşü melankoli dolu bir gülümsemeye dönüştü, gözlerinde hüzün vardı, mutlulukla karışık hüzün yıldızları parlıyordu.

"Neyiniz var?" dedi Lauren.

"Bir şeyim yok, bir anım geldi aklıma."

Lauren hesabı getirmesi için garsona işaret etti.

"Şanslı kızmış," dedi Lauren kahvesinden bir yudum daha alırken.

"Kim?"

"Uzun süredir beklediğiniz kız."

"Sahiden mi?" diye sordu Arthur.

"Evet, sahiden! Neden ayrıldınız?"

"Uyuşmazlıklar vardı!"

"Artık anlaşamıyor muydunuz?"

"Hayır, çok iyi anlaşıyorduk. Aynı şeylere çılgınlar gibi gülerdik, aynı şeyleri arzulardık. Hatta bir gün, yapacağımız eğlenceli şeylerin listesini çıkarmaya yemin bile etmiştik, listeye *happy to do* adını takmıştı."

"Listeyi yazmanızı ne engelledi?"

"Zaman önce davranıp bizi ayırdı."

"Bir daha görmediniz mi birbirinizi?"

Garson hesabı masaya bıraktı, Arthur almak istedi, ancak Lauren daha hızlı davranarak kâğıdı kaptı.

"Nezaketinizi takdir ediyorum ama aklınızdan bile geçirmeyin, benim sözlerimden başka bir şey tüketmediniz masada, feminist değilim ama her şeyin bir sınırı var!"

Arthur'un karşı çıkacak zamanı bile olmadı, Lauren görevliye kredi kartını çoktan vermişti.

"Eve dönüp çalışmam gerekiyor," dedi Lauren, "ama içimden hiç gelmiyor."

"O zaman gezinelim, harika bir gün, üstelik benim de içimden sizi çalışmaya yollamak gelmiyor."

Lauren sandalyesini itip kalktı.

"Gezintiyi kabul ediyorum."

O, mekândan çıkınca garson başını salladı.

Lauren, Presidio Parkı'nda yürümek istiyordu, büyük

sekoyaların altında aylak aylak dolaşmayı seviyordu. Golden Gate'in ayaklarından birinin çakılı olduğu tümseğe kadar iniyordu, çoğunlukla. Arthur civarı iyi biliyordu. Oradan bakınca köprü, körfezle gökyüzü arasında uzanan bir çizgiyi andırıyordu.

Lauren'ın köpeğini alması gerekiyordu. Arthur orada bekleyeceğine söz verdi. Lauren mendireğin ucunda ondan ayrılırken Arthur tek bir kelime etmeden uzaklaşmasını seyretti. Bazı anlar sonsuza dek aklına kazınır insanın.

15

Arthur büyük köprünün ayağında, alçak bir duvarın üstüne oturmuş Lauren'ı bekliyordu. Bulunduğu noktada okyanusun dalgaları körfezin dalgalarıyla çarpışıyordu, bu boğuşma karanlık çağlardan bu yana devam ediyordu.

"Çok beklettim mi?" dedi Lauren.

"Kali nerede?"

"En ufak bir fikrim yok, annem evde değildi. Köpeğimin adını biliyor musunuz?"

"Gelin, köprünün öbür tarafından yürüyelim, okyanusu görmek istiyorum," dedi Arthur.

Bir tepeye tırmanıp öbür yamacından aşağı indiler. Aşağıda, kilometrelerce kumsal uzanıyordu.

Suyun kenarında yürüdüler.

"Siz farklısınız," dedi Lauren.

"Kimden?"

"Belirli birinden değil."

"O zaman farklı olmak çok zor değil."

"Budalalık yapmayın."

"Bende sizi rahatsız eden bir şey mi var?"

"Hayır yok, her zaman dingin görünüyorsunuz, hepsi bu."

"Bu bir kusur mu?"

"Değil elbette, ama biraz şaşırtıcı, hiçbir sorununuz yok sanki."

"Çözüm bulmayı severim, aileden geliyor, annem de benim gibiydi."

"Anne babanızı özlüyor musunuz?"

"Babamı çok az tanıdım. Annemin yaşama belirli bir bakışı vardı, sizin söylediğiniz gibi farklı bir bakış."

Arthur kumlara dokunmak için diz çöktü.

"Bir gün," dedi, "bahçede bir dolar buldum, çok zengin olduğumu düşünüyordum. Hazinem avucumda ona koştum. Parayı ona gösterdim, bulduğum için çok gurur duyuyordum. Ona, bu müthiş servetle satın alacağım şeylerin listesini yazdırdıktan sonra, avucumu kapattırıp elimi ters çevirmemi ve avucumu açmamı istedi."

"Sonra?"

"Para yere düştü. Annem, 'İşte, ölünce böyle olur, dünyanın en zengin adamı olsan da nihayetinde bu olur. Para ve iktidar yok olur. İnsan, sonsuz varoluşu başka insanlarla paylaştığı duygularla yaratabilir yalnızca,' dedi. Söylediği doğruydu; sanki dün ölmüş gibi ama yıllar oldu, gün gün ayları saymayı bırakalı çok oldu. Bir manzaraya, kendi hikâyesini sırtlanan yaşlı bir adama nasıl bakacağımı o öğretti bana, bazen bu bakışlar kadar kısa bir an beliriveriyor; yağmurun parıltısında, bir ışığın yansımasında ortaya çıkıveriyor, bazen de bir sohbette geçen kelime oluveriyor, o benim ölümsüzüm."

Arthur'un parmaklarının arasındaki kum taneleri akıp gitti. Zamanın silemediği ve gülüşlerde kapanmamış yaralar bırakan yürek acıları vardır.

Lauren, Arthur'a yaklaştı, kolundan tutup kalkmasına yardımcı oldu, kumsaldaki yürüyüşlerine devam ettiler.

"Bir insan bunca zaman nasıl olur da bekler birini?"

"Bu konuyu neden açıyorsunuz?"

"Çünkü ilgimi çekiyor."

"Yaşadığımız, bir hikâyenin başlangıcıydı sadece, hayatın tutmadığı bir söz gibiydi; ben sözlerimi hep tutarım."

Lauren kolunu bıraktı, Arthur onun kumsalda tek başına uzaklaşmasını izledi. Yanına gitmek için bir süre bek-

ledi, Lauren ayaklarının ucuyla dalgalara dokunuyordu.

"Söylenmemesi gereken bir şey mi söyledim?"

"Hayır," diye mırıldandı Lauren, "tersine. Sanırım eve dönme zamanım geldi, işim var gerçekten."

"Yarını bekleyemez mi?"

"Yarın ya da bu öğleden sonra, ne fark eder?"

"Tek bir arzu her şeyi değiştirebilir, sizce öyle değil mi?"

"Siz ne arzuluyorsunuz?"

"Bu kumsalda sizinle yürüyüp pot kırmaya devam etmeyi."

"Akşam birlikte yiyelim mi?" dedi Lauren.

Arthur tereddüt edermiş gibi yüzünü buruşturdu. Lauren omzuna dostça vurdu.

"Sırf turizmle gastronominin her zaman kötü bir ikili oluşturmadığını kanıtlamak için, mekânı ben seçeceğim," dedi Arthur gülerek.

"Nereye gideceğiz?"

"Cliff House'a, oraya," dedi uzaktaki bir yarı parmağıyla göstererek.

"Bu kentte doğdum, büyüdüm ama oraya adımımı bir kez bile atmadım!"

"Eyfel Kulesi'ne hiç çıkmamış Parisliler tanıdım ben."

"Fransa'ya gittiniz mi?" diye sordu Lauren gözleri parlayarak.

"Paris'e, Venedik'e, Tanca'ya..."

Bunun üzerine Arthur, birkaç adımlık kısa yürüyüşleri boyunca Lauren'ı dünyanın dört bir yanında dolaştırdı, yükselen deniz arkalarında bıraktıkları adımları gün batarken silecekti.

* * *

Ağaç kaplama salon neredeyse bomboştu. Önden Lauren girdi. Restoran sorumlusu karşıladı onları. Lauren iki kişilik bir masa istedi. Görevli, misafirini barda

beklemesini önerdi. Lauren şaşırmıştı, arkasını döndüğünde Arthur'un ortadan kaybolduğunu gördü. Geri dönüp merdivenlere bakınca en üst basamakta dikilen Arthur'u gördü, dudaklarında bir gülümsemeyle onu bekliyordu.

"Ne yapıyorsunuz orada?"

"Aşağıdaki salon kasvetli, burası çok daha eğlenceli."

"Öyle mi dersiniz?"

"Her yer kasvetli değil mi?"

Lauren başını salladı, o da aynı fikirdeydi.

"Ben de kendi kendime aynı şeyi söylüyordum. Başka yere gidelim."

"Görevliye masayı ayırttırdım!" dedi Lauren, canı sıkılmıştı.

"Öyleyse hiçbir şey söylemeyin ona, o bizim masamız olsun, ilk yemeğimizi yiyemediğimiz yer olarak hep aklımızda kalır!"

Arthur, Lauren'ı restoranın park yerine götürdü. Bir taksi çağırmasını rica etti, telefonu yanında değildi. Lauren kendi telefonuyla taksi durağını aradı.

On beş dakika sonra, 39. İskele'de taksiden indiler, kentteki bütün turistik noktaları denemeye karar vermişlerdi. Çok yorgun olmazlarsa, Chinatown'da bir şeyler içmeye bile gideceklerdi, Arthur turist otobüslerinin gece boyunca yolcularını döktüğü kocaman bir bar biliyordu.

Lauren, uzaktan Paul'ü gördüğü sırada tahta kaplamaların üzerinde yürüyorlardı, Paul korkuluğa dirseklerini dayanmış, sütun bacaklı bir dilberle hararetle konuşuyordu.

"Oradaki arkadaşınız değil mi?"

"Evet o," dedi Arthur arkasını dönerek.

Lauren da arkasını döndü.

"Bir merhaba demeyelim mi?"

"Hayır, muhabbetlerini bölmek istemiyorum, gelin şu tarafa gidelim."

"Bizi birlikte görmelerini istemiyor musunuz?"

"Ne alakası var, neden böyle düşündünüz?"

"Çünkü korkmuşa benziyorsunuz."

"Sizi temin ederim, yok öyle bir şey. Hastane çıkışında ilk ziyaretimi size yaptığımı öğrenirse acayip kıskanır; gelin, sizi Ghirardelli Meydanı'na götüreyim, eski çikolatacı bu saatte Japon kaynıyordur."

Yol boyunca, kutlamalar almış başını gidiyordu. Balıkçılar her yıl, yengeç avlama mevsiminin açılışını kutlarlardı.

Gün, ateşlerin ışığında son yansımalarını da kaybetmişti ve körfezin üzerindeki yıldızlı gökte ay belirmeye başlamıştı bile. Kütüklerin üzerindeki deniz suyu dolu kazanlardan deniz kabukluları taşıyordu, geçenlere ikram ediyorlardı. Lauren, nazik bir denizcinin kendisi için ayıkladığı kocaman altı ıstakozu büyük bir iştahla mideye indirdi. Arthur kendine müthiş bir ziyafet çeken Lauren'a büyülenmiş gibi bakıyordu. Lauren bu sürpriz yemeğin üstüne bir de, Napa Vadisi üzümlerinden yapılmış Cabernet Sauvignon'dan ağzına kadar dolu üç maşrapa içti. Parmaklarını yaladıktan sonra, Arthur'un koluna girdi, suç işlemiş gibiydi.

"Yemeğimizi berbat ettim sanırım, bir parça çikolata yersem patlarım!" dedi.

"Hafif çakırkeyif oldunuz gibi geldi bana!"

"Mümkündür, deniz mi çalkalanıyor yoksa ben mi sallanıyorum?"

"İkisi de! Gelin, ilerde biraz hava alalım."

Arthur onu kalabalıktan uzağa götürüp eski ve yalnız bir sokak lambasının aydınlattığı banka oturttu.

Lauren elini Arthur'un dizine koydu, ciğerlerini temiz akşam havasıyla doldurdu.

"Bu sabah evime yalnızca teşekkür etmek için gelmediniz değil mi?"

"Sizi görmeye geldim, çünkü nedenini açıklayamasam da, sizi özledim."

"Bu tür şeyler söylememelisiniz."

"Neden? Bu kelimeler korkutur mu sizi?"

"Babam da, annemi baştan çıkarmak istediğinde böyle güzel cümleler kurardı."

"Ama siz anneniz değilsiniz."

"Değilim, benim bir mesleğim, kariyerim ve ulaşmak istediğim bir hedefim var, kimse beni ona ulaşmaktan alıkoyamaz, o benim özgürlüğüm."

"Biliyorum, zaten onun için..."

"Ne için?" dedi Arthur'un sözünü keserek.

"Hiç, ama yaşama anlamını veren yalnızca yürüdüğünüz hedef değildir, aynı zamanda hedefe nasıl ulaştığınızdır."

"Bunu da anneniz mi söyledi?"

"Hayır, bu benim düşüncem."

"Öyleyse, o kadar çok sevdiğiniz kadından neden ayrıldınız? Birkaç uyuşmazlık oldu diye mi?"

"Birbirimize teğet geçtik diyelim. Ben o mutluluğun kiracısıydım, o da sözleşmemi yenilemeyen ev sahibi."

"Hanginiz terk etti?"

"O beni terk etti, ben de gitmesine göz yumdum."

"Neden direnmediniz?"

"Çünkü direnseydim zarar görürdü. Vicdanımın çözmesi gereken bir meseleydi. Kendi aleyhinize de olsa, ötekinin mutluluğuna öncelik tanımak güzel bir sebep değil mi?"

"Hâlâ iyileşmemişsiniz."

"Hasta değilim ki!"

"Ona mı benziyorum?"

"Ondan birkaç ay büyüksünüz."

Sokağın diğer köşesindeki bir mağaza sahibi turistik eşya dükkânını kapatıyordu. Kartpostal askılarını içeri alıyordu.

"Bir tane almalıyız," dedi Arthur, "birkaç kelime karalayıp size postalardım."

"Bir ömür boyu aynı kişiyi sevmenin mümkün olduğuna inanıyor musunuz, gerçekten?" diye sordu Lauren.

"Gündelik yaşamdan hiç korkmadım, alışkanlık bir kader değil. Lüksü ve sıradanı, üstünü ve vasatı her gün

baştan yaratabiliriz. Ben tutkunun büyüdüğüne ve hafızası olduğuna inanıyorum. Üzgünüm, hepsi annemin hatası, aşk idealleriyle doldurdu kafamı. Bu da çıtayı çok yükseltiyor."

"Öteki için mi?"

"Hayır, kendim için, eski kafalıyım değil mi?"

"Yaşlılığın da güzel yanları vardır."

"Çocuk yanımı korumaya özen gösterdim."

Lauren başını kaldırdı ve Arthur'un gözlerinin ta içine baktı. Yüzlerinin birbirini çekmesine engel olamıyorlardı.

"Seni öpmek istiyorum," dedi Arthur.

"Soracağına neden öpmüyorsun?" diye yanıtladı Lauren.

"Çok eski kafalı olduğumu söylemiştim."

Dükkânın kepenkleri demir raylar üzerinde gıcırdadı. Bir alarm sesi yankılandı. Arthur doğruldu, afallamıştı, Lauren'ın elini eline alarak bir sıçrayışta ayağa kalktı.

"Gitmeliyim!"

Arthur'un yüz ifadesi değişmişti, Lauren ani bir ağrının saplandığını düşündü.

"Neyin var?"

Dükkânın alarmı gitgide daha şiddetleniyordu, kulakları çınlıyordu.

"Sana açıklayamam ama gitmem gerekiyor."

"Nereye gittiğini bilmiyorum ama seninle geliyorum!" dedi Lauren kalkarken.

Arthur ona sarıldı, gözlerini Lauren'dan ayırmıyordu, kollarının arasında sımsıkı tutmuş, bırakmıyordu.

"Beni dinle, geçen her saniye çok önemli. Sana söylediğim her şey gerçek. Yapabilirsen, beni anımsamanı isterim, ben seni unutmayacağım. Bir kez daha seninle olmak, bu kadar kısa da olsa, her şeye değdi."

Arthur geri geri giderek uzaklaştı.

"Neden 'bir kez daha' dedin?" diye sordu Lauren panik içinde.

"Gidiyorum."

"Neden 'bir kez daha' dedin Arthur?" diye haykırdı Lauren.

"Seninle geçirdiğim her dakika zamandan kaçırdığım bir an gibi. Kimse bunu elimden alamaz. Dünyayı, kendi dünyanı yerinden oynat Lauren."

Birkaç adım daha uzaklaştı ve bütün hızıyla koşmaya başladı. Lauren ismini haykırdı. Arthur ona döndü.

"Neden 'bir kez daha seninle olmak' dedin?"

"Senin yaşadığını biliyordum. Seni seviyorum ve bu seni hiç ilgilendirmez."

Arthur küçük sokağın köşesinde ortadan kayboldu.

Demir kepenk yavaşça yerine oturdu. Dükkân sahibi, duvara asılı küçük kilitte anahtarını döndürdü, korkunç alarm sustu. Dükkânın içindeki alarm kutusu düzenli aralıklarla biplemeye devam ediyordu.

* * *

Ekranlardan biri odanın karanlığında yeşil bir ışık halesi yayıyordu. Ansefalografi cihazı[1] düzenli aralıklarla tiz bip sesleri yayıyordu. Betty odaya girdi, ışığı yaktı ve yatağa doğru koştu. Küçük yazıcıdan çıkan kâğıda göz atmasıyla telefona sarılması bir oldu.

"307 numaralı odada acilen bir reanimasyon cihazına ihtiyacım var, Fernstein'a çağrı bırakın, her neredeyse bulun onu ve en kısa zamanda buraya gelmesini söyleyin. Nöroloji blokunu alarma geçirin ve bir anestezist yollayın."

* * *

Şehrin aşağı mahallelerinde yağmur çiseliyordu. Lauren banktan kalktı, ona her şeyin siyah beyaz göründüğü

1. Beynin elektriksel faaliyetlerini kaydederek grafik olarak kâğıda döken cihaz. (Ç.N.)

sokağı geçti. Green Sokak'a girdiğinde gece bulut yüklüydü. Çiselti yerini yaz sağanağına bırakmıştı. Lauren başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Alçak bir duvara oturdu ve sağanağın altında uzunca bir süre Pacific Heights'ın yukarılarında yükselen Victoria tarzı evleri seyretti.

Yağmur kesilince apartmanın sahanlığına girdi, merdivenleri tırmanıp evine çıktı.

Saçları sırılsıklamdı, salonda soyundu, mutfak askısından aldığı bir havluyla başını kuruladı ve koltuğun arkalığına bırakılmış bir örtüye sımsıkı sarındı.

Mutfak dolabından aldığı bir şişe Bordeaux açtı. Büyük bir bardağa doldurdu, çıkmaya kadar ilerleyip, aşağıda Ghirardelli Meydanı'ndaki küçük kuleleri seyre daldı. Uzaklarda, Çin'e giden büyük bir kargo gemisinin sis düdüğü yankılanıyordu körfezde. Lauren, kollarını uzatmış onu bekleyen koltuğa gözünün ucuyla şöyle bir baktı. Görmezden gelerek kitaplığa doğru yürüdü. Bir kitap aldı, ayaklarının dibine bıraktı, bir tane daha aldı onu da yere attı, müthiş bir öfke sardı bedenini, bütün kitapları yere fırlattı.

Raflar tamamen boşaldığında bu kez kitaplığı itti, arkasındaki küçük pencere ortaya çıktı. Kanepeye saldırıp bütün gücüyle doksan derece döndürdü. Sendeleyerek bardağını aldı ve kendini yastıkların arasına bıraktı. Arthur haklıydı oradan bakınca evlerin çatılarına bakan nefis manzara görülüyordu. Neredeyse bir dikişte bitirdi şarabını.

Islak sokakta yaşlı bir kadın köpeğini gezdiriyordu, gri gecede bir tek penceresinden hâlâ ışık süzülen alçak eve doğru başını kaldırdı. Lauren'ın uykuyla gevşeyen eli yavaşça açıldı, boş kadeh kanepenin ayağına doğru yuvarlandı.

* * *

"Onu ameliyathane blokuna götürüyorum," diye bağırdı Betty reanimasyon stajyerine.

"Önce satürasyonunu yükseltmeme izin ver."

"Zamanımız yok."

"Kahretsin Betty, stajyer olan benim."

"Siz daha kısa pantolonla gezerken ben hemşirelik yapıyordum Doktor Stern. Satürasyonu asansörde yükseltsek nasıl olur?"

Betty yatağı koridorda iterken Doktor Stern de reanimasyon cihazını iterek onları izliyordu.

"Nesi var?" diye sordu Stern, "her şey normaldi."

"Her şey normal olsaydı, evinde olurdu, bilinci de yerinde olurdu. Bu sabah yarı uyur haldeydi, ben de ansefalografi cihazına bağladım yeniden, hemşirenin işi budur, nesi olduğunu bulmaksa siz doktorların işi!"

Yatağın tekerlekleri hızla dönüyordu, asansörün kapıları kapanmak üzereydi. Betty haykırdı:

"Bizi bekleyin, acil vaka!"

Bir stajyer metal kapıları tuttu, Betty kabine girdi, Doktor Stern reanimasyon cihazına yer açmak için sağa sola dönüyordu.

"Ne tür bir acil vaka?" dedi stajyer merakla.

Betty yukarıdan şöyle bir baktı ona ve "Yatakta uzanmış türünden," dedikten sonra beşinci katın düğmesine bastı.

Asansör yukarı doğru çıkarken hemşire gömlek cebinin dibine kayan telefonunu aramaya başladı, ancak tam o sırada kapılar nöroloji bölümünde açıldı. Yatağı bütün gücüyle koridorun öbür ucundaki ameliyathane blokuna doğru itmeye başladı. Granelli hazırlık odasının girişinde bekliyordu. Hastanın üzerine eğildi.

"Tanışıyoruz değil mi?"

Arthur'dan yanıt alamayınca Granelli, Betty'ye baktı.

"Onu tanıyoruz, değil mi?"

"Beyin zarı altında toplanan sıvıyı almıştık geçen pazartesi."

"Ah, küçük bir sorunumuz var desene. Fernstein'ın haberi var mı?"

"Bu hâlâ burada mı!" dedi cerrah içeri girerken. "Her

hafta ameliyat mı edeceğiz bu adamı!"

"Son bir kez daha!" dedi Betty oradan ayrılırken.

Koridorda koşmaya başladı, acil servisteki telefona inmek için acele ediyordu.

* * *

Lauren telefonun sesiyle uyandı. El yordamıyla ahizeyi aradı.

"Nihayet!" dedi Betty, "üçüncü arayışım, neredeydin?"

"Saat kaç?"

"Fernstein sana haber verdiğimi öğrenirse beni öldürür."

Lauren kanepede doğruldu, Betty ona 307'deki hastayı az önce ameliyathaneye çıkarması gerektiğini anlattı. Lauren'ın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

"Neden hastaneden bu kadar erken çıkmasına izin verdiniz?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Betty.

"Bu sabah hastaneyi terk etmesine asla izin vermemeliydiniz, neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun, adresimi sen vermişsin!"

"İçtin mi sen?"

"Azıcık, neden?"

"Sen ne diyorsun? Hastanla ben ilgilendim, yataktan bile çıkmadı bugün! Ayrıca hiçbir şey söylemedim ona."

"Ama öğlen yemeğini onunla yedim!"

Bir an sessizlik oldu, Betty öksürdü.

"Sana haber vermemem gerektiğini biliyordum!"

"Hayır, elbette vermelisin. Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü seni birazcık olsun tanıyorsam, küfelik de olsan yarım saat içinde burada olursun."

Lauren mutfak tezgâhındaki şişeye baktı, ancak büyük bir bardağı dolduracak kadar şarap eksilmişti, gerisi duruyordu.

"Betty, bahsettiğin hastanın o olduğuna emin..."

"Evet! Sabahtan beri monitöre bağlı olduğu halde onunla yemek yediğini söylüyorsan, gelir gelmez seni hastaneye yatıracağım, hem de onunla aynı odaya değil!"

Betty telefonu kapattı. Lauren çevresine bakındı. Kanepe eski yerinde değildi, kitaplığın ayağının dibine saçılmış kitaplara da bakılacak olursa evine hırsız girdiği düşünülebilirdi. İçini kaplayan garip duyguya kapılıp gitmeyi reddetti. Yaşamakta olduğu şeyin mantıklı bir açıklaması mutlaka vardı, bunu bulması yeterliydi, mantıklı bir neden hep olurdu! Kanepeden kalkarken yerdeki boş bardağa bastı, topuğunda derin bir yara açıldı. Kırmızı kan hindistancevizi ağacı liflerinden yapılma halısına sıçradı.

"Bir bu eksikti."

Bir ayağının üzerinde sekerek banyoya gitti, su akmıyordu. Ayağını küvetin içine soktu, elini ecza dolabına doğru uzatıp doksan derecelik alkol şişesini yakaladı, yaranın üstüne boca etti. Keskin bir acı hissetti, başı dönmesin diye derin bir nefes aldı ve etine saplanan cam kırıklarını birer birer çıkardı. Başkalarını tedavi etmek başka, kendi bedenine müdahale etmek başka şeydi. On dakika boyunca kanamayı durduramadı. Yaraya yeniden baktı, kapanması için sadece kompresyon yapmak yeterli olmayacaktı, dikilmesi gerekiyordu. Ayağa kalktı, gazlı bez ararken raftaki bütün şişeleri devirdi, gazlı bez yoktu. Bileğini bir havluyla sarıp elinden geldiği kadar sıkarak bir düğüm attı ve tek ayağının üzerinde zıplayarak giysi dolabına doğru gitti.

* * *

"Melek gibi uyuyor!" dedi Granelli.

Fernstein, MR filmlerine baktı.

"Dokunmadığım küçük anomalinin olmasından endişelendim ama değilmiş; beyinde kanama olmuş, drenleri çok erken çıkarmışız. Kafatasının içinde küçük bir basınç oluşmuş, basıncı almak için küçük bir yol açacağım ve

her şey yoluna girecek. Bir saatlik anestezi verin."

"Memnuniyetle, sevgili meslektaşım," dedi Granelli, keyfi yerindeydi.

"Onu pazartesi günü taburcu etmeyi düşünüyordum ama fazladan bir hafta daha kalması gerekecek ve bu da hiç işime gelmiyor," diye homurdandı Fernstein hastaya neşteri vururken.

"Nedenmiş o?" diye sordu Granelli ekrana yansıyan yaşamsal bulguları denetlerken.

"Kendimce sebeplerim var," dedi yaşlı profesör.

* * *

Bir kot pantolon giymek hiç bu kadar zor olmamıştı. Çıplak tenine de ince bir triko geçirivermişti, Lauren'ın bir ayağında ayakkabı vardı, öbürü çıplaktı. Dışarı çıkıp evin kapısını kapattı. Merdiven hiç bu kadar sevimsiz gözükmemişti gözüne. İkinci katın sahanlığında, acı öyle keskinleşti ki yürümesi imkânsızlaştı. Basamaklara oturup aşağıya kayarak indi. Arabasına kadar topallayarak gidip garajın kumandasına bastı. Triumph fırtınaya gebe bir göğün altında San Francisco Memorial Hastanesi'ne doğru yola çıktı. Vitesi her değiştirişinde, acı bayıltacak kadar artıyordu. Biraz temiz hava almak üzere camı açtı.

* * *

Paul'ün Saab'ı California Sokağı'ndan aşağı tam gaz iniyordu. Restorandan ayrıldıklarından beri, ağzını bıçak açmamıştı. Onega elini bacağına koyup yavaşça okşadı.

"Endişelenme, belki de o kadar ciddi değildir."

Paul yanıt vermedi, Market Sokağı'ndan sapıp 20. Sokak'a doğru çıktı. Paul'ün telefonu çaldığında Bank of America Kulesi'nin tepesinde baş başa yemek yiyorlardı. Bir hemşire, Arthur Ashby'nin durumunun ağırlaştığını

haber vermişti, hasta ameliyat için onay verecek durumda değildi. Hastanın dosyasında adı bulunduğundan, cerrahi müdahaleye onay vermek üzere olabildiğince çabuk hastaneye gelmesi gerekiyordu. Onayı telefonda verdikten sonra aceleyle restorandan ayrılmışlardı ve şimdi yanında Onega'yla gecenin karanlığında hastaneye doğru yol alıyordu.

* * *

Triumph acilin girişindeki saçağın altına girdi; bir güvenlik görevlisi sürücüye oraya park edemeyeceğini belirtmek için arabanın kapısına yaklaştı. Lauren hastanede stajyer olduğunu ve yaralandığını güçlükle söyleyebildi. Görevli telsizle yardım istedi, Lauren bayılmıştı.

* * *

Granelli ekrana doğru eğildi, Fernstein Anestezist'in yüzünü ekşittiğini hemen fark etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu cerrah.

"Karıncıkta hafif bir ritim bozukluğu var, elinizi ne kadar çabuk tutarsanız o kadar iyi olur, onu mümkün olduğunca erken uyandırmak istiyorum."

"Elimden geleni yapıyorum, sevgili meslektaşım."

Camekânın arkasındaki Betty birkaç dakikalığına yerine bakacak birini bulmuştu, ameliyathanede olup biten hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Saatine baktı, Lauren'ın eli kulağında olmalıydı.

* * *

Paul acil girişine geldi, danışmada kendini tanıttı. Görevli bekleme salonunda oturmasını rica etti. Başhemşire

yukarı çıkmıştı, yakında dönerdi. Onega beline dolanıp onu bir sandalyeye doğru sürükledi. Birkaç saniyeliğine onu yalnız bırakıp içecek otomatına bozuk para attı. Şekersiz küçük boy bir kahve alıp elinde bardakla Paul'ün yanına geldi.

"Al," dedi alçak sesle, "restoranda içmeye vaktin olmamıştı."

"Gece için özür dilerim," dedi Paul başını kaldırırken, üzgündü.

"Özür dileyecek bir şey yok, ayrıca balık da pek iyi sayılmazdı."

"Sahi mi?" dedi Paul kaygılı bir edayla.

"Hayır. Ayrıca ha orası olmuş ha burası, önemli olan birlikte olmamız. İç hadi, soğuyacak."

"Bunun onu görmeye gelmediğim gün olması şarttı sanki!"

Onega elini Paul'ün darmadağın olmuş saçlarının arasından geçirdi, sonsuz bir şefkatle okşadı onu. Paul yetişkinlerin dünyasında unutulmuş bir çocuk edasıyla ona bakıyordu.

"Onu kaybedemem, ondan başka kimsem yok."

Onega sineye çekti, hiçbir şey söylemedi. Paul'ün yanına oturup onu kollarının arasına aldı.

"Bizde bir şarkı vardır, birini düşünürsen o asla ölmez der, sen de onu düşün, kederini değil."

* * *

Doktor Stern iki numaralı bölmeye girdi, yatağa kadar ilerledi ve hastanın dosyasını aldı.

"Yüzünüz hiç yabancı gelmiyor," dedi.

"Burada çalışıyorum," dedi Lauren.

"Evet, ama ben yeni geldim, geçen cumaya kadar Boston'da ihtisasımı yapıyordum."

"Öyleyse birbirimizi hiç görmedik, sekiz gündür zoraki bir tatildeyim, buraya ayak atmadım."

"Ayak demişken, sizinkinin durumu kötü, nasıl becerdiniz böyle kesmeyi?"

"Salakça oldu!"

"Ne yaptınız?"

"Bir bardağa bastım!"

"Bardağın içindeki midenizde mi?"

"Öyle de denebilir."

"Tahlil sonuçlarınız çok çarpıcı, yine de alkolünüzde kan bulmayı başardım."

"Abartmayalım," dedi Lauren doğrulmaya çalışırken "birkaç yudum Bordeaux içtim yalnızca."

Lauren'ın başı döndü ve midesinin kalktığını hissetti, asistan leğeni zar zor yetiştirdi. Kâğıt bir mendil uzatıp gülümsedi.

"O biraz şüpheli sevgili meslektaşım, önümdeki laboratuvar sonuçlarına göre, körfezdeki yengeçlerin yarısını mideye indirmişsiniz ve bir şişe Cabernet Sauvignon'u da tek başınıza yuvarlamışsınız. Bu iki rengi aynı akşam karıştırmak kötü bir fikir. Beyazın üstüne kırmızı, feleğini şaşırtır insana!"

"Ne dediniz?" diye sordu Lauren.

"Ben bir şey demedim, mideniz söylüyor, buna karşın..."

Lauren uzandı ve başını ellerinin arasına aldı, başına gelene hiçbir anlam veremiyordu.

"Buradan hemen çıkmalıyım."

"Elimden geleni yaparım," dedi Stern, "ama önce ayağınızı dikmeliyim, bir de tetanos aşısı yapmalıyım size. Lokal anestezi mi yapayım, yoksa..."

Lauren yarayı bir an önce dikmesini söyleyerek Stern'in sözünü kesti. Genç doktor bir dikiş kiti alıp Lauren'ın yanındaki küçük tabureye oturdu. Betty içeri girdiğinde üçüncü dikişi atıyordu.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu başhemşire.

"Kafayı bulmuş!" diyerek onun yerine yanıtladı Stern.

"Kötü bir yara," dedi Betty, Stern'in diktiği ayağa bakarak.

"O nasıl?" dedi Lauren stajyere aldırmadan.

"Ameliyathaneden şimdi indim, henüz başarmış sayılmaz ama kurtulacak sanırım."

"Ne oldu?"

"Beyinde ameliyat sonrası sudasyon[1] oluşmuş, drenler çok erken çıkarılmış."

"Sana bir soru sorabilir miyim, Betty?"

"Hayır deme seçeneğim var mı?"

Lauren, Doktor Stern'in bileğini yakalayıp onları birkaç saniye baş başa bırakmasını rica etti. Stajyer önce işini bitirmek istiyordu. Betty adamın elinden iğneyi aldı, o bitirecekti dikişi. Acil serviste, yardımına Lauren'dan daha fazla ihtiyacı olan yığınla insan vardı.

Stern, Betty'ye baktı. Tabureden kalktı, zaten Betty'nin tek yapması gereken yarayı sarmak ve tetanos aşısı yapmaktı. Hastanelerdeki başhemşirelerin, ihtisasını yapmış genç doktorlar üzerinde belli bir otoriteleri olurdu.

Betty, Lauren'ın yanına oturdu.

"Seni dinliyorum," dedi.

"Soracağım şeyin tuhaf geleceğini biliyorum ama 307 numaralı odadaki hasta gün içinde sen farkında olmadan hastaneden kaçmış olabilir mi? Aramızda kalacağına yemin ederim."

"Sorunu netleştir!" dedi Betty incinmiş bir sesle.

"Bilemiyorum, yatağında olduğu zannedilsin diye yerine bir yastık koyup sen fark etmeden birkaç saatliğine hastaneden ayrılmış olabilir mi, bunu yapabilecek birine benziyor?"

Betty lavabonun yanındaki leğene bir göz atıp başını iki yana salladı.

"Senin adına utanıyorum, tatlım!" dedi.

Stern yeniden bölmeye girdi.

"Bir yerlerde karşılaşmadığımıza emin misiniz? Beş yıl önce burada bir staj yap..."

1. Terleme. (Ç.N.)

"Dışarı!" diye emretti Betty.

* * *

Profesör Fernstein saatine baktı.

"Elli dört dakika! Uyandırabilirsiniz," dedi ameliyat masasından uzaklaşırken.

Profesör, anestezisti selamlayıp ameliyathane blokundan ayrıldı, yüzü asıktı.

"Nesi var?" diye sordu Granelli.

"Yorgun," dedi Norma, sesi üzgündü.

Granelli, Arthur'u uyandırırken hemşire de yaralara pansuman yaptı.

Asansör kabininin kapıları acilin sahanlığına açıldı. Fernstein hızlı adımlarla koridoru geçti. Bölmelerin birinden gelen ses dikkatini çekince şüphelenerek kafasını perdeden içeri uzattı ve Betty'yle konuşmakta olan Lauren'ı gördü.

"Anlayışınız mı kıt sizin? Bu hastaneye girmeniz yasak, Tanrı'nın belası! Görevinize iade edilmediniz daha!"

"Hasta olarak bulunuyorum burada."

Fernstein ona kuşkuyla baktı. Lauren bacağını gururla havaya kaldırdı, Betty de topuğuna yedi dikiş atıldığını onayladı. Fernstein homurdandı:

"Bana karşı gelmek için ne olursa yaparsınız."

Lauren karşılık vermek istiyordu, ancak Profesör'e sırtını dönen Betty susması için kaş göz işaretleri yaptı; Fernstein ortadan kaybolmuştu bile, adımları koridorda yankılanıyordu. Girişi geçti ve santral memuresine sert bir ifadeyle evine gittiğini söyledi; California valisi spor yaparken yüzünü dağıtsa bile rahatsız edilmek istemiyordu.

"Ben ona ne yaptım?" diye sordu Lauren, sarsılmıştı.

"Özledi seni! Seni uzaklaştırdığından bu yana, çok tersleşti. Buradaki herkes canını sıkıyor, senin dışında."

"Keşke biraz daha az özleseydi, benimle nasıl konuştuğunu duydun mu?"

Betty kullanılmamış bandajları toparladı ve çekmecelere yerleştirmeye başladı.

"Orada dur bakalım tatlım, sen de pek usturuplu konuşuyor sayılmazsın! Pansumanın bitti, bu hastanenin üst katları dışında sekerek nereye istersen gidebilirsin."

"Onu odasına indirmişler midir dersin?"

"Kimi?" diye sordu Betty alaycı bir sesle ecza dolabının kapısını kapatırken.

"Betty!.."

"Öğrenir öğrenmez buradan gideceğine yemin edersen, gidip bakarım."

Lauren başıyla söz verdiğini işaret etti, bunun üzerine Betty muayene odasını terk etti.

Fernstein park yerinden geçti. Arabasına birkaç metre kala ağrı yine başladı. Ağrı ilk kez bir ameliyat sırasında tutmuştu. Yüzündeki ifadeden, Norma'nın karnının altına saplanan ağrıyı anladığını biliyordu. Ameliyat sırasında kazandığı altı dakika sadece hastanın hayrına olmamıştı. Alnı boncuk boncuk terliyordu, görüşü her adımında biraz daha bozuluyordu. Damağında metalik bir tat hissetti. Birden iki büklüm oldu, öksürük nöbetine tutulmuştu, elini ağzına götürdü, parmaklarına kan bulaşmıştı. Birkaç metresi kalmıştı, bekçinin onu görmemesi için dua ediyordu. Arabanın kapısına yaslanıp cebindeki kumandayı aradı. Kalan azıcık gücünü de toparlayarak direksiyonun başına geçti ve krizin geçmesini bekledi. Görüşü karanlık bir perdenin ardında kayboldu.

* * *

Betty gitmişti. Lauren koridora süzüldü, topallayarak vestiyere doğru gitti. Dolaplardan birini açtı, eline gelen ilk gömleği alıp girdiği gibi hızla çıktı. Servis kapılarından birini açtı, başının üstünde bir sürü borunun

uzandığı uzun bir koridordan geçti ve binanın başka bir kanadında yer alan pediatri servisinde ortaya çıktı. Üçüncü kata kadar binanın batı yakasındaki asansörlere bindi, ters yöndeki dar bir koridora girdi ve nihayet kendisini nöroloji servisinde buldu. 307 numaralı odanın kapısında durdu.

* * *

Paul bir hamlede kalktı, yüzünden endişe okunuyordu. Ama ona doğru yaklaşan Betty'nin yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

"En kötüsünü atlattık," dedi.

Ameliyat iyi geçmişti, Arthur dinlenmek üzere odasına alınmıştı, reanimasyon servisinde kalması gerekmemişti bile. Bu akşamki olay, bir ameliyat sonrası küçük bir komplikasyondu sadece. Onu hemen yarın ziyaret edebilirdi. Paul bütün gece başında beklemek istiyordu ama Betty onu yeniden teskin etti, endişelenmesini gerektiren bir durum yoktu. Betty'de numarası vardı, herhangi bir şey olursa onu arayacaktı.

"Bundan böyle ciddi bir şey olmayacağını garanti ediyor musunuz?" dedi Paul fevri bir sesle.

"Gel," dedi Onega onu kolundan tutarak, "eve gidiyoruz."

"Her şey kontrol altında," diye belirtti Betty, "gidip dinlenin, yüzünüz kireç gibi, iyi bir uyku size çok iyi gelir. Benim gözüm onun üstünde."

Paul, hemşirenin elini tutup teşekkürler ve özürler arasında hararetle sıktı.

Onega'nın onu çıkışa doğru neredeyse zorla çekiştirmesi gerekti.

"Bilseydim, en iyi arkadaş rolünü seçerdim! Söz konusu arkadaşın olunca kendini çok daha iyi ifade ediyorsun!" dedi otoparktan geçerken.

"Ama seninle hastayken ilgilenme fırsatım olmadı

daha," diye yanıtladı Paul kötü niyetle, bir yandan da arabanın kapısını açıyordu.

Paul direksiyona geçti ve yanına park etmiş olan arabaya hayretle baktı.

"Gitmiyor muyuz?" dedi Onega.

"Sağdaki şu adama bak, pek iyi görünmüyor," dedi.

"Burası bir hastane otoparkı, ayrıca sen de doktor değilsin! Bu akşamlık bu kadar yardımseverlik yeter, gidelim."

Saab park yerinden ayrılıp sokağın köşesinde gözden kayboldu.

* * *

Lauren kapıyı itip içeriye girdi. Sessiz oda yarı karanlığa gömülmüştü. Arthur gözlerini araladı ve hemen ardından yine uykuya daldı. Lauren yatağın ayakucuna doğru ilerleyip dikkatle ona baktı. Santiago'nun birkaç sözü geldi aklına; küçük kızının odasından ayrılırken kır saçlı adam son bir kez ardına dönmüş ve İspanyolca şunu söylemişti: "Hayat uzun bir uykuya benzeseydi, hisler de onun kıyısı olurdu." Lauren alacakaranlıkta ilerledi, Arthur'un kulağına eğilip fısıldadı:

"Bugün garip bir düş gördüm. Uyandığımdan bu yana da tekrar o düşe dönmek istiyorum, neden olduğunu ve nasıl yapacağımı da hiç bilmiyorum. Burada uyuduğunu görmek istedim."

Alnına bir öpücük kondurdu, odanın kapısı arkasından yavaşça kapandı.

16

San Francisco Körfezi'nde gün doğuyordu. Fernstein mutfaktaki Norma'nın yanına gitti, tezgâha oturdu, kahve makinesini alıp iki fincan kahve doldurdu.

"Dün geç mi geldin?" dedi Norma.

"İşim vardı."

"Halbuki hastaneden benden çok önce ayrıldın?"

"Şehirde halletmem gereken bazı işler vardı."

Norma ona döndü, gözleri kıpkırmızıydı.

"Ben de korkuyorum, oysa sen benim korktuğumu hiç görmüyorsun, yalnız kendi korkunu düşünüyorsun, senden sonra yaşayacak olma fikri beni dehşete düşürmüyor mu sanıyorsun?"

Yaşlı profesör taburesinden kalktı ve Norma'yı kollarının arasına aldı.

"Özür dilerim, ölmenin bu denli güç olacağını tahmin etmemiştim."

"Yaşamın boyunca ölümle iç içe yaşadın."

"Başkalarının ölümüyle iç içe yaşadım, kendiminkiyle değil."

Norma sevgilisinin yüzünü ellerinin arasına aldı, dudaklarını yanağına yapıştırdı.

"Senden istediğim yalnızca savaşman, biraz daha uzatman, on sekiz ay, bir yıl, daha hazır değilim."

"Senden saklamayacağım, ben de hazır değilim."

"O zaman kabul et şu ilaç tedavisini."

Yaşlı profesör pencereye yaklaştı. Güneş, Tiburon tepelerinin ardından doğuyordu. Derin derin nefes aldı.

"Lauren doktor olarak atanır atanmaz, istifamı vereceğim. New York'a gideriz, beni tedavi etmek isteyen eski bir arkadaşım var orada. Bir deneyelim bakalım."

"Sahi mi?" diye sordu Norma gözyaşları içinde.

"Sana çok çektirdim ama hiç yalan söylemedim!"

"Neden hemen gitmiyoruz? Hemen yarın çıkalım yola."

"Lauren atanır atanmaz dedim. Ben de görevlerimden azat olmak istiyorum ama işlerimi yarım bırakamam. Şu ekmeğin üstüne tereyağı ve reçel sürer misin lütfen?"

* * *

Paul, Onega'nın evinin önünde durdu. Başka bir arabanın yanına park etti, arabadan inip aceleyle etrafından dolaştı. Onega'nın inmesini engelleyecek biçimde onun tarafındaki kapıya yapıştı. Onega, ne yaptığını anlamaz gözlerle ona baktı. Paul pencerenin camına vurup açmasını işaret etti.

"Arabayı sana bırakıyorum, ben bir taksiye binip hastaneye gideceğim. Anahtarlıkta evin anahtarları da var. Al onları, onlar senin, cebimde yedek anahtar var."

Onega ona baktı, şaşırmıştı.

"Pekâlâ, seninle daha sık birlikte olmak istediğimi söylemek için aptalca bir yol olduğunu itiraf ediyorum," diye ekledi Paul. "Her akşam görüşmek meselesine gelince, benim için çok iyi olur ama anahtarlar şimdi sende olduğuna göre kararı da sen ver, nasıl istersen öyle olsun."

"Evet, haklısın, aptalca bir yol seçtin," diye yanıtladı Onega yumuşak bir sesle.

"Biliyorum, bu hafta çok nöron kaybettim."

"Yine de senden çok hoşlanıyorum, bu kadar aptal olduğunda bile."

"Bak işte, bu iyi bir haber!"

"Kaybol, uyandığında yanında olmalısın."

Paul arabanın içine doğru uzandı.

"Dikkatli ol, araba hassastır, özellikle de kavrama düzeneği."

Onega'yı arzuyla öptükten sonra kavşağa doğru koşmaya başladı. Taksi San Francisco Memorial Hastanesi'ne doğru hareket etmişti bile; az önce yaptığını anlatınca Arthur'un emektar Ford'unu ödünç vereceğinden emindi.

* * *

Lauren başı kazan gibi uyandı. Ayağı zonkluyordu, yarayı kontrol etmek için bandajı açmaktan alamadı kendini.

"Kahretsin!" dedi yaradan iltihap aktığını görünce. "Bir bu eksikti."

Tek ayağının üzerinde kalktı ve sekerek banyoya gitti; ecza dolabını açtı, antiseptik şişesinin kapağını açtı ve topuğuna boca etti. Ayağı o kadar acıdı ki, elinden bıraktığı alkol şişesi küvette yuvarlanmaya başladı. Lauren işin içinden böyle çıkamayacağını gayet iyi biliyordu. Yarayı tekrar derinlemesine temizlemek ve antibiyotik yazdırmak gerekecekti. Bu tür bir enfeksiyonun ciddi sonuçları olabilirdi. Giyindi ve taksi durağını aradı. Bu durumdayken araba kullanmayı göze alamazdı.

On dakika sonra hastanedeydi, girişte sekiyordu. İki saattir sırasının gelmesini bekleyen bir hasta, herkes gibi sıraya girmesini salık verdi hiddetle. Lauren ona yaka kartını gösterip muayene odalarına açılan kapıdan geçti.

"Burada ne işin var?" diye sordu Betty. "Fernstein seni görürse..."

"Benimle ilgilen, canım çok yanıyor."

"Sızlandığına göre ciddi olmalı, şu tekerlekli sandalyeye otur."

"Abartma, hangi bölme boş?"

"3 numara! Çabuk ol, yirmi altı saattir görev başındayım, hâlâ nasıl ayakta durduğumu kendim bile bilmiyorum."

"Gece biraz dinlenebildin mi?"

"Gün ağarırken birkaç dakika."

Betty onu yatağa oturttu ve yaraya bakmak için bandajı çözdü.

"Nasıl bu kadar çabuk iltihap kaptırabildin?"

Hemşire, lidokain dolu bir şırınga hazırladı. Lokal anestezi maddesi Lauren'ın acısını dindirir dindirmez, Betty yaranın kenarlarını açtı ve iltihaplı dokuları derinlemesine temizledi. Ardından yeni bir dikiş kiti hazırladı.

"Kendin mi dikersin, yoksa bana güveniyor musun?"

"Sen yap ama önce bir dren tak, risk almak istemiyorum."

"Güzel bir yara izin olacak, üzgünüm."

"Ha bir eksik, ha bir fazla!"

Hemşire yarayı dikerken Lauren elleriyle çarşafı sıkıyordu. Betty sırtını döndüğünde bu fırsattan istifade dilinin ucundaki soruyu sordu.

"O nasıl?"

"Tam formunda uyandı. Adam gece az kalsın ölüyordu, buna rağmen ilgilendiği tek şey buradan ne zaman çıkacağı. Sana yemin ederim, bu serviste çok tuhaf insanlar var."

"Bandajı fazla sıkma."

"Elimden geleni yapıyorum, ayrıca seni üst katlara çıkmaktan men ediyorum!"

"Ya koridorlarda kaybolursam?"

"Aptalca bir şey yapayım, deme Lauren. Ateşle oynuyorsun. Stajının bitmesine şunun şurasında birkaç ay kaldı, bunu tehlikeye atacak bir şey yapma sakın!"

"Bu gece onu çok düşündüm zaten ama çok tuhaf bir biçimde."

"İyi ya, bu hafta da düşünmeye devam et, önümüzdeki pazar görürsün onu. Cumartesi çıkarmayı düşünü-

yorlar. Senin Operadaki Hayalet'inin tersine bu adamın bir kimliği, adresi ve telefonu var, onu tekrar görmek istiyorsan, çıktığında ararsın!"

"Tam da benim yapacağım türden bir iş!" dedi Lauren çekingen bir sesle.

Betty, Lauren'ın çenesini kaldırıp içi sızlayarak ona baktı.

"Söyle bakalım, duygusal bir itirafta mı bulunacaksın bana? Bu kadar sevecen konuştuğunu hiç duymamıştım!"

Lauren, Betty'nin elini itti.

"Bana ne oldu bilemiyorum, yalnızca onu görmek ve iyi olup olmadığını kendim kontrol etmek istiyorum. Ne de olsa benim hastam!"

"Benim sana ne olduğuna dair bir fikrim var aslında, anlatayım ister misin?"

"Benimle dalga geçmeyi bırak, o kadar basit değil!"

Betty kahkahayı bastı.

"Dalga geçmiyorum, sadece hayret verici buluyorum; neyse, seni bırakıyorum, ben yatmaya gidiyorum. Aptalca şeyler yapma."

Betty bir atel alıp Lauren'ın ayağının altına koydu.

"Bu yürümene yardımcı olur. Merkez eczaneye gidip antibiyotik al. Dolapta da bir çift koltuk değneği var."

Betty perdenin arkasında gözden kayboldu, sonra hemen geri döndü.

"Olur da hastanede yolunu kaybedersen, merkez eczane birinci zeminde, nöroloji servisiyle karıştırma sakın, aynı asansöre biniliyor da!"

Lauren, Betty'nin koridorda uzaklaşan adımlarını duydu.

* * *

Paul, Arthur'un yatağının önünde duruyordu. Kruvasan ve çikolatalı çörekle dolu bir kutu açtı.

"Ameliyathaneye ben yokken çıkman çok büyük ta-

lihsizlik. Bensiz idare edebilmişlerdir, umarım. Bu sabah nasıl hissediyorsun kendini?"

"Burada olmak dışında, çok iyiyim. Ama sen hiç de iyi görünmüyorsun."

"Pis bir gece geçirttin bana."

* * *

Lauren tezgâhın üzerindeki reçete tomarını aldı ve kendine güçlü bir antibiyotik yazdı. Kâğıdı imzalayıp görevliye uzattı.

"Abartmadınız mı, kan zehirlenmesi vakası mı?"

"Atım ateşten yanıyor da!"

"Bununla, hemen diriliverir!"

Görevli rafların arasında kayboldu, birkaç saniye sonra elinde bir şişeyle geri döndü.

"Alın bakalım, yine de dikkatli kullanın, hayvanları severim; bununla atı öldürebilirsiniz."

Lauren karşılık vermedi, ilacı alır almaz asansöre geri döndü. Üçüncü katın düğmesine basmadan önce duraksadı. Giriş katında, bir ansefalografi cihazını iten bir teknisyen girdi kabine. Ekranın etrafı sarı bir plastik bantla sarılıydı.

"Hangi kat?" diye sordu Lauren.

"Nöroloji!"

"Bozuk mu?"

"Bu cihazlar gitgide daha sofistike oluyorlar ama kaprisleri de bir o kadar artıyor. Dün, bütün kâğıt bobinini anlaşılmaz bir çizgi çizerek sardı. Beyindeki hiperaktiviteyi değil, bir elektrik santralının akımını kaydediyordu sanki. Bakım servisindekiler üç saat boyunca incelediler ve hiçbir arıza bulamadılar. Büyük olasılıkla girişim[1] oldu!"

1. İki veya daha çok dalga hareketinin, aynı noktaya aynı anda gelmesiyle birbirini yok edebilmesi ya da şiddetlendirmesi. (Ç.N.)

* * *

"Dün akşam ne yapıyordun?" diye sordu Arthur.

"Bakıyorum meraklısın, genç bir kadınla yemek yiyordum."

Arthur sorgulayan gözlerle arkadaşına baktı.

"Onega," diye itiraf etti Paul.

"Görüşüyor musunuz?"

"Öyle de denebilir."

"Sesin bir tuhaf."

"Bir budalalık yapmış olmaktan korkuyorum."

"Ne tür bir budalalık?"

"Ona evimin anahtarlarını verdim."

Arthur'un yüzü aydınlandı, Paul'e takılmak istedi, ancak arkadaşı ayağa kalkıp kaygılı bir edayla pencerenin önünde dikildi.

"Şimdiden pişman mı oldun?"

"Onu ürkütmüş olmaktan çekiniyorum, biraz hızlı davrandım belki de."

"Âşık mı oldun?"

"Olabilir."

"O halde içgüdüne güven, bu adımı attıysan arzu ettiğin içindir, bunu o da hissedecektir. Duyguları paylaşmakta utanılacak bir şey yok, inan bana."

"Hata etmediğimi mi düşünüyorsun yani?" diye sordu Paul, yüzü umut içinde parıldıyordu.

"Seni daha önce hiç böyle görmemiştim, kaygılanman için en ufak sebep yok!"

"Beni aramadı."

"Ne kadar oldu?"

Paul saatine baktı.

"İki saat."

"O kadar oldu mu? Sen sahiden tutulmuşsun! Bırak da yaptığın jestin tadını çıkarsın, ayrıca hattını da meşgul etme, San Francisco'nun en müzmin bekârını alt etmeyi başardığını söylemek için kız arkadaşlarını arıyor olmalı."

"Tamam, geç dalganı bakalım, seni de göreceğiz; bana neler oldu hiç anlamıyorum, terliyorum, üşüyorum, avuçlarım nemleniyor, karnım ağrıyor ve ağzım kuruyor."

"Âşık oldun!"

"Aşkın bana göre olmadığını biliyordum, beni hasta etti bak."

"Yan etkileri müthiş oluyor, göreceksin."

Odanın camekânının önünden bir stajyer geçti, Paul'ün gözleri fal taşı gibi açıldı. "Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu Lauren odaya girerken.

"Hayır," dedi Paul.

Tam da kahve almak üzere otomata gidiyordu. Arthur'a da ister mi, diye sordu, Lauren onun yerine yanıtlayarak tavsiye edilmediğini söyledi. Paul odadan sıvıştı.

"Yaralandınız mı?" diye sordu endişeyle Arthur.

"Saçma bir kaza," dedi Lauren yatağın ucundaki hasta raporunu alarak.

Arthur atele baktı.

"Ne oldu size?"

"Av mevsimi açılışı kutlamasına bağlı hazımsızlık!"

"Ayağı böyle kırmak mümkün mü?"

"Kötü bir kesik sadece."

"Yengeçler mi ısırdı?"

"Ne demek istediğim hakkında hiçbir fikriniz yok değil mi?"

"Var diyemem, bilgilendirmek isterseniz..."

"Ya sizin geceniz nasıl geçti?"

"Oldukça hareketli."

"Yatağınızdan çıktınız mı hiç?" diye sordu Lauren umutla.

"Daha çok kendimden geçtiğimi söyleyebiliriz, görünen o ki beynim fazla ısınmış, beni tekrar acil blokuna çıkarmaları gerekmiş."

Lauren ona dikkatle baktı.

"Ne oldu?" dedi Arthur. "Tuhaf görünüyorsunuz."

"Hiç, bir şey yok. Aptalca."

"Raporlarımda bir sorun mu var?"

"Hayır, rahat olun, bununla ilgisi yok," dedi yumuşak bir sesle.

"Peki sorun ne o zaman?"

Lauren yatağın kenarına dayandı.

"Şeyi hatırlamıyor musu..."

"Neyi?" diye sordu Arthur hararetle.

"Yok, gerçekten çok komik, çok anlamsız."

"Olsun, yine de söyleyin!" dedi ısrarla Arthur.

Lauren pencereye yöneldi.

"Hiç içki içmem ve sanırım hayatımda ilk kez böyle kafayı buldum."

Arthur sessizliğini korudu, Lauren ona döndü ve ağzından tutamadığı sözler dökülüverdi.

"Size söyleyeceğim şeyi duymak pek kolay değil..."

Elinde, suratını tamamen kapatan koca bir buketle bir kadın girdi odaya. Buketi tekerlekli masaya bıraktıktan sonra yatağa doğru ilerledi.

"Aman Tanrım, beni ne kadar korkuttun!" dedi Carol-Ann, Arthur'a sarılarak.

Lauren kadının sol yüzükparmağındaki elmaslarla kaplı yüzüğe baktı.

"Saçma bir şeydi," diye mırıldandı Lauren, "haberlerinizi almak için uğramıştım yalnızca, sizi nişanlınızla baş başa bırakayım."

Carol-Ann, Arthur'a daha sıkı sarıldı, yanaklarını okşadı.

"Biliyorsun, bazı ülkelerde, sonsuza kadar, hayatını kurtaran insana ait olursun!"

"Beni boğuyorsun, Carol-Ann."

Biraz mahcup olan genç kadın kollarını gevşetti, doğrulup eteğini düzeltti. Arthur'un gözleri Lauren'ı aradı, ama o çoktan çıkmıştı.

* * *

Paul merdiveni çıkıyordu, uzaktan kendisine doğru

gelen Lauren'ı gördü. Yanından geçerken, Lauren'ın karşılık vermediği müttefik bir ifadeyle gülümsedi ona. Paul omuzlarını silkip Arthur'un odasına doğru yoluna devam etti. Carol-Ann'i pencerenin yanındaki sandalyede otururken görünce gözlerine inanamadı.

"Merhaba Paul," dedi Carol-Ann.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Paul, kahvesi elinden düştü.

Bardağı almak için eğildi.

"Bir felaket asla tek başına gelmez," dedi doğrulurken.

"Bunu bir iltifat olarak mı kabul etmeliyim?" dedi Carol-Ann gergin bir sesle.

"Kibar bir bey olsaydım evet derdim ama beni bilirsin, kaba biriyimdir!"

Carol-Ann sandalyeden kalktı, gücenmişti, gözünü Arthur'a dikti.

"Ya sen, bir şey söylemeyecek misin?"

"Bana uğursuzluk getirdiğini düşünüyorum Carol-Ann!"

Carol-Ann buketi aldı ve kapıyı çarparak odayı terk etti.

"Şimdi, ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi Paul.

"Buradan hemen çıkmayı!"

Paul odada dört dönüyordu.

"Pişmanım," dedi Paul.

"Neye?"

"Anlamamın bu kadar uzun sürmesine..."

Bunu söyledikten sonra Paul odada volta atmaya başladı.

"Sizi daha önce hiç birlikte görmediğime, yani ikinizin de bilinci yerindeyken demek istiyorum, sen de hak verirsin; ikinizin arasında tuhaf ve karmaşık bir şeyler olduğunu itiraf etmeliyim."

Paul camekânın ardından onlara bakarken birden anlamıştı; belki kendileri de bilmiyorlardı ama Lauren ve Arthur bir bütünün parçalarını oluşturuyorlardı, bu bir gerçekti.

"Ne yapman gerektiğini bilmiyorum ama yanından öylece geçip gidivermesine izin verme."

"Peki ona ne söylememi istersin? Birbirimizi bir sürü plan yapacak kadar çok sevdiğimizi ama onun hiçbir şey hatırlamadığını mı!"

"Yalnızca onu korumak adına ve yalnızca onu düşünerek okyanusun öbür tarafında bir müze inşa etmeye gittiğini söyle, bu yolculuktan ona hâlâ sırılsıklam âşık olarak döndüğünü de ekle."

Arthur'un boğazı düğümlenmişti, arkadaşının söylediklerine verecek yanıt bulamıyordu. Bunun üzerine Paul'ün sesi biraz daha yükseldi.

"Bu kadını öylesine düşledin ki, beni de düşüne ortak olmaya ikna ettin. Bir gün bana, 'Biz eğrisini doğrusunu hesaplamaya uğraşırken ömür tükeniverir,' demiştin, o zaman elini çabuk tut. Onega'ya anahtarımı senin sayende verdim. Hâlâ aramadı ama olsun, hayatımda hiç kendimi bu denli hafif hissetmemiştim. Her şey karşılıklı, dostum. Gerçek hayatta da onu sevmeye zamanın varken Lauren'dan vazgeçme."

"Çıkmazdayım, Paul. Bir yalanla asla onun yanı başında yaşayamam, gerçekte olup biteniyse anlatamam... ve liste böyle uzayıp gidiyor! Tuhaftır, bize duyulması güç, inanılması imkânsız bir gerçeği söyleyen kişiye kızarız hep."

Paul yatağa yaklaştı.

"Seni korkutan, annesi hakkındaki gerçeği söylemek dostum. Lili'nin bize söylediğini hatırla: Bir düşü gerçekleştirmek için savaşmak, bir projeyi gerçekleştirmek için savaşmaktan daha iyidir."

Paul ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi, bir dizinin üzerine çöktü, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle, "'Aşk umuttan doğar ve umutsuzluktan ölür.' İyi geceler, Don Rodriguez!" dedi ve odadan çıktı.

* * *

Paul cebinde arabasının anahtarlarını arıyordu ama tek bulduğu ceptelefonu oldu. Telefonun ekranında bir zarf göz kırpıyordu. Mesaj Onega'dandı: "Birazdan görüşürüz, acele et!" diyordu. Paul göğe bakıp bir sevinç çığlığı attı.

"Sizi bu kadar mutlu eden nedir?" diye sordu Lauren, taksi bekliyordu.

"Arabamı ödünç verdim!" diye yanıtladı Paul.

"Tanrı aşkına, kahvaltıda ne yiyorsunuz siz?" dedi Lauren, o da gülümsüyordu.

Bir taksi önlerinde durdu, Lauren kapıyı açıp Paul'e atlamasını işaret etti.

"Sizi bırakayım!"

Paul onun yanına yerleşti.

"Green Sokak!" dedi şoföre.

"O sokakta mı oturuyorsunuz?" diye sordu Lauren.

"Ben değil, siz orada oturuyorsunuz!"

Lauren şaşkın şakın ona baktı. Paul düşünceli görünüyordu, zar zor duyulan bir sesle fısıldadı: "Beni öldürür, bunu yaparsam, beni öldürür!"

"Ne yaparsanız?" dedi Lauren.

"Önce kemerinizi takın," dedi Paul.

Lauren gözlerini Paul'e dikti, gitgide meraklanıyordu. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra Paul derin bir nefes alıp Lauren'a yaklaştı.

"Önce bir şeyi belirteyim; kucağındaki iğrenç demetle Arthur'un odasına giren kaçık kadın onun eski sevgililerinden biri, tarihöncesinde kalmış bir eski sevgili, uzun lafın kısası eski bir hata!"

"Eee, sonra?"

"Yapamam, devam edersem beni gerçekten öldürür."

"Arkadaşınız bu kadar tehlikeli mi?" diye endişeyle sordu şoför.

"Ne diyorum ben? Arthur karıncayı bile ezemez!" diye karşılık verdi Paul sinirli bir ifadeyle.

"Gerçekten öyle midir?" diye sordu Lauren.

"Annesinin bir sinek olarak yeniden doğduğuna inanıyor!"

"Ah!" dedi Lauren uzaklara bakarak.

"Size bunu söylemiş olmam son derece aptalca, onun tuhaf biri olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?" diye devam etti Paul endişeli bir sesle.

"Siz söyleyince aklıma geldi," diyerek lafını kesti şoför, "geçen hafta benim çocukları hayvanat bahçesine götürdüm, oğlum hipopotamlardan birinin tıpatıp büyükannesine benzediğini söyledi, bir kez daha gidip bakayım diyorum!"

Paul dikiz aynasından kınayan gözlerle adama baktı.

"Tamam, ne olacaksa olsun, konuya giriyorum," dedi Lauren'ın elini tutarak... "San Pedro'ya gittiğimiz ambulansta, komaya girmiş bir yakınım olup olmadığını sormuştunuz, anımsadınız mı?"

"Evet, çok iyi anımsıyorum."

"Pekâlâ, tam da şu anda o kişi hemen yanımda oturuyor! Size bir iki şey anlatmanın vakti geldi."

Taksi San Francisco Memorial Hastanesi istikametinden vazgeçip Pacific Heights'a doğru çıkmaya başladı. Kaderin bazen küçük bir yardıma ihtiyacı olur, bugün yardım elini uzatansa dostluktu.

Paul, Lauren'a bir yaz gecesi kendisinin hemşire, Arthur'unsa doktor kılığına girip komadaki bir genç kadının bedenini, kendisini yaşama bağlayan makinelerin fişi çekilmek üzereyken eski bir ambulansla nasıl kaçırdıklarını anlattı.

Kentin sokakları camın arkasından süzülüp gidiyordu. Şoför ara sıra dikiz aynasından şaşkın şaşkın arkaya bakıyordu. Lauren hikâyeyi hiç kesmeden dinledi. Paul arkadaşının sırrına tam olarak ihanet etmiş sayılmazdı. Lauren artık başucunda bekleyen adamın kimliğini bilse de, komadayken yaşadıklarını hâlâ bilmiyordu.

"Durun!" dedi Lauren titreyen sesiyle.

"Şimdi mi?" diye sordu şoför.

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

Şoför tekerleklerden çıkan tiz patinaj sesi eşliğinde alçak kaldırıma çıkmadan önce direksiyonu kırdı. Lauren

kapıyı açıp kaldırımın yanındaki çimenlere doğru sekerek gitti.

Kalkan midesinin kramplarına dayanabilmek için iki büklüm oldu. Yüzünü buruşturdu, bütün vücudunu ter bastı ama aynı zamanda titriyordu. Öğürdü, nefes alamıyordu. Gözkapakları ağırlaştı, sesler boğuklaştı. Bacaklarını hissetmiyordu, olduğu yerde sallandı, Paul ve şoför ona doğru koşup düşmesine ramak kala yakaladılar. Lauren otların üzerine diz çöktü ve bayılmadan az önce başını ellerinin arasına aldı.

"Yardım çağırmalıyız!" dedi Paul panikle.

"Bırakın ben ilgileneyim, ilkyardım sertifikam var, suni teneffüs yapacağım!" dedi şoför kendinden emin bir sesle.

"Seninle açık konuşayım! O yağlı dudaklarını bu genç kadına yaklaştıracak olursan, seni tepelerim!"

"Yardım etmek istemiştim," diye karşılık verdi şoför suratını asarak.

Paul, Lauren'ın yanı başına diz çöktü ve hafifçe yanaklarına vurdu.

"Hanımefendi?" diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

"Böyle yapın da, asla uyanmasın!" diye söylendi şoför.

"Sen git de hipopotam büyükannene suni teneffüs yap!"

Paul, ellerini Lauren'ın çenesine koyup bütün gücüyle altçenesinin eklem yerlerine bastırdı.

"Ne yapıyorsunuz? Çenesini çıkaracaksınız!"

"Ben ne yaptığımı gayet iyi biliyorum!" diye haykırdı Paul. "Cerrahım ben!"

Lauren gözlerini açınca Paul şoförü kendinden fazlasıyla memnun bir bakışla süzdü.

İki adam arabaya binmesine yardımcı oldular. Lauren camı açtı ve derin derin nefes aldı.

"Üzgünüm, artık daha iyiyim."

"Size bunları anlatmamalıydım, değil mi?" diye söze devam etti Paul telaşlı bir sesle.

"Anlatacağınız başka şeyler varsa, hazır başlamışken... devam edin, tam sırası!"

"Konuyu anlattım sanırım."

Taksi, Green Sokak'a girdiğinde Lauren, Arthur'u harekete geçiren sebepleri sorgulamaya başladı. Bütün bu tehlikeleri neden göze almıştı?

"İşte bu sırra ihanet edemem! Size anlattıklarımı öğrenince beni boğar mı ateşe mi atar onu soruyorum kendime... küllerimi koymak için bir vazo almama ne dersiniz!"

"Bence, size abayı yaktığı için bu tehlikeleri göze aldı," diye açıkladı şoför, sohbet gitgide ilgisini çekmeye başlamıştı.

Araba Lauren'ın evinin önünde durdu, şoför müşterilerine döndü.

"İsterseniz, evlerin arasında bir tur atalım, taksimetreyi kapatırım. Biraz daha gidelim, birbirinize anlatacak başka şeyleriniz varsa diye söylüyorum!"

Lauren kapıyı açmak üzere Paul'ün üzerinden eğildi, Paul şaşkınlıkla ona baktı.

"Burada oturan sizsiniz, ben değil."

"Biliyorum," dedi Lauren, "ama burada siz ineceksiniz, ben fikrimi değiştirdim."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Paul taksiden inerken bu kez sesi endişeliydi.

Cam kapandı ve taksi Green Sokak'ta gözden kayboldu.

"Ya ben, nereye gittiğimizi öğrenebilir miyim?" diye sordu şoför.

"Geldiğimiz yere," diye yanıtladı Lauren.

* * *

Miss Morrison hastanenin girişinden geçerken Pablo'yu çantasına saklamıştı. Küçük köpek, Arthur'un dizlerinin üzerine yerleşmişti. Duvara asılı televizyon ekranında, Scarlett O'Hara yüksek bir merdivenin basamaklarından iniyordu, Pablo da bu sırada kuyruğunu sallıyor-

du. Rhett Butler'ın eve girip Miss Scarlett'a yaklaşmasıyla küçük köpeğin arka patilerinin üzerinde dikilip hırlamaya başlaması bir oldu.

"Onu ilk kez böyle görüyorum," dedi Arthur, Pablo'ya bakarak.

"Evet, beni de şaşırttı doğrusu, kitabı da hiç sevmemişti," diye karşılık verdi Rose.

Telefon çaldığında, Scarlett gözlerini dikmiş kuşkuyla Rhett'e bakıyordu. Arthur gözlerini filmden ayırmadan, telefonu açtı.

"Rahatsız mı ettim?" diye sordu Paul titreyen sesiyle.

"Üzgünüm, seninle konuşamam, yanımda doktorlar var. Ben seni ararım!"

Paul'ü Green Sokak'ın ortasında bir başına bırakan Arthur telefonu kapattı.

"Lanet olsun!" dedi sokağı elleri ceplerinde yürüyerek inen Paul.

Oscar'lı film bitmişti. Miss Morrison, Pablo'yu yeniden çantasına soktuktan sonra Arthur'a en kısa zamanda tekrar uğrayacağına dair söz verdi.

"Zahmet etmeyin, birkaç gün içinde çıkıyorum."

Rose odadan çıkışta, koridorda karşı yönden hızla yürüyerek gelen bir stajyerle karşılaştı. Kızı daha önce nerede görmüştü?

17

"Her şey yolunda mı?" dedi Lauren, yatağın ucunda duruyordu. "Sandalyeye oturmamda bir sakınca yoktur, umarım?" diye de ekledi ters bir ifadeyle.

"Hiçbir sakınca yok," dedi Arthur yatağında doğrularak.

"On beş gün otursam da rahatsız olmaz mısınız?"

Arthur şaşkınlıkla ona baktı.

"Arkadaşınız Paul'ü götürdüm taksiyle, yolda da biraz sohbet ettik."

"A! Size ne anlattı?"

"Neredeyse her şeyi!"

Arthur gözlerini indirdi.

"Üzgünüm."

"Neye üzgünsünüz? Hayatımı kurtardığınıza mı, hiçbir şey olmamış gibi davranmanıza mı? Sizi ilk muayene ettiğim sırada beni tanımıştınız, değil mi? Çünkü beni tanımamanız için her hafta bir kadın kaçırıyor olmanız gerekir, yanılıyor muyum?"

"Sizi hiç unutmadım."

Lauren kollarını birbirine doladı.

"Şimdi, bütün bunları neden yaptığınızı bana anlatmanız gerekecek."

"Fişinizi çekmesinler diye!"

"Bunu zaten biliyorum, arkadaşınızın anlatmaya yanaşmadığı, kalan kısmı!"

"Hangi kalan kısım?"

"Neden ben? Bir yabancı için neden bunca tehlikeye atıldınız?"

"Siz de benim için aynını yapmadınız mı?"

"Kahretsin, siz benim hastamdınız! Peki ya, ben kimdim sizin için?"

Arthur yanıtlamadı. Lauren pencereye yaklaştı. Bir bahçıvan bahçeyi tırmıklıyordu. Aniden arkasına döndü, yüzündeki çizgiler öfkesini ele veriyordu.

"Güven, dünyadaki en değerli ve aynı zamanda en hassas şeydir. Onsuz hiçbir şey mümkün olmaz. Etrafımdaki kimse güvenmez bana, siz de kendinizi onların arasına katıyorsanız, konuşacak pek fazla şeyimiz yok demektir. Yalan üzerine kurulan hiçbir şey uzun ömürlü olmaz."

"Biliyorum, kesinlikle öyle ama kendime göre nedenlerim var."

"Nedenlerinize saygı duyuyorum ama beni de ilgilendiriyorlar, değil mi? Kaçırdığınız bendim nihayetinde!"

"Siz de beni kaçırdınız, ödeştik!"

Lauren ona öfkeyle baktı ve kapıya yöneldi. Odayı terk etmeden önce arkasına dönüp Arthur'a kararlı bir sesle, "Sizden hoşlanıyorum, budala!" dedi.

Kapıyı çarparak çıktı, Arthur uzaklaşan ayak seslerini duydu. O sırada telefon çaldı.

"Şimdi rahatsız ediyor muyum?" diye sordu Paul.

"Bana söylemeyi unuttuğun bir şey mi var?"

"Güleceksin, ama bir gaf yaptım sanırım."

"'Güleceksin,' kısmını geç, Lauren şimdi odadan çıktı."

Arthur söyleyecek bir şeyler arayan Paul'ün soluğunu duyabiliyordu.

"Benden nefret mi ediyorsun?"

"Onega aradı mı?" dedi Arthur yanıt vermek yerine.

"Bu akşam onunla yemek yiyoruz," diye çekinerek mırıldandı Paul.

"O halde, bırakayım da hazırlan, sen de bırak da düşüneyim."

"Tamam, öyle yapalım."
İki suç ortağı telefonlarını kapadılar.

* * *

"İşler yolunda gitti mi?" diye sordu taksi şoförü Lauren'a.
"Daha bilmiyorum."
"Siz yokken, karımı arayıp geç geleceğimi söyledim, emrinize amadeyim. Nereye gidiyoruz?"
Lauren adama telefonunu ödünç verip vermeyeceğini sordu. Şoför aleti memnuniyetle ona uzattı, Lauren, Marina'dan pek de uzakta olmayan bir evin numarasını çevirdi. Madam Kline ilk çalışında açtı telefonu.
"Bu akşam briç partin var mı?" diye sordu Lauren.
"Evet."
"O zaman iptal et. Süslen, güzelleş, bu akşam seni yemeğe götürüyorum, bir saat içinde sendeyim."
Şoför, Lauren'ı evinin önünde bıraktı ve üzerini değiştirip inmesini beklemeye koyuldu.

Lauren salondan geçerken giysilerini parkenin üzerine savurdu. Komşusu musluktaki su kaçağını tamir etmişti. Duş alırken yaralı ayağını küvetin dışında tutmaya gayret etti. Birkaç dakika sonra duştan çıktı, vücuduna ve başına birer havlu doladı; banyo dolabını açtı, bir yandan da en sevdiği şarkı olan Peggy Lee'nin *Fever* parçasını mırıldanıyordu. Kot bir pantolonla ince bir elbise giymek arasında bir süre tereddüt ettikten sonra davetlisinin hoşuna gideceğini düşünerek elbiseyi geçiriverdi sırtına.
Giyinmiş ve çok az da makyaj yapmış olarak salonun penceresinden sarktı, taksi hâlâ aşağıda bekliyordu. Hülyalı bakışlarla kanepesine yerleşip, ilk kez olarak köşedeki küçük pencereden muhteşem günbatımını izlemeye koyuldu.

Taksi, Madam Kline'ın evinin aşağısında kornaya bastığında saat yediyi gösteriyordu. Lauren'ın annesi arabaya bindiğinde ilk işi kızına bakmak oldu. Onu böyle giyinmiş olarak görmeyeli yıllar oluyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye fısıldadı kulağına eğilerek. "Taksimetre neden seksen dolar yazdı?"

"Yemekte anlatırım, üzerimde nakit olmadığı için taksi parasını ödemeyi sana bırakıyorum ama yemeği ben ısmarlayacağım."

"*Fast food* yemeyeceğiz umarım!"

"Cliff House'a çek," dedi Lauren şoföre.

* * *

Paul evine çıkan basamakları dörder dörder tırmandı. Onega halıya uzanmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Ne oldu sana?" diye sordu Paul yanına diz çökerken.

"Tolstoy yüzünden," dedi kitabı kapatırken, "*Anna Karenina*'yı sonuna kadar okumayı asla başaramayacağım."

Paul, Onega'yı kollarının arasına alıp kitabı da odanın öbür ucuna fırlattı.

"Haydi ayağa kalk, kutlamamız gereken bir şey var!"

"Neymiş o?" dedi Onega gözlerini silerken.

Paul hemen mutfağa gitti, elinde iki bardak, bir şişe de votkayla geri döndü.

"*Anna Karenina*'ya içelim," dedi kadehini tokuştururken.

Onega votkayı bir dikişte içip bardağı yere fırlatmak üzere kaldırdı.

"Yün halın kirlense rahatsız olur musun?"

"1910'dan kalma bir İran halısı o! Seni yemeğe götüreyim mi?"

"Aslında, ben nereye gitmek istediğimi biliyorum."

Onega bunu söyledikten sonra Paul'ü çekiştirerek odaya sürükledi, bir elinde de votka şişesi vardı. Ayağının ucuyla odanın kapısını itti.

* * *

Wine Country Inn Oteli'nin muhteşem bir odasında Fernstein, Norma'nın bavulunu yere bıraktı. Napa Vadisi'ndeki bu kaçamağı yapmayı planlayalı aylar olmuştu. Öğle yemeğini Sonoma'da yedikten sonra Calistoga'ya gitmek üzere yola koyulmuşlardı, bu akşam St. Helena'da konaklayacaklardı. Kutlanmayı hak eden bir karardı. Önceki gece Fernstein, Memorial Hastanesi'nin yönetim kurulu başkanına emekliliğini birkaç ay öne çekmek istediğini bildiren bir mektup yazmıştı. Acil servis yönetimine de, Lauren Kline'ın bir an önce doktor olarak atanmasını tavsiye ettiği, en iyi öğrencisinin maharetlerinden başka bir hastanenin yararlanmasının yazık olacağını da eklediği bir başka mektup daha yazmıştı.

Gelecek pazartesi, Norma ve o New York'a gitmek üzere uçağa bineceklerdi. Ama doğuşunu gördüğü kentle yeniden buluşmadan önce California'da geçireceği son günlerin tadını çıkarmaya karar vermişti.

* * *

Saat tam dokuzda, George Pilguez, Nathalia'yı yedinci bölgedeki karakolun kapısında indirdi.

"Sana çörek pişirdim, çantana koydum," dedi Pilguez.

Kadın, dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra arabadan indi. Pilguez camı açıp karakolun basamaklarını çıkmakta olan Nathalia'ya seslendi.

"Eski meslektaşlarımdan biri, o leziz kurabiyeleri kimin yaptığını soracak olursa ağzını sıkı tut. Biliyorsun, gözaltı süresi sadece kırk sekiz saat..."

Nathalia eliyle bir işaret yapıp binanın içinde gözden kayboldu; Pilguez park halindeki arabanın içinde birkaç saniye öylece durdu, yalnızlığı gitgide daha da çekilmez hale getirenin, emeklilik mi yaşlılık mı olduğunu sorguluyordu. "Belki her ikisi de," diyerek yola koyuldu.

* * *

Gece yıldızlarla kaplıydı. Lauren ve Madam Kline, Marina boyunca Kali'yi gezdiriyorlardı.

"Yemek nefisti. Nicedir böyle bir ziyafet çekmemiştim. Teşekkür ederim."

"Hesabı benim ödememe neden izin vermedin?"

"Çünkü bütçeni zorlardı, ayrıca hâlâ senin annenim."

Küçük yat limanında yelkenlilerin halatları hafif meltemin esintisiyle gıcırdıyordu. Kali, Madam Kline'ın uzağa fırlattığı sopanın peşinden koşmaya başladı.

"Bu yemek bir kutlama mıydı?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Lauren.

"Peki neden buluştuk?"

Lauren annesini karşıdan görmek için durup ellerini tuttu.

"Üşüdün mü?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Madam Kline.

"Senin yerinde olsam ben de aynı kararı alırdım, elimden gelse öyle yapmanı ben isterdim."

"Ne yapmamı isterdin?"

"Makinelerin fişini çekmeni!"

Madam Emily Kline'ın gözleri yaşlarla doldu.

"Ne zamandır biliyorsun bunu?"

"Benden korkmanı hiçbir zaman istemedim anne, kişiliklerimiz birbirinden çok farklı, farklıyız, hayatlarımız da öyle. Geçirdiğim bütün o öfke nöbetlerine rağmen, seni asla yargılamadım ve asla yargılamayacağım da. Sen benim annemsin, ne olursa olsun hayatımın sonuna kadar da kalbimdeki yerini koruyacaksın."

Madam Kline kızını kucakladığı sırada Kali de dörtnala koşarak gelip iki kadının arasına girdi; hayatlarında onun da bir yeri vardı.

"Seni arabamla eve bırakayım mı?" diye sordu Madam Kline, bir yandan elinin tersiyle gözyaşlarını siliyordu.

"Hayır, yürüyeceğim, yemeği eritmem lazım."

Lauren eliyle annesine veda ettikten sonra uzaklaştı.

Kali birkaç saniye, ne yapacağını bilemez halde başını sağa sola çevirip bakındı. Ardından sopayı ağzına alarak sahibine doğru koşmaya başladı. Lauren diz çöküp köpeğinin başını okşadıktan sonra kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Onunla git, bu akşam yalnız kalmasını istemiyorum."

Sopayı alıp annesinin olduğu tarafa doğru fırlattı, Kali de havlayarak Emily Kline'a doğru koşmaya başladı.

"Lauren?"

"Evet?"

"Kimse inanamıyordu, bir mucizeydi."

"Biliyorum!"

Annesi ona doğru birkaç adım attı.

"Evindeki çiçekleri ben almadım sana."

Lauren merakla annesine baktı. Madam Kline elini cebine daldırıp çıkarttığı buruşuk kâğıdı kızına uzattı.

Lauren kâğıdın kıvrımları arasından seçebildiği iki kelimeyi okudu.

Koşarak uzaklaşmadan önce gülümseyerek annesini öptü.

* * *

Körfezde günün ilk ışıkları parıldıyordu. Arthur uyanmıştı. Kalkıp koridora doğru gitmeyi denedi. Upuzun bir satranç tahtasını andıran, siyah beyaz döşeme taşlarının üzerinde seke seke yürüyordu.

Hemşire oturduğu yerden kalkıp yanına geldi. Arthur onu iyi olduğuna ikna etti. Bu iyi haberi memnuniyetle karşılayan hemşire odasına kadar ona eşlik etti. Biraz daha sabretmesi gerekiyordu, hafta sonu çıkacaktı.

Hemşire odadan çıkar çıkmaz, Arthur telefona sarılıp bir numara çevirdi.

Paul açtı.

"Rahatsız ediyor muyum?"

"Kesinlikle hayır," dedi Paul, yalan söylüyordu, "saate bakmak bile istemiyorum!"

"Sen haklıydın!" dedi Arthur heyecan içinde. "O evi baştan aşağı boyayacağım, cephesini yenileyeceğim, pencereleri onarıp tahta döşemelerini pırıl pırıl yapacağım, verandadakileri de yaptıracağım; mutfaktaki eski duvar taşlarını senin bahsettiğin ustaya temizletiriz, her şeyi yenileyeceğim, eskisi gibi olacaklar, bahçe salıncağı bile eskisi gibi olacak."

Paul gerindi. Uyku akan gözleriyle komodinin üzerindeki saate baktı.

"Sabahın altısında şantiye toplantısı yaptığının farkında mısın?"

"Bahçenin yukarısındaki garajın çatısını baştan yaptıracağım, gül bahçesine yeni güller dikeceğim ve o eve yeniden hayat vereceğim."

"Bu söylediklerini şimdi mi yapacaksın yoksa biraz bekleyebilir misin?" dedi Paul, gittikçe sinirleniyordu.

"Pazartesi gününden tezi yok hesap yapmaya başla," diye devam etti Arthur, "bir ay içinde tadilata başlarız, iş bitene kadar ben de her hafta sonu gelir çalışmaları takip ederim. Bana yardım edecek misin?"

"Ben rüyama geri dönüyorum, marangoza rastlarsam bir keşif turu atmasını isterim, seni de uyanınca ararım dangalak!"

Paul telefonu kapadı.

"Kimdi?" diye sordu Onega ona doğru sokularak.

"Delinin teki!"

* * *

Yaz sıcağı akşamüzeri biraz hafiflemişti. Lauren arabasını polislere ayrılmış olan yerin arkasına park etti. Karakola girip nöbetçi bir görevliye emekli bir polis müfettişine ulaşmaya çalıştığını anlattı; adı George Pilguez' di. Polis memuru karşıdaki banka oturmasını işaret etti. Ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi.

Birkaç dakika süren sohbetin ardından, not defterine

bir adres karaladı ve Lauren'a gelmesini işaret etti.

"Alın," dedi bir kâğıt uzatarak. "Sizi bekliyor."

* * *

Küçük ev şehrin öbür ucunda, 15. ve 16. sokakların arasında bulunuyordu. Lauren evin önündeki ağaçlı yola park etti. George Pilguez bahçesindeydi, elindeki bahçe makasını ve kestiği gülleri arkasında saklıyordu.

"Kaç trafik ışığını ihlal ettiniz?" dedi saatine bakarak. "Siren açıkken bile, bu kadar hızlı gelmeyi ben hiç başaramadım."

"Güzel çiçekler!" diye yanıtladı Lauren.

Müfettiş çardağın altına oturmayı teklif etti, tedirgin olmuştu.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Onu neden tutuklamadınız?"

"Bir şeyleri kaçırmış olmalıyım, sorunuzu anlamadım."

"Mimarı diyorum! Beni hastaneye götürenin siz olduğunu biliyorum."

Yaşlı dedektif, Lauren'a baktı ve somurtarak oturdu.

"Limonata ister misiniz?"

"Sorumu yanıtlamanızı tercih ederim."

"Emekli olalı şunun şurasında iki yıl oldu ama dünya tersine döndü bile. Doktorlar polisleri sorguluyor, bunu da mı görecektik!"

"Yanıtı bu kadar can sıkıcı mı?"

"Ne kadarını bildiğinize bağlı."

"Aşağı yukarı her şeyi biliyorum!"

"Neden buradasınız o halde?"

"Kelime oyunlarından nefret ederim!"

"Sizi sevimli bulacağımdan emindim! Şu limonataları alıp geliyorum."

Gülleri mutfaktaki lavaboya bırakıp üzerindeki önlükten kurtuldu. Buzdolabından iki şişe limonata çıkardıktan sonra, kalan son birkaç tel saçına şekil vermek için

koridordaki aynanın önünde biraz durakladı.

"Limonatalar soğuk!" dedi masanın başına otururken.

Lauren teşekkür etti.

"Anneniz şikâyetçi olmadığı için, sizin mimarı kodese atmama gerek kalmadı!"

"Kaçırma olayı için devletin kamu davası açması gerekmez miydi?" diye sordu Lauren limonatasından koca bir yudum içerken.

"Evet, ama küçük bir sorunumuz vardı, dosya kayboldu. Bilirsiniz, karakollar bazen çok düzensiz olabiliyor!"

"Bana yardımcı olmayacaksınız, değil mi?"

"Neyin peşinde olduğunuzu hâlâ söylemediniz!"

"Anlamaya çalışıyorum."

"Anlamanız gereken tek şey, o adamın hayatınızı kurtardığı."

"Bunu neden yaptı?"

"Bunun yanıtını vermek bana düşmez. Ona sorun. Elinizin altında ne de olsa, sizin hastanız."

"Bir şey söylemek istemiyor."

"Kendisine göre sebepleri vardır, tahmin ediyorum."

"Sizin sebepleriniz neler?"

"Ben de sizin gibi, mesleki sırları korumak için yemin ettim, Doktor. Ama sanırım siz emekli olur olmaz unutacaksınız bu yemininizi."

"Yalnızca sebebini öğrenmek istiyorum."

"Hayatınızı kurtarmış olması yetmiyor mu size? Siz bunu her gün tanımadığınız insanlar için yapıyorsunuz... Bir kez de o denemek istedi diye kızamazsınız!"

Lauren vazgeçti.

Kendisini kabul ettiği için Müfettiş'e teşekkür ettikten sonra arabasına yöneldi. Pilguez peşinden geldi.

"Verdiğim ahlak dersini unutun, saçmaladım. Bildiklerimi anlatamam size, deli olduğumu düşünürsünüz, siz bir doktorsunuz, bense yaşlı bir adamım. Sosyal hizmetlerin beni tımarhaneye kapatmasını da hiç istemem doğrusu."

"Yemin altındayım, unuttunuz mu!"

Müfettiş onu şöyle bir süzdükten sonra hayatında yaşadığı en tuhaf macerayı anlatmak üzere bahçe kapısına yaslandı; hikâye bir yaz gecesi, Carmel Koyu'nda, deniz kenarındaki bir evde başlıyordu.

"Size başka ne diyebilirim?" diye söze devam etti Pilguez. "Dışarısı otuz dereceydi, içerisi de bir o kadar vardı. Ne var ki ben donuyordum, Doktor! Siz o küçük çalışma odasındaki yatakta uyuyordunuz, o bana olağandışı hikâyesini anlatırken sizin varlığınızı hissettim, kimi zaman onun yanı başında, hatta kimi zaman benim yanımda oturur gibiydiniz. İşte o zaman, inandım ona. Muhtemelen inanmak istediğim için. Bu meseleyi birçok kez düşündüm. Nasıl anlatayım? Hayata bakış açımı değiştirdi, hatta hayatımı bir miktar değiştirdi. Benim yaşlı bir kaçık olduğumu düşünseniz de, elimden bir şey gelmez."

Lauren elini yaşlı polisinkinin üzerine koydu.

"Ben de delirdiğimi sandım. Bu inanılmaz hikâyeyi bir gün size anlatacağıma söz veriyorum, yengeç avı mevsiminin açılış kutlaması sırasında oldu."

Lauren, Müfettiş'i yanaklarından öpmek için parmaklarının ucunda kalktı. Araba sokakta gözden kayboldu.

"Ne istiyormuş?" diye sordu uykulu gözlerle evin kapısında beliren Nathalia.

"O eski hikâyeyle ilgili."

"Soruşturmayı yeniden mi açıyorlar?"

"Evet, o açıyor! Haydi gel, kahvaltını hazırlayayım."

18

Ertesi gün, Paul sabahın köründe hastaneye gitti. Arthur odasında onu bekliyordu, çoktan giyinmişti.

"Geç kaldın!"

"Bir saattir aşağıdayım. Doktorlar vizitelerini tamamlamadan çıkamayacağını söylediler, vizite de saat ondaymış, dolayısıyla daha erken çıkamazdım yukarı."

"Viziteye geldiler."

"O aksi ihtiyar gelmedi mi?"

"Hayır, ameliyattan beri görmedim onu, başka bir meslektaşı ilgileniyor benimle. Gidiyor muyuz? Daha fazla burada kalmaya katlanamayacağım."

Lauren kararlı adımlarla acil girişinden geçti. Yaka kartını manyetik okuyucudan geçirip danışmanın arkasına geçti. Betty dosyaların arasından başını kaldırdı.

"Fernstein nerede?" diye sordu Lauren, sesi çok kararlıydı.

"Belanı arıyorsun, diyeceğim ama sen resmen ecelini arıyorsun!"

"Soruma yanıt ver!"

"Odasına çıkarken gördüm, alması gereken belgeler varmış, hemen ineceğini söyledi."

Lauren, Betty'ye teşekkür edip asansöre yöneldi.

* * *

Profesör masasında oturuyordu. Bir mektup yazmakla meşguldü. Kapı çalındı. Kalemini bırakıp kapıyı açmak için ayağa kalkarken Lauren beklemeden içeri daldı.

"Birkaç gün daha bu binaya girmenizin yasak olduğunu sanıyordum? Belki de günleri yanlış saydım," dedi Profesör.

"Hastasına yalan söyleyen bir doktora ne ceza verilir?"

"Duruma göre değişir, hastanın yararınaysa farklı olur."

"Doktorun yararınaysa ne olur?"

"Gerekçesini anlamaya çalışırım."

"Peki, ya hasta aynı zamanda öğrencilerinden biriyse?"

"O zaman tüm güvenilirliğini kaybederdi. Bu durumda ona istifa etmesini ya da emekli olmasını önerirdim."

"Gerçeği neden benden gizlediniz?"

"Şu anda onu yazmakla meşgulüm."

"İşte karşınızdayım, anlatın!"

"Günlerce başınızı bekleyen o zirzopu düşünüyorsunuz muhtemelen. Erken bunama teşhisi koyup onu hastaneye yatırmakta bir süre tereddüt ettikten sonra, onu etkisiz hale getirmekle yetindim. Hikâyesini size anlatmasına izin verseydim, emin olmak için hipnoz seansları yaptırmaya kalkardınız! Tekrar giresiniz diye komadan çıkarmadım sizi."

"Palavra!" dedi Lauren, Profesör'ün masasını yumruklayarak. "Bana gerçeği söyleyin!"

"Gerçeği duymak istediğinizden emin misiniz? Kaldırması hiç de kolay olmayabilir."

"Kimin için?"

"Benim için! Ben hastanemde sizi hayatta tutmaya çalışırken o başka bir yerde sizinle yaşadığını iddia ediyordu! Anneniz kazadan önce onu tanımadığınıza beni ikna etti ama ağzından çıkan her kelime bunun tersini kanıtlıyordu. En akıl almaz olanını duymak ister misiniz? O kadar ikna ediciydi ki, neredeyse ona inanacaktım."

"Peki ya gerçekse?"

"Sorun da buydu zaten, beni aşardı!"

"Bunca zaman bunun için mi yalan söylediniz bana?"

"Size yalan söylemedim, kabullenmesi olanaksız bir gerçekten korudum sizi."

"Beni küçümsediniz!"

"İlk kez yaptım, bunun için bana sitem mi edeceksiniz?"

"Neden anlamayı denemediniz?"

"Neye yarardı ki! Kendini küçümseyen benim. Bu gizemi aydınlatmaya çalışarak kariyerinizi mahvedebileceğiniz koca bir hayat var önünüzde. Tıpta bir an önce ilerlemelere imza atmak isteyen bazı parlak öğrencilerim oldu. Meslek hayatları sona erdi. Bizim meslekte dehanın bilginin sınırlarını genişletmekte değil, onu ahlakı ve kurulu düzeni de altüst etmeden bir ritme sokmayı başarmakta yattığını anlayacaksınız bir gün."

"Neden vazgeçtiniz?"

"Çünkü sizin önünüzde yaşayacağınız uzun bir hayat var, oysa ben kısa süre sonra öleceğim. Basit bir zaman denklemi."

Lauren sustu. Gözleri yaşlarla dolu hocasına baktı.

"Size yalvarırım, bana bunu yapmayın! İşte bu yüzden size yazmayı tercih ettim. Birlikte çok güzel yıllar geçirdik, benimle ilgili hatırlayacağınız son şeyin acınacak haldeki yaşlı bir profesör olduğum gerçeği olmasını istemiyorum."

Genç stajyer masanın etrafından dolaşıp Fernstein'a sarıldı. Profesör'ün kolları iki yanında sallanıyordu. Biraz sonra, biraz beceriksizce de olsa o da öğrencisine sarılıp kulağına fısıldadı.

"Siz benim gururumsunuz, en büyük başarımsınız, asla vazgeçmeyin. Siz burada oldukça ben de aranızda yaşamaya devam edeceğim. Bir süre sonra, eğitmenlik de yapmanız gerekecek, bunun için yeterliliğiniz de, yeteneğiniz de var; tek düşmanınız kişiliğiniz ama zamanla bu da yoluna girer! Baksanıza, ben de hiç fena idare etmedim; sizin yaşınızdayken görecektiniz beni! Haydi bakalım,

arkanıza bakmadan gidin şimdi. Sizin yüzünüzden ağlamak istiyorum ama görmenizi istemiyorum."

Lauren bütün gücüyle Fernstein'a sarıldı.

"Siz olmadan ne yapacağım? Kiminle kavga edeceğim?" dedi hıçkırıklar arasında.

"Evleneceksiniz!"

"Pazartesi günü burada olmayacak mısınız?"

"Henüz ölmüş olmam ama buradan gitmiş olacağım. Bir daha birbirimizi görmeyeceğiz ama birbirimizi sık sık düşüneceğimizden eminim."

"Size o kadar çok şey borçluyum ki."

"Hayır," dedi Fernstein biraz uzaklaşarak. "Borçlu olduğunuz tek kişi kendinizsiniz. Size öğrettiklerimi bir başkası da öğretebilirdi, farkı yaratan sizsiniz. Benim yaptığım hatalara düşmezseniz, büyük bir doktor olursunuz."

"Siz hiç hata yapmadınız."

"Norma'yı öylesine uzun bir zamandır bekletiyorum ki, eğer hayatıma daha önce girmesine izin verseydim ya da ben onun hayatına daha önce girmiş olsaydım, büyük bir profesörden daha fazlasını olabilirdim."

Lauren'a sırtını döndü ve eliyle gitmesini işaret etti. Lauren söz verdiği gibi arkasına bakmadan çıktı odadan.

* * *

Paul, Arthur'u evine bırakmıştı. Miss Morrisson, Pablo'yla görünür görünmez, büroya kaçtı. Cuma günleri hep kısa gelirdi ona, bakması gereken yığınla dosya vardı. Gitmeden önce Arthur ondan son bir iyilik yapmasını istedi, günlerdir hayalini kurduğu bir şeydi.

"Bakalım yarın sabah kendini nasıl hissedeceksin. Bu akşam uğrarım. Şimdi dinlen bakalım."

"Zaten dinlenmekten başka bir iş yaptığım yok!"

"İyi ya, devam et!"

* * *

Lauren posta kutusunda kraft kâğıdından bir zarf buldu. Basamakları çıkarken zarfı açmaya başladı. Eve girerken zarfın içinden büyük bir fotoğraf çıkardı, yanında da küçük bir not vardı.

Meslek yaşamım boyunca sırlarla dolu vakaların çoğunu olay yerlerini inceleyerek çözdüm. Ekte sizi bulduğum evin fotoğrafı ve adresi var. Ağzınızı sıkı tutacağınıza güveniyorum. Bu dosya yanlışlıkla kayboldu...

İyi şanslar,
George Pilguez
Emekli polis müfettişi

Not: Hiç değişmemişsiniz.

Lauren zarfı kapattı, saatine bakıp hemen giysi dolabının yolunu tuttu. Yolculuk için çantasını hazırlarken bir yandan da annesini aradı.

"Sen de biliyorsun ki, bu iyi bir fikir değil. Carmel'e gitmek üzere yola çıktığın son hafta sonu..."

"Senden sadece Kali'ye bir süre daha göz kulak olmanı istedim."

"Senden korkmayacağıma dair söz verdim ama senin için endişelenmemi engelleyemezsin. Dikkatli ol ve sağ sağlim vardığını haber vermek için ara beni."

Lauren telefonu kapadı. Giysi dolabına dönüp birkaç çanta daha almak için uzandı. Giysileri ve daha başka bir sürü şeyi üst üste tıkıştırarak çantaları doldurmaya başladı.

* * *

Arthur bir pantolon, bir de gömlek geçirmişti üzerine. Sokaktaki ilk adımlarını Rose'un koluna girerek attı.

Pablo arkalarından, dört ayağıyla fren yaparak tasmasını çekiştirip duruyordu.

"Filmin sonunu sen işini görünce seyrederiz!" dedi köpeğine Miss Morrison.

* * *

Dairenin kapısı açıldı. Robert salona girdi. Lauren'a arkadan yaklaşıp sarıldı.

Lauren sıçradı.

"Niyetim korkutmak değildi!"

"Çok geç."

Robert salonun ortasına yığılmış duran çantalara baktı.

"Seyahate mi çıkıyorsun?"

"Yalnız hafta sonu için."

"İki gün için bu kadar çantayla ne yapacaksın?"

"Kırmızı olanı alıyorum sadece, diğerleri senin."

Robert'a yaklaşıp ellerini omuzlarına koydu.

"Her şeyin geçirdiğim kazadan bu yana değiştiğini söylemiştin ya, yanlıştı. Öncesinde de pek mutlu değildik. Benim bunu anlamamı engelleyen gözümün işimden başka şey görmemesiydi, beni asıl şaşırtan senin de hiçbir şey fark etmeyişin oldu."

"Seni sevdiğim için olabilir mi acaba?"

"Hayır, senin sevdiğin çift oluşumuzdu, birbirimizi yalnızlıktan koruyorduk."

"Bu da fena sayılmaz."

"Samimi olsaydın daha anlayışlı olurdun. Senin beni terk etmeni isterdim, Robert. Götürmen için eşyalarını toparladım."

Robert şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

"Bittiğine karar verdin, öyle mi?"

"Hayır, buna birlikte karar verdiğimizi düşünüyorum, sadece ilk dile getiren ben oldum, hepsi bu."

"Bize ikinci bir şans vermeyecek misin?"

"Verseydim, bu üçüncü şans olurdu. Çok uzun za-

mandır yalnızca birlikte olmakla yetiniyoruz, oysa bu hiç de yeterli değil, artık sevmeye ihtiyacım var."

"Bu gece kalabilir miyim?"

"Hayatımın erkeği bu soruyu asla sormazdı, anlıyor musun!"

Lauren çantasını aldı. Robert'ı yanağından öpüp arkasına bakmadan evden çıktı.

Emektar İngiliz arabasının motoru sorun çıkarmadan çalıştı. Garaj kapısının açılmasıyla Triumph'un Green Sokak'a fırlaması bir oldu. Araba sokağın köşesinden döndü. Kaldırımda Jack Russell cinsi bir köpek küçük parka doğru yürüyordu; çınar ağacının arkasından bir adam ve bir kadın geçiyordu.

Lauren, Pasifik kenarındaki 1 numaralı yola girdiğinde saat neredeyse dört oluyordu. Uzaklardaki yarlar pusun içinden kenarları ateşle çevrilmiş danteller gibi görünüyordu.

Gün batarken terk edilmişe benzeyen kente vardı. Kumsal boyunca uzanan otoparka bıraktı arabasını, tek başına mendirekte oturdu. Kocaman bulutlar ufku gölgeliyordu. Uzaklarda, gökyüzü mordan siyaha çalmaya başlamıştı.

Karanlık inerken Carmel Valley Inn Oteli'ne girişini yaptı. Resepsiyon görevlisi Carmel Koyu'na bakan bir odanın anahtarını verdi ona. Gökyüzünü parçalayan ilk şimşekler çakmaya başladığında Lauren çantasını açıyordu. Triumph'unu korunaklı bir yere çekmek üzere dışarı koştu, odasına dönerken sağanak yağmur başlamıştı. Pamuklu kalın bir havluya sarındı, yemek sipariş ettikten

sonra televizyonun karşına kuruldu. ABC Televizyonu'nda en sevdiği film *Unutulmayan Aşk* oynuyordu. Cama vuran yağmur damlalarının sesiyle tatlı tatlı sallanmaya başladı. Cary Grant nihayet Deborah Kerr'ın dudaklarına bir öpücük kondururken yastığına sarıldı.

Yağmur gün doğarken kesildi. Büyük parktaki ağaçların dallarından yağmur suları damlıyordu, Lauren hâlâ uyuyamamıştı. Giyindi, üzerine gabardin bir yağmurluk geçirip odayı terk etti.

Araba bu uzun gecenin son dakikalarında yol alırken farlar yarların kenarındaki virajlar boyunca birbirini izleyen beyaz ve turuncu çizgileri aydınlatıyordu. Uzaktan evin hatlarını seçince işlek toprak bir yola girdi. Bir dönemeci aldıktan sonra arabayı, yan yana dizilmiş servilerin arkasına saklayacak biçimde bir girintiye park etti. Yeşil demir kapı tam önünde dikiliyordu. Üzerindeki Monterey Koyu'ndaki bir emlakçının bilgilerinin yazılı olduğu levhanın ipiyle bağlanmış olan bahçe kapısını itti. Lauren kapının kanatları arasından içeri süzüldü.

Çevresini saran manzarayı seyre daldı. Geniş şeritlere bölünmüş kırmızı toprağa yer yer birkaç fıstık çamı, kızılçamlar, sekoyalar, nar ağaçları ve okyanusa kadar uzanıyor gibi görünen keçiboynuzu ağaçları dikilmişti. Yolun kenarındaki küçük taş merdivene yöneldi. Yolun yarısına geldiğinde gül bahçesinden kalanların sağ tarafında olduğunu kestirdi. Bahçe çok bakımsızdı, yine de birbirine karışan pek çok koku, atılan her adımda birbirine zincirleme eklenen anıları canlandırıyordu. Koca ağaçlar hafif tan yeliyle bükülüyorlardı.

Tam karşısında panjurları sıkı sıkı kapatılmış evi gördü. Sekiye doğru ilerledi, basamakları çıktı ve verandada durdu. Okyanus kayalıkları parçalamak ister gibiydi, dalgalar yosun yığınlarını kümelenmiş çam dikeni yığınlarına doğru sürüklüyordu. Rüzgâr saçlarının arasında dolaşıyordu, saçlarını geriye savurdu.

Evin etrafını dolaştı, içeriye girmenin bir yolunu arıyordu. Elini hafifçe evin yüzünde gezdirerek bir panjurun aşağısındaki küçük takozu buldu. Takozu çekince menteşeleri gıcırdayan tahta kepenk açıldı.

Lauren başını cama dayadı. Giyotin pencereyi kaldırmayı denedi; çerçeveyi hafifçe yuvasından oynatarak pencereyi kaldırdı. Artık içeriye girmesini hiçbir şey engelleyemezdi.

Girdikten sonra panjuru ve pencereyi kapattı. Ardından küçük çalışma odasından geçti, yatağa gözucuyla şöyle bir baktıktan sonra odadan çıktı.

Koridorda ağır adımlarla ilerledi, duvarların ardındaki her odada bir sır gizliydi. Lauren bu bildik duygunun bir hastane odasında duyduğu hikâyeden mi yoksa daha uzaklardan mı geldiğini soruyordu kendine.

Mutfağa girdi, kalbi hızla çarpıyordu; nemli gözlerle etrafına bakındı. Masanın üzerindeki eski İtalyan cezve çok tanıdık geldi. Bir süre duraksadıktan sonra cezveyi eline aldı, yerine koymadan önce okşadı.

Önündeki kapı salona açılıyordu. Karanlığın içinde bir uzun piyano uyuyordu. Çekingen adımlarla piyanoya yaklaştı, tabureye oturdu; klavyeye koyduğu parmaklarından *Werther*'in *Ay Işığı*'nın ilk notaları dökülmeye başladı. Halının üzerine diz çöküp ellerini ilmeklerin üzerinde gezdirdi.

Evin her yerini yeni baştan geziyordu, üst kata çıktı, odadan odaya koşarak dolaştı, evin anıları yavaş yavaş gerçek anılara dönüşüyordu.

Az sonra, merdiveni inerek çalışma odasına geri döndü. Yatağa baktıktan sonra, adım adım dolaba yaklaşıp elini uzattı. Hafifçe dokunur dokunmaz, kulp dönmeye başladı. Siyah bir valizin iki kilidi gözlerinin önünde parıldıyordu.

Lauren bağdaş kurup yere oturdu, valizin iki kilidini yana kaydırdı; kapak açıldı.

Valiz ağzına kadar büyüklü küçüklü bir yığın eşyayla doluydu; içlerinde mektuplar, fotoğraflar, tuzlu hamurdan küçük bir uçak, deniz kabuklarından bir kolye, bebek patikleri ve bir çift de güneş gözlüğü vardı; çocuklar için olanlardan. Bir zarfın üzerinde kendi ismini gördü. Zarfı eline alıp derin derin soluyarak kokladı, açtı ve okumaya koyuldu.

Elleri titreye titreye satırları okudukça anı parçaları birleşip hikâyeyi oluşturuyordu...

Yatağa kadar gidip son sayfayı bir daha, sonra bir daha okumak için başını yastığa koydu:

... Hikâye, senin gülümsemelerin ve yokluğunla bitiyor. Çocukluğumdan kalma piyanonun tuşlarının üzerindeki parmaklarının sesini hâlâ duyuyorum. Her yerde aradım seni, başka âlemlerde bile aradım. Buldum da, nerede olursam olayım senin bakışlarında uyuyorum. Senin tenin benim tenim. Birbirimize bir sürü söz verdik; birlikteyken yarınlarımız olduk. En çılgın hayallerin yüreğin mürekkebiyle yazıldığını biliyorum artık. İki kişilik anıların yaratıldığı o yerde yaşadım ben, bakışlardan uzakta, senin hâlâ hüküm sürdüğün o mahremiyetin gizeminde yaşadım.

Tasavvur bile edemediğim bir şey verdin bana, hayatımda seninle geçirdiğim her saniyenin diğer her saniyeden daha değerli olduğu bir zamanı yaşattın bana. Sen bir dünya yarattın. Bir gün, hatırlayacak mısın? Mümkün olacağını hayal bile edemeyeceğim gibi sevdim seni. Yaz mevsimine nasıl girilirse, işte sen de öyle girdin benim hayatıma.

Ne öfke ne de pişmanlık duyuyorum. Bana yaşattığın anların

bir ismi var, büyülü anlar onlar O büyüyü hâlâ taşıyorlar, senin ölümsüzlüğünden doğdu onlar. Sen olmasan da, artık yalnız olmayacağım asla, çünkü sen bir yerlerde yaşamaya devam ediyorsun.

Arthur

Lauren gözlerini yumup kâğıdı göğsüne bastırdı. Çok sonra, gece bir türlü gelmeyen uykusu nihayet bastırdı.

* * *

Öğle vaktiydi, tahta kepenklerden altın sarısı bir ışık süzülüyordu içeri. Bir arabanın tekerlekleri sundurmanın önündeki çakıl yolda gıcırdadı. Lauren sıçradı. Saklanmak için güvenli bir yer aradı hemen.

* * *

"Anahtarı almaya gidiyorum, sana kapıyı açarım," dedi Arthur, Saab'ın kapısını açarken.

"Ben gideyim istersen?" diye önerdi Paul.

"Hayır, panjuru nasıl açacağını bilemezsin, bir püf noktası var."

Paul arabadan indi, bagajı açıp alet çantasını çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Arthur uzaklaşırken.

"'Satılık' tabelasını sökeceğim. Görüntüyü bozuyor."

"Bir dakika sonra kapıyı açmış olurum," dedi Arthur kapalı panjuru açmaya giderken.

"Hiç acele etme, dostum!" dedi Paul, bir elinde ingilizanahtarı vardı.

* * *

Arthur pencereyi kapatıp siyah valizdeki uzun anah-

tarı almaya gitti. Dolabın kapağını açmasıyla olduğu yerde sıçraması bir oldu. Bir çift elin tuttuğu beyaz bir baykuş karanlığın içinden ona bakıyordu, gözlerinde Arthur'un hemen tanıdığı, çocukların taktığı türden bir güneş gözlüğü vardı.

"Sanırım iyileşti, bundan böyle ışıktan hiç korkmayacak," dedi karanlığın içindeki çekingen ses.

"Ben de öyle umuyorum, eskiden ben takardım o gözlükleri, renkli, muhteşem şeyler gösterir insana."

"Öyle!" diye yanıtladı Lauren.

"Patavatsızlık yapmak istemem ama siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?"

Lauren bir adım atarak karanlıktan sıyrıldı.

"Size anlatacağım şeyi duymak hiç de kolay değil, üstelik inanması da imkânsız ama hikâyemizi dinlemek istersen, bana güvenmek istersen, belki o zaman inanırsın bana; üstelik senin dinlemen çok önemli, çünkü dünyada bu sırrı paylaşabileceğim tek kişinin sen olduğunu biliyorum artık."

Ve Arthur nihayet dolaba girdi.

Sonsöz

Paul ve Onega, Noel'de Marina'nın kıyısındaki bir daireye taşındılar.

Madam Kline şehirdeki briç turnuvasını kazandı, bir sonraki yaz da California eyaletinin düzenlediği turnuvada birinci oldu. Pokere başladı, bu satırlar yazılırken Las Vegas'taki ulusal şampiyonada yarıfinal oynuyor.

Profesör Fernstein, Paris'te bir otel odasında öldü. Norma onu, 1944'ün bir haziran günü Fransız topraklarında vurulan amcasına yakın uyusun, diye Normandiya'ya götürdü.

George Pilguez ve Nathalia, Venedik'te küçük bir şapelde evlendiler. Chez Da Ivo isimli küçük, muhteşem bir lokantada yemek yediler, karşılarında oturanın Doktor Lorenzo Granelli olduğundan haberleri yoktu. Avrupa'da uzun bir tatil yaptılar. 7. bölgedeki karakola İstanbul'dan postalanan bir kart geldi.

Miss Morrison imkânsız görüneni başarıp Pablo'yu bir Jack Rusell'la nihayet nişanladı, yavruların doğumundan sonra köpeğin foksteriye cinsi olduğu ortaya çıktı. Altı çocuğundan ikisini Pablo büyütüyor.

Betty hâlâ San Francisco Memorial Hastanesi'nde başhemşirelik yapıyor.

Arthur ve Lauren'a gelince rahatsız edilmek istemediklerini söylediler...

Bir süre için...

Teşekkür

Nathalie André'ye, Claire Barsacq'a, Kamel Berkane'a, Patrice Binet-Descamps'a / Le Prince Maurice'e, Antoine Caro'ya, Dr. Delalande'a, Dr. Lefevre'e, Dr. Hervé Raffin'ü, Dr. Tarragano'ya, Dr. Philippe Bouron'a, Marie Drucker'e, Guillaume Gallienne'e, Sylvie Gendron'a, Emmanuelle Hardouin'e, Mark Kessler'e, Katrin Hoddap'a, Asha Last'a, Kerry Glencorse'a, Claudine Guérin'e, Nadia Jaray'e, Raymond ve Danièle Levy'ye, Lorraine Levy'ye, Florence de Montlivaut'ya, Pauline Normand'a, Marie-Ève Provost'a, Roseline'e, Manon Sbaïz'e, M. Zambon'a.

Nicole Lattès'e, Leonello Brandolini'ye, Serge Bovet'ye, Anne-Marie Lenfant'a, Lydie Leroy'a, Aude de Margerie'ye, Élisabeth Villeneuve'e, Joël Renaudat'ya, Arié Sberro ve Robert Laffont Yayınları'nın tüm ekibine.

Philippe Guez'e
ve
Susanna Lea'ya ve Antoine Audouard'a.

MARC LEVY

SİZİ TEKRAR GÖRMEK

KEŞKE GERÇEK OLSA... 2

CAN

ROMAN

Geride kalan kalbinizse, mutlaka geri dönersiniz...

Marc Levy'nin aylarca liste başında kalan ve tüm dünyada milyonlarca satan romanı *Keşke Gerçek Olsa*'nın devamı niteliğindeki ***Sizi Tekrar Görmek***, ilki kadar sürprizlerle dolu bir peri masalı. Başarılı mimar Arthur ile idealist doktor Lauren'ın aşkları kaldığı yerden devam ediyor; hayalle gerçek arasında gidip gelen yaşamları yine San Francisco'da kesişiyor. Gücünden hiçbir şey yitirmeyen aşkları bu kez de beklenmedik engellerle karşı karşıya.

Yaşam size ikinci bir şans tanısaydı, bunu sonuna kadar kullanmak için tüm tehlikeleri göze alır mıydınız? Marc Levy, bu sorunun yanıtını ararken, düşlerini yitiren çağımız insanına, aşkın yüceltildiği bir güzelleme sunuyor.

ISBN 978-975-07-0852-7

9 789750 708527

http://www.canyayinlari.com

